

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ Δ'

Αρ. $\frac{3}{175}$

1930

Mars

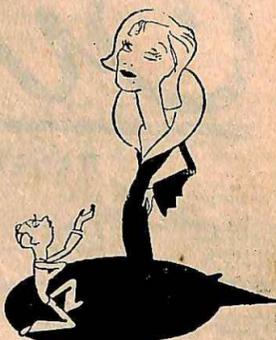
ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΡΑΙΟΥ ΦΥΛΟΥ

ΠΟΙΑ ΗΛΙΚΙΑ ΤΑΙΡΙΑΖΕΙ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ ΣΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ;

Μία πρωτότυπη έρευνα ενός Γερμανικού περιοδικού. Τι άπαντούν η Γκρέτα Γκάρμπο και ο Σαρλό. Τα μάτια των γυναικών. Το δίλημμα του Γιάννιγκς. Γυναικείες ώριμες σε όλες τις περιόδους της ζωής των. Όταν μια γυναίκα θέλει ν' άρειση... Ο Λεχάρ και το αίτημα των γυναικών. Πώς γελούνται οι άνδρες. Η άπάντησις ενός σοφού Γερμανού κ.τ.λ. κ.τ.λ.

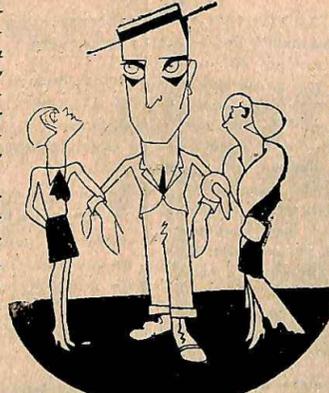

ΣΑΡΛΩ: — «Το κυριότερο στη γυναίκα είναι τα μάτια!».

ΓΚΡΕΤΑ ΓΚΑΡΜΠΟ: — «Τι παράξενη ερώτησις!».

Γυναίκα είναι τα μάτια της. «Όλα τα άλλα έχουνται σε δεύτερη σειρά. Όταν τα μάτια μιας γυναίκας έχουν ψυχή μέσα τους, τότε η γυναίκα αυτή είναι ώραία, άσχετως αν είναι δεκαέξι ή εξήντα ετών. Έξ άλλου σήμερα τα διάφορα καλλονικά και η

ΜΠΑΣΤΕΡ ΚΗΤΟΝ: — «Άλλες γυναίκες είναι ώραϊότερες στην άνοιξη της ζωής τους κι άλλες στο φθινόπωρο».

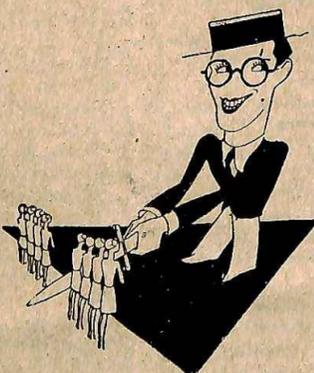
Και πρώτα-πρώτα τη γνώμη της μοιραίας γυναικας του κινηματογράφου, της λαοφιλους, της άμμητης, της άφραστης Γκρέτας Γκάρμπο. «Τι παράξενη ερώτησις! άπάντησε η διάσημη καλλιτέχνης. Η ηλικία που ταιριάζει περισσότερο σε κάθε γυναίκα είναι φυσικά εκείνη στην οποία βρίσκεται. Η μήπως νομίζετε ότι ο δόκλος τον κόσμο μπορεί να άπαρξη έστω και μια γυναίκα, η οποία να παραδεχθή ότι πρό πάντε έτών ήταν ώραϊότερη απ' ό,τι είναι τώρα ; Ούτε ένας άνδρας, αν θέλη να φανή ιππότης, δεν θα τολμήσει να πη ποτέ ένα τέτοιο πράγμα για μια γυναίκα».

«Άς ακούσουμε τώρα και τη γνώμη ενός άνδρος. Και ο άνδρας αυτός είναι ο έλιος λαοφιλης και διάσημος ήθοποιός του κινηματογράφου Σαρλό, ο οποίος, μολοντί στον κινηματογράφο δεν παύει ρόλους κατακτητών, στην ιδιωτική ζωή του όμως είχε άρκετες ερωτικές περιπέτειες. Ίδου λοιπόν τι λέει : «...Το μεγαλύτερο χάρισμα σε μια

τη γυναίκα. Έτσι πολλές γυναίκες είναι ώραϊες κατά την άνοιξη της ζωής τους κι άλλες το κατακαλόκαιρο. Γνώρισα μάλιστα μερικές, η όποιες βρισκόντουσαν στο φθινόπωρο τους και η όποιες, παρ' όλα τα παρά μαλλιά τους, ήταν πολύ πιο θελκτικές και χαριτωμένες από το άροσερότερο κοριτσόπουλο. Βρίσκει λοιπόν ότι το ζήτημα αυτό είναι έντελώς ύποκειμενικό. Άλλωστε ο άνθρωπος είναι πάντα το θετικό στο μυστήριο, άδες αυτό πλάσμα, στη γυναίκα ; Οποιος τολμήσει να ισχυρισθή το αντίθετο, η λέει ψέματα ή δεν γνωρίζει την γυναίκα».

«Εγώ χωρίζω τις γυναίκες σε δυο υνάχα κατηγορίες, άπαντά ο διαπροσφύρος πρωταγωνιστής της θόδνης, Χάρολδ Λόιντ. Τις χωρίζω σ' αυτές που μου άρέσουν και σ' αυτές που δεν μ' άρέσουν. Για να πιο μάλιστα την άλήθεια, ποτέ μου δεν υπέβαλα στον έαυτό μου το ερώτημα ποιάς ηλικίας πρέπει να είναι μια γυναίκα για να μπορέσει να συναγωνισθή μ' επιτυχία τις άλλες γυναίκες. Όταν μια γυναίκα θέλη ν' άρειση, μπορεί να θέλη τον άνδρα που αγαπά άκόμη κι όταν έχει υπερβή το όριο της ηλικίας».

«Άς ερθουμε τώρα πάλι σε άπάντησεις γυναικών. Και πρώτα απ' όλες στην άπάντησι της νεαρής τής και χαριτωμένης ηθοποιού Λίλιαν Χάρβεϊ. «Αυτή την ερώτησι, φαντάζομαι πως θα υποέσασατε να την άπενυθύνετε μόνον στη γαριά μου, άπαντά η θελκτική πρωταγωνίστρια. Γιατί, για να μπορέσει ένας άνθρωπος, και μάλιστα μια γυναίκα, να κρίνη ποιά ηλικία ταιριάζει περισσότερο στη γυναίκα, πρέπει να έχει ήδη περάσει τα διάφορα στάδια της ηλικίας, ώστε να μπορέσει να άντικρύξη την περασμένη του ζωή... άπ' ύψηλου. Προς το παρόν, εγώ δεν έχω άποκτήσει άκόμη την άπαιτουμένη πείρα για ν' άπαντήσω

ΧΑΡΟΛΔ ΛΟΥΝΤ: — «Εγώ χωρίζω τις γυναίκες σε δυο κατηγορίες!».

«Άς ακούσουμε τώρα και τη γνώμη ενός άνδρος. Και ο άνδρας αυτός είναι ο έλιος λαοφιλης και διάσημος ήθοποιός του κινηματογράφου Σαρλό, ο οποίος, μολοντί στον κινηματογράφο δεν παύει ρόλους κατακτητών, στην ιδιωτική ζωή του όμως είχε άρκετες ερωτικές περιπέτειες. Ίδου λοιπόν τι λέει : «...Το μεγαλύτερο χάρισμα σε μια

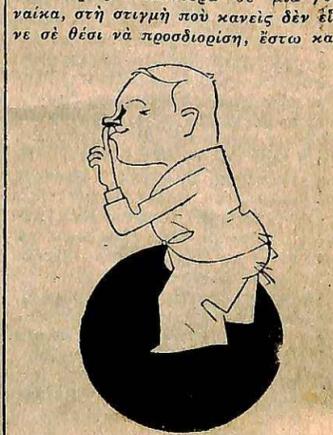
«Η ζωή δεν έχει ώριμένους κανόνες, τουλάχιστον για τις γυναίκες. Είναι λοιπόν άπολύτως άδύνατον να πη κανείς με βεβαιότητα ποιά είναι η καλύτερη ηλικία για τις γυναίκες. Αυτό εξαρτάται από την ίδια

στην ερώτησί σας. Άν με ρωτήσετε όμως ύστερα από τριάντα χρόνια, τότε, δίχως άλλο, θα μπορέσω να σας άπαντήσω».

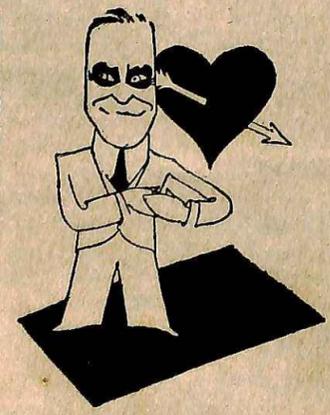
«Όχι και σταράτα, καθώς είδατε, έμεινε η μίς Λίλιαν Χάρβεϊ. Για να ίδουσι όμως τώρα τι λέει και μια Γερμανική συνάδελφός της, η Καίτε Ντόρες, η όποια σήμερα θεωρείται ως μια από τις μεγαλύτερες ήθοποιούς του Γερμανικού θεάτρου. «Μου φαίνεται πως η γυναίκες δεν είναι η άρμόδιος για ν' άπαντήσουν στην ερώτησι σας... Καλύτερα θα ήταν αν ρωτούσατε τους άνδρες», συμβούλευσε η Γερμανική καλλιτέχνης.

«Άς ρωτήσουμε λοιπόν πάλι τους άνδρες. Πρώτος στη σειρά έρχεται ο πασίγνωστος συνθέτης Φρήντς Λεχάρ. «Κρίμα να μη ζή πειά ο Δόν Ζουάν!», άπάντησε ο Βιεννέζος μουσικός. Αυτός θα μπορούσε να σας άπαντήση πολύ καλύτερα στην άκανθώδη αυτή ερώτησι. Για μένα η γυναίκα ήταν πάντοτε και είναι άκόμη ένα άλυτο άινγμα και δεν έσπασα ποτέ μου το κεφάλι μου για να μάθω σε ποιά ηλικία είναι ώραϊότερο το άινγμα αυτό. Έπειτα μη λησμονήτε ένα πράγμα : Η σημερινή γυναίκα εξακολουθεί να είναι νέα όσο θέλει η ίδια. Πώς θέλετε λοιπόν να μάθη κανείς ποιάς ηλικίας είναι πραγματικώς μια γυναίκα;...».

«Άς ερθουμε τώρα πάλι σε άπάντησεις γυναικών. Και πρώτα απ' όλες στην άπάντησι της νεαρής τής και χαριτωμένης ηθοποιού Λίλιαν Χάρβεϊ. «Αυτή την ερώτησι, φαντάζομαι πως θα υποέσασατε να την άπενυθύνετε μόνον στη γαριά μου, άπαντά η θελκτική πρωταγωνίστρια. Γιατί, για να μπορέσει ένας άνθρωπος, και μάλιστα μια γυναίκα, να κρίνη ποιά ηλικία ταιριάζει περισσότερο στη γυναίκα, πρέπει να έχει ήδη περάσει τα διάφορα στάδια της ηλικίας, ώστε να μπορέσει να άντικρύξη την περασμένη του ζωή... άπ' ύψηλου. Προς το παρόν, εγώ δεν έχω άποκτήσει άκόμη την άπαιτουμένη πείρα για ν' άπαντήσω

ΕΜΙΛΙΑ ΓΙΑΝΝΙΓΚΣ: — «Προτιμώ να σωπήσω...».

ΧΑΡΡΥ ΛΙΤΚΕ: — «Προτού προφθάσω να σκεφθώ πόσων ετών είναι, είμαι ήδη ερωτευμένος μαζί της!».

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ Η ΨΩΡΟΠΕΡΗΦΑΝΕΙΑ ΤΟΥ ΚΑΛΠΡΕΝΕΔ

Ένας παλιός Γάλλος δραματουργός. Σειρά ξεκαρδιστικών ανέκδοτων. Η καταγωγή του συγγραφέως. Το άσημνο δοχείο... Πώς τον ετιμώρησε ο πατέρας του. Γιατί χάρισε τη ζωή σ' ένα έγχρο του. Η πλούσια χήρα που τον έθαύμαζε. Ένας περιεργός έρες στο συμπέδαλο του γάμου. Ο ύπρετός του Καλπρενέδ κ.τ.λ. κ.τ.λ.

«Ένας από τους καλύτερους δραματικούς συγγραφείς της Γαλλίας, στην εποχή που το Γαλλικό θέατρο έκανε άκόμα τα πρώτα βήματά του, ήταν και ο Καλπρενέδ, ο όποιος κατήγχε από μια οικογένεια της κατωτάτης άριστοκρατίας. Η μητέρα όμως αυτή καταγωγή του, δεν έμπούσε τον Καλπρενέδ να είναι έξαιρητικά περήφανος, τόσο φτωχός, ώστε να μην την άντιλαμβάνόμαστε, γιατί άλλωστε άποτυχία ή σκοπός της. Έτσι μόνον η γυναίκα γίνεται θελκτική, και άμα είναι θελκτική είναι και νέα. Και όταν είναι νέα, τότε μου άρέσει!...»

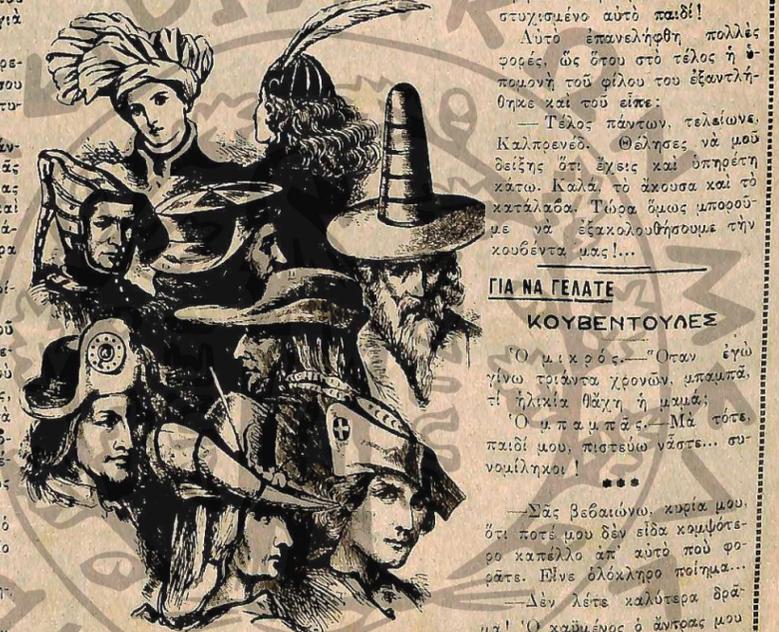
«Ο μόνος άνδρας που άρρίζει την άκομή ηλικία κατά την όποια του άρέσει η γυναίκα, είναι ο σοφός Γερμανός Φρήντς Άντονιάν Άγκερμάνι. ο όποιος είπε τα εξής : «Η προσωπική μου πείρα ν' αυτού του ζήτηματος μου άπέδειξε ότι η γυναίκα είναι η πιο έξυπνη και πιο χαριτωμένη σύντροφος μεταξύ των 35 και 45 ετών. Για μένα η μεγαλύτερη άξια της γυναικείας έγκειται στο ότι είναι σύντροφος του άνδρος».

Αυτά λέει ο σοφός Γερμανός, προς πληροίαν των τριανταρισμένων και σαρανταρισμένων γυναικών. Κατά πόσον όμως η γνώμη του είναι παραδεκτή από πολλούς άλλους άνδρες, δεν γνωρίζουμε. Άλλά, τέλος πάντων, είναι ένας που τολμά να εκφράση τη γνώμη του καθαρά, χωρίς να φοβάται πώς θα δυσαρεστήση τας άντιπροσώπους του ώραιου φύλου.

Και τελευταία άς αναφέρουμε τώρα την άπάντησι της παλαμάου καλλιτέχνιδος της Βιεννέζικης όπερέτας, άλλά πάντοτε νέας και ώραιάς, Φρήντς Μάσοου. «Καλέ, τί άγενής ερώτησις είναι αυτή ; άπάντησε σάν προσβεβλημένη ή καλλιτέχνης. Νομίζετε λοιπόν πραγματικώς πως το πιστοποιητικόν της γεννήσεως παίζει κανένα ρόλο όταν μια γυναίκα θέλει να κατακτήση έναν άνδρα; Για να το πετύχη αυτό μια γυναίκα, πρέπει πρωτίστως να είναι χαριτωμένη κι έξυπνη. Έτσι μόνον άρέσει στους άνδρες, έστω και αν τα χρόνια της είναι κάπως περασμένα...».

Αυτά λοιπόν, προς γνώσιν και συμμόρφωσιν, άγαπητάι άναγνώστρια!... «Ένας από τους καλύτερους δραματικούς συγγραφείς της Γαλλίας, στην εποχή που το Γαλλικό θέατρο έκανε άκόμα τα πρώτα βήματά του, ήταν και ο Καλπρενέδ, ο όποιος κατήγχε από μια οικογένεια της κατωτάτης άριστοκρατίας. Η μητέρα όμως αυτή καταγωγή του, δεν έμπούσε τον Καλπρενέδ να είναι έξαιρητικά περήφανος, τόσο φτωχός, ώστε να μην την άντιλαμβάνόμαστε, γιατί άλλωστε άποτυχία ή σκοπός της. Έτσι μόνον η γυναίκα γίνεται θελκτική, και άμα είναι θελκτική είναι και νέα. Και όταν είναι νέα, τότε μου άρέσει!...»

«Ο μόνος άνδρας που άρρίζει την άκομή ηλικία κατά την όποια του άρέσει η γυναίκα, είναι ο σοφός Γερμανός Φρήντς Άντονιάν Άγκερμάνι. ο όποιος είπε τα εξής : «Η προσωπική μου πείρα ν' αυτού του ζήτηματος μου άπέδειξε ότι η γυναίκα είναι η πιο έξυπνη και πιο χαριτωμένη σύντροφος μεταξύ των 35 και 45 ετών. Για μένα η μεγαλύτερη άξια της γυναικείας έγκειται στο ότι είναι σύντροφος του άνδρος».

Τά άνδρικα καπέλλα από του 10ου μέχρι του 13ου αιώνας

«Ένας από τους καλύτερους δραματικούς συγγραφείς της Γαλλίας, στην εποχή που το Γαλλικό θέατρο έκανε άκόμα τα πρώτα βήματά του, ήταν και ο Καλπρενέδ, ο όποιος κατήγχε από μια οικογένεια της κατωτάτης άριστοκρατίας. Η μητέρα όμως αυτή καταγωγή του, δεν έμπούσε τον Καλπρενέδ να είναι έξαιρητικά περήφανος, τόσο φτωχός, ώστε να μην την άντιλαμβάνόμαστε, γιατί άλλωστε άποτυχία ή σκοπός της. Έτσι μόνον η γυναίκα γίνεται θελκτική, και άμα είναι θελκτική είναι και νέα. Και όταν είναι νέα, τότε μου άρέσει!...»

«Ο μόνος άνδρας που άρρίζει την άκομή ηλικία κατά την όποια του άρέσει η γυναίκα, είναι ο σοφός Γερμανός Φρήντς Άντονιάν Άγκερμάνι. ο όποιος είπε τα εξής : «Η προσωπική μου πείρα ν' αυτού του ζήτηματος μου άπέδειξε ότι η γυναίκα είναι η πιο έξυπνη και πιο χαριτωμένη σύντροφος μεταξύ των 35 και 45 ετών. Για μένα η μεγαλύτερη άξια της γυναικείας έγκειται στο ότι είναι σύντροφος του άνδρος».

Αυτά λέει ο σοφός Γερμανός, προς πληροίαν των τριανταρισμένων και σαρανταρισμένων γυναικών. Κατά πόσον όμως η γνώμη του είναι παραδεκτή από πολλούς άλλους άνδρες, δεν γνωρίζουμε. Άλλά, τέλος πάντων, είναι ένας που τολμά να εκφράση τη γνώμη του καθαρά, χωρίς να φοβάται πώς θα δυσαρεστήση τας άντιπροσώπους του ώραιου φύλου.

Και τελευταία άς αναφέρουμε τώρα την άπάντησι της παλαμάου καλλιτέχνιδος της Βιεννέζικης όπερέτας, άλλά πάντοτε νέας και ώραιάς, Φρήντς Μάσοου. «Καλέ, τί άγενής ερώτησις είναι αυτή ; άπάντησε σάν προσβεβλημένη ή καλλιτέχνης. Νομίζετε λοιπόν πραγματικώς πως το πιστοποιητικόν της γεννήσεως παίζει κανένα ρόλο όταν μια γυναίκα θέλει να κατακτήση έναν άνδρα; Για να το πετύχη αυτό μια γυναίκα, πρέπει πρωτίστως να είναι χαριτωμένη κι έξυπνη. Έτσι μόνον άρέσει στους άνδρες, έστω και αν τα χρόνια της είναι κάπως περασμένα...».

Αυτά λοιπόν, προς γνώσιν και συμμόρφωσιν, άγαπητάι άναγνώστρια!... «Ένας από τους καλύτερους δραματικούς συγγραφείς της Γαλλίας, στην εποχή που το Γαλλικό θέατρο έκανε άκόμα τα πρώτα βήματά του, ήταν και ο Καλπρενέδ, ο όποιος κατήγχε από μια οικογένεια της κατωτάτης άριστοκρατίας. Η μητέρα όμως αυτή καταγωγή του, δεν έμπούσε τον Καλπρενέδ να είναι έξαιρητικά περήφανος, τόσο φτωχός, ώστε να μην την άντιλαμβάνόμαστε, γιατί άλλωστε άποτυχία ή σκοπός της. Έτσι μόνον η γυναίκα γίνεται θελκτική, και άμα είναι θελκτική είναι και νέα. Και όταν είναι νέα, τότε μου άρέσει!...»

«Ο μόνος άνδρας που άρρίζει την άκομή ηλικία κατά την όποια του άρέσει η γυναίκα, είναι ο σοφός Γερμανός Φρήντς Άντονιάν Άγκερμάνι. ο όποιος είπε τα εξής : «Η προσωπική μου πείρα ν' αυτού του ζήτηματος μου άπέδειξε ότι η γυναίκα είναι η πιο έξυπνη και πιο χαριτωμένη σύντροφος μεταξύ των 35 και 45 ετών. Για μένα η μεγαλύτερη άξια της γυναικείας έγκειται στο ότι είναι σύντροφος του άνδρος».

Αυτά λοιπόν, προς γνώσιν και συμμόρφωσιν, άγαπητάι άναγνώστρια!... «Ένας από τους καλύτερους δραματικούς συγγραφείς της Γαλλίας, στην εποχή που το Γαλλικό θέατρο έκανε άκόμα τα πρώτα βήματά του, ήταν και ο Καλπρενέδ, ο όποιος κατήγχε από μια οικογένεια της κατωτάτης άριστοκρατίας. Η μητέρα όμως αυτή καταγωγή του, δεν έμπούσε τον Καλπρενέδ να είναι έξαιρητικά περήφανος, τόσο φτωχός, ώστε να μην την άντιλαμβάνόμαστε, γιατί άλλωστε άποτυχία ή σκοπός της. Έτσι μόνον η γυναίκα γίνεται θελκτική, και άμα είναι θελκτική είναι και νέα. Και όταν είναι νέα, τότε μου άρέσει!...»

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΧΡΕΟΣ

ΕΝΑ χιμωνιάτικο βράδυ, πού το θεομίσητρο έδειχνε δάδακα βαθμούς κάτω από το μηδέν, μια γυναίκα περπατούσε με βιαστικά βήματα σ' ένα Παρισινό δρόμο. Ήταν μια γυναίκα του λαού, νέα ακόμα και πολύ φτωχή χωρίς άλλο, γιατί φορούσε ένα καλλί φρέμα, πολύ λεπτό για να την προστατέψη από το χιόνι που έπερπε σε χοντρές νιφάδες.

Ο άντρας ακροπούσε παγωμένες άνατριχίλες και πέτρωνε τα μάγουλα της δυστυχισμένης γυναίκας, η οποία, παρ' όλο το άνοητο κρότο, είχε βγάλει το σάλι της, για να σκεπάσει μ' αυτό ένα παιδάκι που το κρατούσε σφιγμένα στο στήθος της και προς το όποιο έριχνε κάθε τόσο βλέμματα αγωνίας.

Υστερ' από λίγο, η φτωχή γυναίκα, έφτασε, τρέχοντας σχεδόν, σε μια λαϊκή συνοικία. Ακολούθησε ένα σκοτεινό δρομάκι και μπήκε μέσα σ' ένα σπίτι με τρισάθλιο εξωτερικό. Ανέβηκε τις σκάλες του και στάθηκε λαχανιασμένη μπροστά σε μια στενή πόρτα. Την άνοιξε και μπήκε μέσα.

Ένας άντρας βρισκόταν εκεί, επιβλέποντας το ψήμα ενός τραγιανού με λίγες πατάτες. Ένα παιδάκι κοιμόταν παραπέρα μέσα σε μια κούνια.

Πόσο άργησε να φέρει τη δουλειά σου! είπε ο άντρας.

Έπειτα, ακούγοντας ένα στεναχμό που έφυγε από το παιδάκι που κρατούσε κάτω από το σάλι της η γυναίκα, φώναξε ξαφνιασμένος:

Τι κρατάς εκεί, Μαρία;

Τότε κατακόκκινη, φοβισμένη, παρουσίασε το παιδάκι. Ήταν τριανταφυλλένιο, κατακόκκινο και ντυμένο με κουρέλλια.

Πού το βρήκες αυτό το παιδί; ρώτησε ο άντρας.

Ακουσέ με, του απάντησε εκείνη, και μη μιλάς τόσο δυνατά, γιατί θά το τρομάξω. Μην με μαλλώνεις, άφησέ με να σου διηγηθώ τι συνέβη και κάνε κατόπιν ό,τι θέλεις... Άκου λοιπόν:

«Εγώ είχα—Άρχισε να διηγείται η γυναίκα—από το πρώτο ποσοσόνιέ, όταν, περνώντας μπροστά από την εκκλησία του Αγίου Παύλου, είδα κόσμο συγκεντρωμένο εκεί. Πλησίασα άμέσως και είδα δυό άστονιμακούς, που προσπαθούσαν να ξυπνήσουν μια δυστυχισμένη γυναίκα, άποκοιμισμένη... Είχε καθήσει σ' ένα σκαλοπάτι και κρατούσε ένα παιδί στην αγκαλιά της... Τό μικρό έλαιγε, σφιγμένο άπάνω στο στήθος της... Τό χιόνι τούς είχε σκεπάσει... Οί άστυφύλακες έξακολουθούσαν να σπρώχνουν τή φτωχή γυναίκα, όταν ο ένας απ' αυτούς είπες:

—Μά η γυναίκα αυτή είναι πεθαιμένη...

Αυτό ήταν και η αλήθεια... Τό χιόνι τήν είχε σκεπάσει και ήταν πεινάζουσα... Μία και είδαν πώς η μητέρα ήταν νεκρή, οί άστυφύλακες προ-

σπάθησαν να τής πάρουν τό παιδί της, μα δέν μπόρεσαν, τόσο σφιχτά τό κρατούσε!... Αυτό όμως έλαιγε διαρκώς πιο δυνατά...

Τότε εγώ κατάλαβα τί ήθελε... Παινούσε... Τού πρόσφερα τό στήθος μου και από τή στιγμή εκείνη τό παιδί δέν θέλησε να μ' άφήσει... Έπρεπε όμως να γυρίσω έδω... Γι' αυτό, ένώ οί άστυφύλακες έπειριαν τή φτωχή πεθαμένη μητέρα, εγώ πήρα τό παιδί και τούς έδωσα τόνόμα μου και τή διεύθυνσή μου, λέγοντάς τους ότι τό αναλαβάνω εγώ... Κάνοντας το αυτό, ήμουν βεβαία ότι και σ' ό,τι συμφορές μαζύ μου...

—Καλά έκανες, καλή μου γυναίκα, τής απάντησε ο άντρας της.

Τά δυό παιδιά μεγάλωσαν μαζύ.

Κάποτε, κάποιος πεινάζοντα... Κατοικούσαν σ' ένα κομψό διαμέρισμα, γεμάτο άρα και φως και δέν τούς έλειπε τίποτε.

Τότε ο Πέτρος βγήκε από τήν κάμαρη, κρατώντας τό κλειδιά του, σπασιδικά σφιγμένα στό χέρι του:

Βγήκε γρήγορα έξω και έπειτα από μερικά λεπτά βρισκόταν μπροστά στην Τράπεζα. Άνοιξε άδίστακτα τήν έξώπορτα και έπειτα τήν πόρτα τού γραφείου...

Μπρος τό χρηματοκιβώτιο όμως στάθηκε... Χοντρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν από τό μέτωπό του... Δέν τολμούσε ν' ανάψει φώς μήπως τον ιδούν...

Τέλος, όμως, κατανικώντας τούς άσταχυμούς του, άνοιξε, τό χρηματοκιβώτιο. Ο έλαφρός κρότος που έκανε τό κλειδί, μπαινώντας στην κλειδιονία, τού φάνηκε σαν τόν κρότο τού κερανού.

Ψαχουλεύτά, μέσ' στό σκοτάδι, έχωσε τό χέρι του μέσα και ένωτισε τούς σωρούς των τραπεζογραμμάτων.

Έπειτα τό χέρι του συνάντησε παράβολά των χρυσών νομισμάτων. Τά πήρε όλα, ξανάκλεισε τήν κάσα και έφυγε.

Θά ήθελε να φύγει, να πάη πολύ μακριά, μα σκέφτηκε ότι η φυγή του θά τον έπρόβλεπε και γι' αυτό ξαναγύρισε στο σπίτι του.

Εκεί, άθρόβα, μέτρησε τήν περιουσία του και είδε ότι είχε άποκτήσει τόσο εύκολα μέσα σε μια νύχτα τρία εκατομμύρια... Έπειτα άνατήκωσε μια σανίδα τής τραπεζαρίας και έκρυψε εκεί τό θησαυρό του...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ο Παύλος έπήγε νωρίτερα απ' ό,τι συνήθιζε στην Τράπεζα. Ο προϊστάμενός του, βρισκόταν ήδη εκεί. Ήταν όμως γλωμός και άγριος. Μόλις είδε τόν Παύλο, προχώρησε προς αυτόν και σπρώχνοντάς τον άπότομα, τού έδειξε τό άδειαν χρηματοκιβώτιο.

—Ε, λοιπόν; ρώτησε ο Παύλος που δέν καταλάβαινε ακόμα.

—Ε, λοιπόν! φώναξε ο τραπεζίτης. Μή έκλεψαν!...

Ο Παύλος έφερε άμέσως τό χέρι του στο στήθος του σαν να τόν είχαν πληγώσει στην καρδιά... Έπειτα ξέσπασε σε νευρικό γέλιο και είπες:

—Δέν πιστεύω να υποψιάζεστε έμένα γι' αυτό...

Ο προϊστάμενός του στην αρχή δέν τού απάντησε τίποτε, μα, έπειτα,

«Είμαι κατακουρασμένος... πάω να κοιμηθώ... Καληνύχτα!» αυτός κούταζε τα τρία κλειδιά που τόν τραβούσαν σαν μαγνήτη.

Όταν σε λίγο ο Παύλος άποκοιμήθηκε, άνευρούμενος τό ότι σε λίγο θά πληρώνει άντέλως τό χρέος του προς εκείνους που τόν είχαν περιουλλέσει, ο Πέτρος κρυφά κρυφά στήν κάμαρή του, πλησίασε στό κρεβάτι του και, βλέποντας ότι ο Παύλος κοιμόταν βαθεία, έψαξε τις τσέπες των ρούχων του.

Τά τρία κλειδιά βρισκόταν εκεί! Μά τό χέρι τού ένόητος έτρεπε τόσο, ώστε τό ένα από τά κλειδιά έπασε από τά χέρια του...

Ο Παύλος κληώς κοιμόταν, σάλεψε λίγο, μα... δέν έξυπνήσε.

Τότε ο Πέτρος βγήκε από τήν κάμαρη, κρατώντας τό κλειδιά του, σπασιδικά σφιγμένα στό χέρι του:

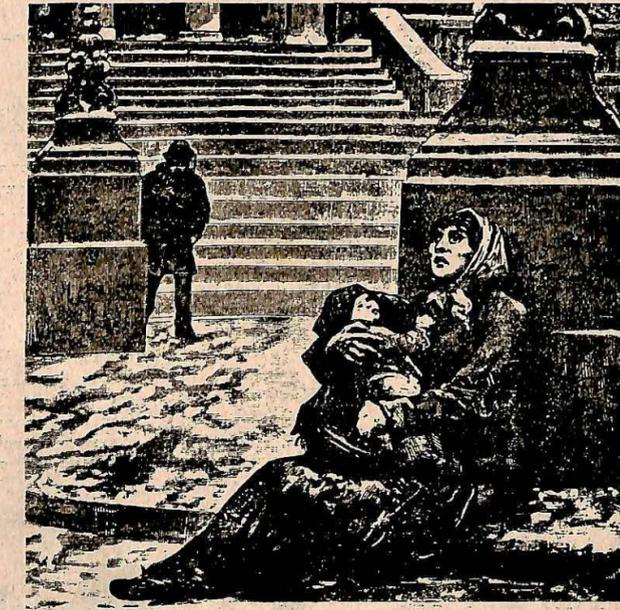
Βγήκε γρήγορα έξω και έπειτα από μερικά λεπτά βρισκόταν μπροστά στην Τράπεζα. Άνοιξε άδίστακτα τήν έξώπορτα και έπειτα τήν πόρτα τού γραφείου...

Μπρος τό χρηματοκιβώτιο όμως στάθηκε... Χοντρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν από τό μέτωπό του... Δέν τολμούσε ν' ανάψει φώς μήπως τον ιδούν...

Τέλος, όμως, κατανικώντας τούς άσταχυμούς του, άνοιξε, τό χρηματοκιβώτιο. Ο έλαφρός κρότος που έκανε τό κλειδί, μπαινώντας στην κλειδιονία, τού φάνηκε σαν τόν κρότο τού κερανού.

Ψαχουλεύτά, μέσ' στό σκοτάδι, έχωσε τό χέρι του μέσα και ένωτισε τούς σωρούς των τραπεζογραμμάτων.

Έπειτα τό χέρι του συνάντησε παράβολά των χρυσών νομισμάτων. Τά πήρε όλα, ξανάκλεισε τήν κάσα και έφυγε.

Είχε καθήσει στο σκαλοπάτι και κρατούσε ένα παιδί στην αγκαλιά της...

«Είμαι κατακουρασμένος... πάω να κοιμηθώ... Καληνύχτα!» αυτός κούταζε τα τρία κλειδιά που τόν τραβούσαν σαν μαγνήτη.

Όταν σε λίγο ο Παύλος άποκοιμήθηκε, άνευρούμενος τό ότι σε λίγο θά πληρώνει άντέλως τό χρέος του προς εκείνους που τόν είχαν περιουλλέσει, ο Πέτρος κρυφά κρυφά στήν κάμαρή του, πλησίασε στό κρεβάτι του και, βλέποντας ότι ο Παύλος κοιμόταν βαθεία, έψαξε τις τσέπες των ρούχων του.

Τά τρία κλειδιά βρισκόταν εκεί! Μά τό χέρι τού ένόητος έτρεπε τόσο, ώστε τό ένα από τά κλειδιά έπασε από τά χέρια του...

Ο Παύλος κληώς κοιμόταν, σάλεψε λίγο, μα... δέν έξυπνήσε.

Τότε ο Πέτρος βγήκε από τήν κάμαρη, κρατώντας τό κλειδιά του, σπασιδικά σφιγμένα στό χέρι του:

Βγήκε γρήγορα έξω και έπειτα από μερικά λεπτά βρισκόταν μπροστά στην Τράπεζα. Άνοιξε άδίστακτα τήν έξώπορτα και έπειτα τήν πόρτα τού γραφείου...

Μπρος τό χρηματοκιβώτιο όμως στάθηκε... Χοντρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν από τό μέτωπό του... Δέν τολμούσε ν' ανάψει φώς μήπως τον ιδούν...

Τέλος, όμως, κατανικώντας τούς άσταχυμούς του, άνοιξε, τό χρηματοκιβώτιο. Ο έλαφρός κρότος που έκανε τό κλειδί, μπαινώντας στην κλειδιονία, τού φάνηκε σαν τόν κρότο τού κερανού.

Ψαχουλεύτά, μέσ' στό σκοτάδι, έχωσε τό χέρι του μέσα και ένωτισε τούς σωρούς των τραπεζογραμμάτων.

Έπειτα τό χέρι του συνάντησε παράβολά των χρυσών νομισμάτων. Τά πήρε όλα, ξανάκλεισε τήν κάσα και έφυγε.

Θά ήθελε να φύγει, να πάη πολύ μακριά, μα σκέφτηκε ότι η φυγή του θά τον έπρόβλεπε και γι' αυτό ξαναγύρισε στο σπίτι του.

Εκεί, άθρόβα, μέτρησε τήν περιουσία του και είδε ότι είχε άποκτήσει τόσο εύκολα μέσα σε μια νύχτα τρία εκατομμύρια... Έπειτα άνατήκωσε μια σανίδα τής τραπεζαρίας και έκρυψε εκεί τό θησαυρό του...

Τήν άλλη μέρα τό πρωί, ο Παύλος έπήγε νωρίτερα απ' ό,τι συνήθιζε στην Τράπεζα. Ο προϊστάμενός του, βρισκόταν ήδη εκεί. Ήταν όμως γλωμός και άγριος. Μόλις είδε τόν Παύλο, προχώρησε προς αυτόν και σπρώχνοντάς τον άπότομα, τού έδειξε τό άδειαν χρηματοκιβώτιο.

—Ε, λοιπόν; ρώτησε ο Παύλος που δέν καταλάβαινε ακόμα.

—Ε, λοιπόν! φώναξε ο τραπεζίτης. Μή έκλεψαν!...

Ο Παύλος έφερε άμέσως τό χέρι του στο στήθος του σαν να τόν είχαν πληγώσει στην καρδιά... Έπειτα ξέσπασε σε νευρικό γέλιο και είπες:

—Δέν πιστεύω να υποψιάζεστε έμένα γι' αυτό...

Ο προϊστάμενός του στην αρχή δέν τού απάντησε τίποτε, μα, έπειτα,

«Είμαι κατακουρασμένος... πάω να κοιμηθώ... Καληνύχτα!» αυτός κούταζε τα τρία κλειδιά που τόν τραβούσαν σαν μαγνήτη.

Όταν σε λίγο ο Παύλος άποκοιμήθηκε, άνευρούμενος τό ότι σε λίγο θά πληρώνει άντέλως τό χρέος του προς εκείνους που τόν είχαν περιουλλέσει, ο Πέτρος κρυφά κρυφά στήν κάμαρή του, πλησίασε στό κρεβάτι του και, βλέποντας ότι ο Παύλος κοιμόταν βαθεία, έψαξε τις τσέπες των ρούχων του.

Τά τρία κλειδιά βρισκόταν εκεί! Μά τό χέρι τού ένόητος έτρεπε τόσο, ώστε τό ένα από τά κλειδιά έπασε από τά χέρια του...

Ο Παύλος κληώς κοιμόταν, σάλεψε λίγο, μα... δέν έξυπνήσε.

Τότε ο Πέτρος βγήκε από τήν κάμαρη, κρατώντας τό κλειδιά του, σπασιδικά σφιγμένα στό χέρι του:

Βγήκε γρήγορα έξω και έπειτα από μερικά λεπτά βρισκόταν μπροστά στην Τράπεζα. Άνοιξε άδίστακτα τήν έξώπορτα και έπειτα τήν πόρτα τού γραφείου...

Μπρος τό χρηματοκιβώτιο όμως στάθηκε... Χοντρές σταγόνες ιδρώτος κυλούσαν από τό μέτωπό του... Δέν τολμούσε ν' ανάψει φώς μήπως τον ιδούν...

Τέλος, όμως, κατανικώντας τούς άσταχυμούς του, άνοιξε, τό χρηματοκιβώτιο. Ο έλαφρός κρότος που έκανε τό κλειδί, μπαινώντας στην κλειδιονία, τού φάνηκε σαν τόν κρότο τού κερανού.

Ψαχουλεύτά, μέσ' στό σκοτάδι, έχωσε τό χέρι του μέσα και ένωτισε τούς σωρούς των τραπεζογραμμάτων.

Έπειτα τό χέρι του συνάντησε παράβολά των χρυσών νομισμάτων. Τά πήρε όλα, ξανάκλεισε τήν κάσα και έφυγε.

Τότε ο Πέτρος βγήκε από τήν κάμαρη, κρατώντας τό κλειδιά του, σπασιδικά σφιγμένα στό χέρι του:

βλέποντας τους άλλους υπαλλήλους να φθάνουν, τού είπες:

—Γυρίστε στο σπίτι σας και περιμένετε εκεί...

Ο Παύλος υπάκουσε, βέβαιος για την αθωότητά του... Φτάνοντας στο σπίτι του, μπήκε μέσα σαν τρελλός και βρήκε τόν Πέτρο άνάμεσα στους γονείς του... Τους είπες τί είχε συμβεί, και ο θετός πατέρας του, σαν να κατάλαβε πώς ήταν ο πραγματικός κλέφτης, είπες στο γιό του:

—Αν τά έκλεψες εσύ, θά σε σκοτώσω και έπειτα θά σκοτωθώ κι' εγώ...

Αυτός δέν απάντησε τίποτε, μα έστρεψε τά νύτα του στον Παύλο, ο όποιος τόν έκόνταζε επίμονα, και ψιθύρισε:

—Κανείς δέν ξέρει τί μπορούν να βρουν αυτά τά παιδιά τού δρόμου...

Ο Παύλος άκουσε τά λόγια του... Ήταν μάλιστα έτοιμος να φωνάξει: «Αυτός είν' ο κλέφτης!...», όταν ένα ίκευερνικό και άπεργωασμένο βλέμμα τής Μαρίας τού θύμωσε τήν ημέρα που τού είχε σώσει τή ζωή... Ένωιντας ότι μόνο με τή ζωή του θά μπορούσε τώρα να τής ξεπληρώσει τό χρέος του... Τής τήν έδωσε λοιπόν, τής έδωσε μάλιστα κάτι περισσότερο ακόμα... Τής έδωσε και τήν τιμή του για να σώσει τό άνάξιο παιδί της...

Ένα παρόμοιο ήταν άνοιχτό και, πριν κανείς προφτάσει να τόν έμπεδίσει, ο Παύλος άφίμισε προς αυτό, και, δρασκελιζοντάς το, ρίχτηκε στο κενό...

Όταν έτρεξαν κάτω, ήταν νεκρός, πεινά...

Είχε πληρώσει τό χρέος του...

ΑΡΑΒΙΚΕΣ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΟΙ ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΔΙΘΟΙ

Οί Άραβες έχουν για τους πολυτίμους λίθους μερικές περιέργες προλήψεις, τις όποιες παραθέτουμε έδω:

Πιστεύουν λ. χ. ότι εκείνος που φορεί ρομπίνι, γίνεται πιο ευκατάρκτη, άνδεικνύεται πιο γενναίος στις μάχες και δέν έχει φόβο να προσβληθί από κεραυνό και πανούκλα. Όταν μάλιστα βάλει κανείς τό ρομπίνι κάτω από τή γλώσσα του, άμέσως κάθεται ή δίψα και φεύγει από τόν κάτοχό του κάθε ιδέα περι αυτοκτονίας.

Πολλές φορές, τό καλοκαίρι, μήνα Αύγουστο, τόν άκουγαν οί άμπελοφυγοί, που φύλαγαν τ' άμπέλια τους, να γυρίζη μεσάνυχτα στο μνήμα του και να τραγουδά.

Μία φορά μάλιστα τόν άκουσαν να λήη τραγουδιστά:

—Από τό Χουδέτσι έρχομαι και είμαι (μα νορασκίμης, κι' ένα άνδρόνιο) έπνιξα σουρορο (έλοημένο) (νεόπαντο).

Έτσι, στο τέλος, άπαυδιαιμένα πεινά, ο κόσμος άποφάσισε να τόν ξεκάνη. Άλλά πώς;

Μέσα στο μνήμα του δέν τόν βρίσκανε.

Πήγαν και βρήκαν τότε έναν παλιό ασόντεκνο (κουμπάρο), που ήταν άλαφρόστρατος (άλαφροσκίματος), και, σαν άλαφρόστρατος, μόνον αυτός μπορούσε να δει πότε έμπαινε

«Οικογένεια, Δένα 7, Αθήνας»

ΟΙ ΚΑΤΑΧΑΝΑΔΕΣ

Τι πιστεύουν οι Κρητικοί για τους «Βρυκόλακες». Πώς τους εξωλόθευσαν. Ο «καταχανάς» του Άι-Νικόλα που πνιγει τ' άνδρόγυνα. Μία νυχτερινή ενέδρα. Πώς ο βρυκόλακας έβγαλε τό μάτι τού προδότη του. Ο «άλαφροστρατός σύντεκνος». Τό τέλος τού βρυκόλακα. «Ανασκελάδες» οί καλοί βρυκόλακες. Η μεταμορφώσεις των άνασκελάδων. Τά Τελώνια κ.τ.λ. κ.τ.λ.

και πότε έβγαλε ο Καταχανάς στο μνήμα του.

Πήγανε λοιπόν, νύχτα ακόμα, πριν ζημερώσει, και λειτουργούσαν στο ρημοκλήσι τού Άι-Νικόλα. Ο άλαφρόστρατος σύντεκνος καθόταν άπέξω κι' έβλεπε πότε θά γυρίσει ο Καταχανάς πού έλειπε.

Έβρανα, σε μια στιγμή τόν είδε άπάνω στο μνήμα του να ταγκαρευή... Άμέσως έκανε νόημα στους άλλους χριστιανούς, που ήταν μέσα στην εκκλησία και στον παπά, πού στεκόταν έτοιμος με τά Άγια Μυστήρια στα χέρια. Έπρεξαν όλοι τότε, με τόν παπά εμπρός, κατά τό μνήμα.

Ο Καταχανάς, πού κατάλαβε άμέ-

πως!... Είχε σκάσει ο Καταχανάς!... Άνοίξανε τότε τό μνήμα του, κούταξαν μέσα και είδαν τόν Καταχανά με πρόσωπο ζωηρό και ροδοκόκκινο, σαν να κοιμόταν. Μά ήταν πεινά πεθαμένος...

Τόν έσπασαν άμέσως και τού έδωσαν τήν καρδιά του, πού ήταν σαμνί γεμάτο αίμα, από εκείνο όπου έπινε και ζούσε.

Τού διάβασαν, ότι χραιζόταν και τόν ξανάβησαν και από τότε δέν ξαναφάνηκε πεινά!...

Καμιά φορά ο Βρυκόλακας δέν είναι κακός.

Παρουσιάζεται μόνον σαν φουσκωμένο άσκι και πετάει σπίθες... Άμα μάλιστα τόν πλησιάσει κανείς, πετάει τόσες σπίθες, πού γεμίζει ο κόσμος. Η σπίθες του όμως δέν καίνε.

Οί καλοί αυτοί Βρυκόλακες στην Κρήτη δέν λέγονται «Καταχανάδες», αλλά «Ανασκελάδες»...

Άλλοτε πάλιν ο «Ανασκελάς» μεταμορφώνεται σε ζώο.

Έτσι μία φορά γίνηκε γάιδος και βρέθηκε εμπρός σε μαθητούδια τού σχολείου, πού χόλαζαν και πήγαιναν στο χωριό τους.

Άμέσως τά παιδιά τόν καβάλλικέψανε—δσα χωρούσαν—από τό κεφάλι ως τήν ουρά και τόσο πολύ τόν βασάνισαν, πού είδε και έπαψε ως να τά ξεφορτωθί.

Έλεγε μάλιστα μ' ανθρώπινη φωνή:

—Πού διαβόλο; ένε έτούτο! από μένα!...

Στό τέλος άρχισε να πετάη σπίθες και έτσι τά παιδιά φοβήθηκαν και έφυγαν.

Τά μικρά παιδιά άμα πεθαίνουν άβάπταστα δέν γίνονται Βρυκόλακες, αλλά Τελώνια.

Για να μη γίνουν Τελώνια, πρέπει να θάβονται έξω από τό νεκροταφείο και άμα τά κρύψουν, να τά πλακώσουν από πάνω με βαρεία λίθάρια, για να μη μπορούν να βγούν έξω...

Τους Καταχανάδες και τις υποδιαιρέσεις των, Άνασκελάδες και Τελώνια, τά βλέπουν μόνον οί «άλαφροί» (άλαφροσκίματος).

Οί Καταχανάδες καμιά φορά παίζουσε και λούρα.

Πολλοί «άλαφροί» είδαν έναν άλαφροσκίματος που πέθανε και καταχάναψε, να βγαίνη από τό μνήμα του, να κίθεται άπάνω και να παίξει λούρα.

Τόν βούλευσαν με τού Σολομώντα τή σφραγίδα (πεντάλφα), μα τίποτε δέν τού έκάνανε. Και τότε φέραν χώνια από τόν Άγιο Τάφο, τό ρίξαν επάνω στον τάφο του και έτσι πεινά ήσυχασε.

...ως τί τού είχαν σκαρώσει και ποιος τού έκανε τήν «μυροστακάδα» (ένεβρα) αυτή, φώναζε:

—Άχ, άφέντη, σύντεκνε, τί μου έκανες!

Και άμέσως πέταξε στον προδότη του τό ταγκαρευσοφύλι πού κρατούσε και εμπάλωνε και τού έβγαλε τό δεξιό μάτι.

Μά, επειδή τήν ίδια στιγμή έφτασε και ο παπάς, ο Καταχανάς έτρεξε και χύθηκε μέσ' στο μνήμα του.

Ο παπάς στάθηκε τότε άπάνω στο μνήμα, με τά Άγια στο χέρι, και είπες δυνατά:

—Πάντων ήμών, μνησθείς, Κύριος ο Θεός!...

Άμέσως τήν ίδια στιγμή άκούστηκε μέσα στο μνήμα ένας χτύπος τόσο δυνατός, πού ταραχτήκε όλος ο τόπος.

Πήγαν και βρήκαν τότε έναν παλιό ασόντεκνο (κουμπάρο), που ήταν άλαφρόστρατος (άλαφροσκίματος), και, σαν άλαφρόστρατος, μόνον αυτός μπορούσε να δει πότε έμπαινε

«Οικογένεια, Δένα 7, Αθήνας»

Συνέχεια εκ του προηγούμενου.
Αφού με ζητήσατε, κύριε, ήρθα,
είπε ο Γάστων στο λοχαγό. Καμιά
φορά στη ζωή μου δεν ανήβηκα
τίποτε στους απελπισμένους...

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΑΝΤΙΒΑΣΙΛΕΩΣ

— "Οχι, δά, δεν σας προτείνω
αυτό.
— "Αλλά;
— "Αλλά σας προτείνω να δραπε-
τεύσουμε.
— Πώς είπατε;... Να δραπετεύσω
μαζί σας;
— Ναι, εγώ είμαι κι' ένας έτοιμος
να φύγω...

— "Οχι, δά, δεν σας προτείνω
αυτό.
— "Αλλά;
— "Αλλά σας προτείνω να δραπε-
τεύσουμε.
— Πώς είπατε;... Να δραπετεύσω
μαζί σας;
— Ναι, εγώ είμαι κι' ένας έτοιμος
να φύγω...

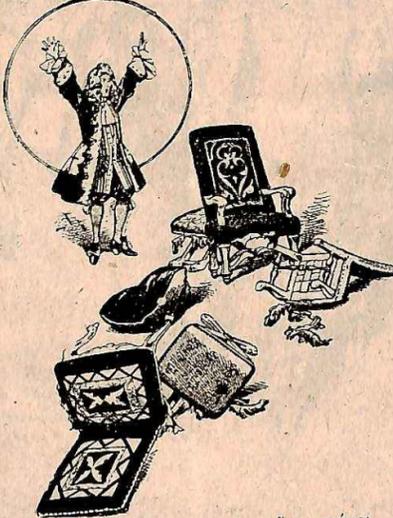
— "Οχι, δά, δεν σας προτείνω
αυτό.
— "Αλλά;
— "Αλλά σας προτείνω να δραπε-
τεύσουμε.
— Πώς είπατε;... Να δραπετεύσω
μαζί σας;
— Ναι, εγώ είμαι κι' ένας έτοιμος
να φύγω...

— "Οχι, δά, δεν σας προτείνω
αυτό.
— "Αλλά;
— "Αλλά σας προτείνω να δραπε-
τεύσουμε.
— Πώς είπατε;... Να δραπετεύσω
μαζί σας;
— Ναι, εγώ είμαι κι' ένας έτοιμος
να φύγω...

— "Οχι, δά, δεν σας προτείνω
αυτό.
— "Αλλά;
— "Αλλά σας προτείνω να δραπε-
τεύσουμε.
— Πώς είπατε;... Να δραπετεύσω
μαζί σας;
— Ναι, εγώ είμαι κι' ένας έτοιμος
να φύγω...

— "Οχι, δά, δεν σας προτείνω
αυτό.
— "Αλλά;
— "Αλλά σας προτείνω να δραπε-
τεύσουμε.
— Πώς είπατε;... Να δραπετεύσω
μαζί σας;
— Ναι, εγώ είμαι κι' ένας έτοιμος
να φύγω...

κιος καθώς έδανε τον τελευταίο κάμ-
πο της σκάλας.
— Τελειώσατε; ρώτησε ο Γάστων
σε λίγο.
— Μάλιστα.
— Μου επιτρέπετε να κατεβώ
πρώτος εγώ;
— Ευχαριστώ.
— Είναι μεγάλο το ύψος;
— Δεκαπέντε ως δεκαέξι ποδών.
— Δεν είναι τίποτε...
— Δεν είναι τίποτε για σένα που
είσαι νέος. Για μένα όμως είναι και
παράνυχο. Χρειάζεται λοιπόν προσο-
χή, γεαρέ μου, γιατί αλλιώς πάμε
χαμένοι...
— Μείνατε ήσυχοι.
"Γότερα απ' αυτόν τον διάλογο,
τρώπαφο έβγα από το παράθυρο του
κελλию κι' άρχισε να κατεβαίνει,
πρώτος ο Γάστων, πολύ άργα και
προσεχτικά όμως. Εσπίσω του τον
ακολουθούσε ο Λά Ζονκιέρ, ο Ντυμπού
δηλαδή μεταμφεσμένος, βλαστημών-
τας μέσ' απ' τα δόντια του, όταν έ-
μολώπιζε τα δάχτυλά του στον τοί-
χο λόγω των ανώμαλων κινήσεων
της σκάλας.
— Μά την αλήθεια, είμαι αντίξοος
διάλογος του Ρισαλιέ και του Μαζα-
ρίνου, ψυθιζός ο Ντυμπού με ίκα-
νοποίηση, καθώς κατέβαινε την ανε-
μόσκαλα. Αυτοσυγής όμως δεν μύρι-
σα να γίνει ακόμα καρδιάνιος. Τι ά-
τυχία!...
Σε λίγο ο Γάστων πάτησε το πό-
δι του πάνω στο νερό ή μάλλον στον
πάγο της τάφρου. Ο Λά Ζονκιέρ έ-
στρεψε από μια στιγμή βρισκόταν κι'
αυτός κοντά του. "Όσο για το φρου-
ρό, εκείνος λόγω του κρύου βρισκόταν
μέσα στη σκοπιά του και δεν άντε-
λήφθη τίποτε.
— Ακολουθήστε με τώρα, είπε ο
Λά Ζονκιέρ στο νέο.
"Ο Γάστων τον έπηρεε από πίσω
και διευθύνθηκαν προς το αντίθετο
μέρος όπου υπήρχε μία άλλη σκάλα.
— Έχετε κανέναν άλλον να μ'ε
διευκολύνει στη φυγή; ρώτησε ο Γά-
στων.
— Διάβολε! Θέλει και ρώτημα;
άποκριθηκε ο συνοδός του. Δεν σας
είπα ότι μου έστειλε τη σκάλα κά-
ποιος φίλος;
— Κι' έπειτα λένε πως είναι αδύνα-
το να δραπετεύσει κανείς από τη
Βασιλίη! φώναξε ο Γάστων γεμάτος
από χαιρά, χωρίς να φαντάζεται πως
είχε να κάνει με τον ίδιο το διαβολο-
Ντυμπού.
— Φίλε μου, του είπε ο Ντυμπού
σταματώντας στο τρίτο σκαλοπάτι
της σκάλας, σου ανιστώ να προσέξω
να μη σε κλείσουν άλλη φορά στη Βα-
σιλίη, αν δεν είμαι κι' εγώ μαζί
σου. Γιατί τότε δεν θα καταφέρεις
να το σκάσεις μονάχος σου...
Εξοκολούθησαν κατόπιν να άνε-
βαίνουν προς τον τοίχο και, πράγμα
περίεργο, ο φρουρός που στεκόταν ά-
ποπάνω, αντί να τους έμποδισή το
δρόμο, έδωσε το χέρι του στο Λά
Ζονκιέρ για ν' ανεβεί ευκολότερα.
"Έπειτα κι' οι τρεις τους μαζί σιω-
πηλά και γρήγορα, σαν άνθρωποι που
γνώριζαν την αξία κι' αυτών ακόμα
των δευτερολέπτων, έστράφησαν τη
σκάλα και την έσοπαθέρησαν από την
άλλη μεριά του τοίχου.
(Ακολουθεί).

Όταν οη τι καταστροφή τούχω κάμει,
θα ξεφωνίζω σαν τρελλός!...

Και πού να ξέφατε
και τ' άλλα καρποθώμα-
τά μου! είπε ο Λά Ζον-

ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΚΑΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΑ
ΡΕΚΟΡ ΤΟΥ 1929

Τα ρεκόρ της πολυφαγίας. 42 ά-
θραστα αυγά μέσα σε 79 δευτερό-
λεπτα! Στρεϊδία, πάστες και κερτέδες.
"Ο μεγαλύτερος γλάντιξ του 1929, 400
γλάντιξ μέσα σε 365 ημέρες! Συνεχές
κάπνισμα 5,17
ώρων! 17,131 λέξεις σε μία κάρτα! Τα
ωραιότερα χέρια της 'Αμερικής. Πώς
γίνεται η τύχη... "Ο πρωταθλητής των
βόλων. 80 ώρων
χορός στη συνέχεια. "Ο χασάπης που
έπαιξε πιάνο επί 80 ώρες! Το ρεκόρ
του φίλιου. "Ο διάπλους του
'Ατλαντικού κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Γράψαμε στο προηγούμενο φύλλο
για τα παγκόσμια ρεκόρ, που κατα-
ρέφθηκαν κατά το 1929 από τους
διαφόρους αθλητές, αεροπόρους, ναυ-
τικούς κτλ. Σήμερα θ' ασχοληθούμε,
όχι παιά με ρεκόρ σοβαρά, αλλά με
ρεκόρ περίεργα και παράδοξα, πολλά
από τα οποία μάλιστα δεν άπάρχουν
και πολύ του κομικού, τα οποία επί-
σης καταρέφθηκαν κατά το προηγού-
μενον έτος.
Κι' άς αρχίσουμε από τα διάφορα
ρεκόρ της πολυφαγίας, αναφέροντας
πρώτο το Λουδοβίκο Καρσάκου, από
το Σικάγο, ο οποίος κατέρριψε το
παγκόσμιο ρεκόρ της... αιώραγίας!
"Ο νεότερος αυτός Γαργαντούας κα-
ταβρόχησε μέσα σε 79 δευτερόλεπτα
42 αυγά αυγά, μπρός σε τρεις μάρτυ-
ρες, οι όποιοι επιστοποίησαν το γε-
γονός και έδωσαν τις πρώτες ιατρο-
κικές περιβάσεις στον περίεργο αυτό
πρωταθλητή, μετά το αρκετά επικίν-
δυνο για το στομάχι, κατώρθωμά του.
"Ο μαυρός πάλι Ουάσιγκτον Χάρ-
λεμ από τη Βοστώνη, πρωταθλητής
της... στρεϊδαφαγίας του 1929, δια-
τήρησε και κατά το 1929 το ρεκόρ
του αυτό, καταβροχίζοντας μέσα σ'
ένα λεπτό 265 στρεϊδία. Έπίσης στον
άγωνα... γλυκιμάτων του ταψιού,
που έγινε μεταξύ Φιλαδέλφειας και
Νέας Υόρκης, νίκης κάποιος Νεού-
ορκέζος, καταβροχίζοντας σε 4
λεπτά 58 γλυκιμάτα. Στον άγωνα πάλι
καταβροχίστηκε... κερτέδων νί-
κησε ένας Βιεννέζος, ο οποίος έφα-
γε, μπρός στην 'Ελληνοδική 'Επιτρο-
πή 69 κερτέδες εντός 2 λεπτών.
Το ρεκόρ τέλος της σωματογής
σε γλάντιξ το κατέρριψε ο κ. Σαίρ,
πρόεδρος της Γαλλικής Λέσχης των
Περιηγήσεων, ο οποίος κατά τις 365
ημέρες του 1929 μετάρσε—ο άθεόφο-
βος!—σε 400 γλάντιξ.
Και μετά τα ρεκόρ της πολυφα-
γίας, άς έρθουμε στο ρεκόρ του μα-
γειρεψίματος. Το ρεκόρ αυτό το έπί-
τυχε κατά το 1929 η Γερμανική κυρία
'Ελένη Γκρατίλσο, η οποία στο σχε-
τικό διαγωνισμό που έγινε στο Βερο-
λίνο, ανεκρήχθη ως η καλύτερη και
ταχύτερη μαγειρίσα της Γερμανίας.
Μετά το ρεκόρ της μαγειρικής έ-
ρχονται διάφορα άλλα ρεκόρ, ανεξάν-
τηλα εις ποικιλίαν και παραδόξο-
τητα.
Έτσι, στο διαγωνισμό κάπνισμα-
τος που έγινε στη Γερμανία, νικήτης
ανεδείχθη ένας Βιεννέζος, ο οποίος

κατώρθωσε να καπνίσει συνεχώς επί
5 ώρες και 17 λεπτά!... "Ο Βιεν-
νέζος αυτός... θριαυλλής κατέρριψε
συγχρόνως και το ρεκόρ της διατη-
ρήσεως μεγαλύτερης σάχτης: επί
του τσιγάρου!...
Το ρεκόρ της φιλογραφίας το κα-
τέρριψε ο Βέλγος Αύγουστος Μενιέ,
ο οποίος έγραψε σ' ένα ταχυδρομικό
δελτάριο 17,131 λέξεις. Το ρεκόρ
αυτό το είχε προ του Μενιέ, ένας
'Αμερικανός, ο οποίος είχε γράψει
σ' ένα δελτάριο 11,000 λέξεις.
Κι' άς αρχίσουμε από τα διάφορα
ρεκόρ της πολυφαγίας, αναφέροντας
πρώτο το Λουδοβίκο Καρσάκου, από
το Σικάγο, ο οποίος κατέρριψε το
παγκόσμιο ρεκόρ της... αιώραγίας!
"Ο νεότερος αυτός Γαργαντούας κα-
ταβρόχησε μέσα σε 79 δευτερόλεπτα
42 αυγά αυγά, μπρός σε τρεις μάρτυ-
ρες, οι όποιοι επιστοποίησαν το γε-
γονός και έδωσαν τις πρώτες ιατρο-
κικές περιβάσεις στον περίεργο αυτό
πρωταθλητή, μετά το αρκετά επικίν-
δυνο για το στομάχι, κατώρθωμά του.
"Ο μαυρός πάλι Ουάσιγκτον Χάρ-
λεμ από τη Βοστώνη, πρωταθλητής
της... στρεϊδαφαγίας του 1929, δια-
τήρησε και κατά το 1929 το ρεκόρ
του αυτό, καταβροχίζοντας μέσα σ'
ένα λεπτό 265 στρεϊδία. Έπίσης στον
άγωνα... γλυκιμάτων του ταψιού,
που έγινε μεταξύ Φιλαδέλφειας και
Νέας Υόρκης, νίκης κάποιος Νεού-
ορκέζος, καταβροχίζοντας σε 4
λεπτά 58 γλυκιμάτα. Στον άγωνα πάλι
καταβροχίστηκε... κερτέδων νί-
κησε ένας Βιεννέζος, ο οποίος έφα-
γε, μπρός στην 'Ελληνοδική 'Επιτρο-
πή 69 κερτέδες εντός 2 λεπτών.
Το ρεκόρ τέλος της σωματογής
σε γλάντιξ το κατέρριψε ο κ. Σαίρ,
πρόεδρος της Γαλλικής Λέσχης των
Περιηγήσεων, ο οποίος κατά τις 365
ημέρες του 1929 μετάρσε—ο άθεόφο-
βος!—σε 400 γλάντιξ.
Και μετά τα ρεκόρ της πολυφα-
γίας, άς έρθουμε στο ρεκόρ του μα-
γειρεψίματος. Το ρεκόρ αυτό το έπί-
τυχε κατά το 1929 η Γερμανική κυρία
'Ελένη Γκρατίλσο, η οποία στο σχε-
τικό διαγωνισμό που έγινε στο Βερο-
λίνο, ανεκρήχθη ως η καλύτερη και
ταχύτερη μαγειρίσα της Γερμανίας.
Μετά το ρεκόρ της μαγειρικής έ-
ρχονται διάφορα άλλα ρεκόρ, ανεξάν-
τηλα εις ποικιλίαν και παραδόξο-
τητα.
Έτσι, στο διαγωνισμό κάπνισμα-
τος που έγινε στη Γερμανία, νικήτης
ανεδείχθη ένας Βιεννέζος, ο οποίος

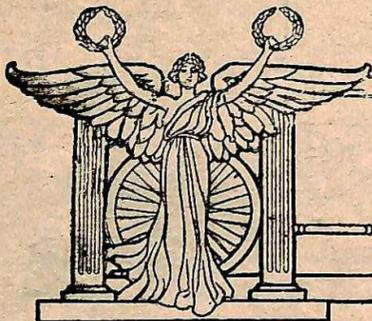
κατώρθωσε να καπνίσει συνεχώς επί
5 ώρες και 17 λεπτά!... "Ο Βιεν-
νέζος αυτός... θριαυλλής κατέρριψε
συγχρόνως και το ρεκόρ της διατη-
ρήσεως μεγαλύτερης σάχτης: επί
του τσιγάρου!...
Το ρεκόρ της φιλογραφίας το κα-
τέρριψε ο Βέλγος Αύγουστος Μενιέ,
ο οποίος έγραψε σ' ένα ταχυδρομικό
δελτάριο 17,131 λέξεις. Το ρεκόρ
αυτό το είχε προ του Μενιέ, ένας
'Αμερικανός, ο οποίος είχε γράψει
σ' ένα δελτάριο 11,000 λέξεις.
Κι' άς αρχίσουμε από τα διάφορα
ρεκόρ της πολυφαγίας, αναφέροντας
πρώτο το Λουδοβίκο Καρσάκου, από
το Σικάγο, ο οποίος κατέρριψε το
παγκόσμιο ρεκόρ της... αιώραγίας!
"Ο νεότερος αυτός Γαργαντούας κα-
ταβρόχησε μέσα σε 79 δευτερόλεπτα
42 αυγά αυγά, μπρός σε τρεις μάρτυ-
ρες, οι όποιοι επιστοποίησαν το γε-
γονός και έδωσαν τις πρώτες ιατρο-
κικές περιβάσεις στον περίεργο αυτό
πρωταθλητή, μετά το αρκετά επικίν-
δυνο για το στομάχι, κατώρθωμά του.
"Ο μαυρός πάλι Ουάσιγκτον Χάρ-
λεμ από τη Βοστώνη, πρωταθλητής
της... στρεϊδαφαγίας του 1929, δια-
τήρησε και κατά το 1929 το ρεκόρ
του αυτό, καταβροχίζοντας μέσα σ'
ένα λεπτό 265 στρεϊδία. Έπίσης στον
άγωνα... γλυκιμάτων του ταψιού,
που έγινε μεταξύ Φιλαδέλφειας και
Νέας Υόρκης, νίκης κάποιος Νεού-
ορκέζος, καταβροχίζοντας σε 4
λεπτά 58 γλυκιμάτα. Στον άγωνα πάλι
καταβροχίστηκε... κερτέδων νί-
κησε ένας Βιεννέζος, ο οποίος έφα-
γε, μπρός στην 'Ελληνοδική 'Επιτρο-
πή 69 κερτέδες εντός 2 λεπτών.
Το ρεκόρ τέλος της σωματογής
σε γλάντιξ το κατέρριψε ο κ. Σαίρ,
πρόεδρος της Γαλλικής Λέσχης των
Περιηγήσεων, ο οποίος κατά τις 365
ημέρες του 1929 μετάρσε—ο άθεόφο-
βος!—σε 400 γλάντιξ.
Και μετά τα ρεκόρ της πολυφα-
γίας, άς έρθουμε στο ρεκόρ του μα-
γειρεψίματος. Το ρεκόρ αυτό το έπί-
τυχε κατά το 1929 η Γερμανική κυρία
'Ελένη Γκρατίλσο, η οποία στο σχε-
τικό διαγωνισμό που έγινε στο Βερο-
λίνο, ανεκρήχθη ως η καλύτερη και
ταχύτερη μαγειρίσα της Γερμανίας.
Μετά το ρεκόρ της μαγειρικής έ-
ρχονται διάφορα άλλα ρεκόρ, ανεξάν-
τηλα εις ποικιλίαν και παραδόξο-
τητα.
Έτσι, στο διαγωνισμό κάπνισμα-
τος που έγινε στη Γερμανία, νικήτης
ανεδείχθη ένας Βιεννέζος, ο οποίος

κατώρθωσε να καπνίσει συνεχώς επί
5 ώρες και 17 λεπτά!... "Ο Βιεν-
νέζος αυτός... θριαυλλής κατέρριψε
συγχρόνως και το ρεκόρ της διατη-
ρήσεως μεγαλύτερης σάχτης: επί
του τσιγάρου!...
Το ρεκόρ της φιλογραφίας το κα-
τέρριψε ο Βέλγος Αύγουστος Μενιέ,
ο οποίος έγραψε σ' ένα ταχυδρομικό
δελτάριο 17,131 λέξεις. Το ρεκόρ
αυτό το είχε προ του Μενιέ, ένας
'Αμερικανός, ο οποίος είχε γράψει
σ' ένα δελτάριο 11,000 λέξεις.
Κι' άς αρχίσουμε από τα διάφορα
ρεκόρ της πολυφαγίας, αναφέροντας
πρώτο το Λουδοβίκο Καρσάκου, από
το Σικάγο, ο οποίος κατέρριψε το
παγκόσμιο ρεκόρ της... αιώραγίας!
"Ο νεότερος αυτός Γαργαντούας κα-
ταβρόχησε μέσα σε 79 δευτερόλεπτα
42 αυγά αυγά, μπρός σε τρεις μάρτυ-
ρες, οι όποιοι επιστοποίησαν το γε-
γονός και έδωσαν τις πρώτες ιατρο-
κικές περιβάσεις στον περίεργο αυτό
πρωταθλητή, μετά το αρκετά επικίν-
δυνο για το στομάχι, κατώρθωμά του.
"Ο μαυρός πάλι Ουάσιγκτον Χάρ-
λεμ από τη Βοστώνη, πρωταθλητής
της... στρεϊδαφαγίας του 1929, δια-
τήρησε και κατά το 1929 το ρεκόρ
του αυτό, καταβροχίζοντας μέσα σ'
ένα λεπτό 265 στρεϊδία. Έπίσης στον
άγωνα... γλυκιμάτων του ταψιού,
που έγινε μεταξύ Φιλαδέλφειας και
Νέας Υόρκης, νίκης κάποιος Νεού-
ορκέζος, καταβροχίζοντας σε 4
λεπτά 58 γλυκιμάτα. Στον άγωνα πάλι
καταβροχίστηκε... κερτέδων νί-
κησε ένας Βιεννέζος, ο οποίος έφα-
γε, μπρός στην 'Ελληνοδική 'Επιτρο-
πή 69 κερτέδες εντός 2 λεπτών.
Το ρεκόρ τέλος της σωματογής
σε γλάντιξ το κατέρριψε ο κ. Σαίρ,
πρόεδρος της Γαλλικής Λέσχης των
Περιηγήσεων, ο οποίος κατά τις 365
ημέρες του 1929 μετάρσε—ο άθεόφο-
βος!—σε 400 γλάντιξ.
Και μετά τα ρεκόρ της πολυφα-
γίας, άς έρθουμε στο ρεκόρ του μα-
γειρεψίματος. Το ρεκόρ αυτό το έπί-
τυχε κατά το 1929 η Γερμανική κυρία
'Ελένη Γκρατίλσο, η οποία στο σχε-
τικό διαγωνισμό που έγινε στο Βερο-
λίνο, ανεκρήχθη ως η καλύτερη και
ταχύτερη μαγειρίσα της Γερμανίας.
Μετά το ρεκόρ της μαγειρικής έ-
ρχονται διάφορα άλλα ρεκόρ, ανεξάν-
τηλα εις ποικιλίαν και παραδόξο-
τητα.
Έτσι, στο διαγωνισμό κάπνισμα-
τος που έγινε στη Γερμανία, νικήτης
ανεδείχθη ένας Βιεννέζος, ο οποίος

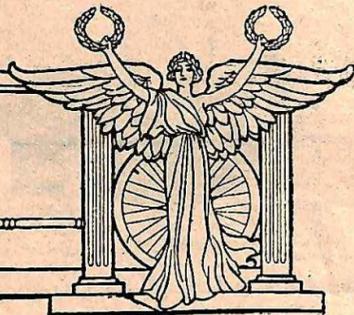

Το ρεκόρ της πολυφαγίας
(Ευρωπαϊκή φιλογραφία)

Η ΖΩΗ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ

Η ΩΡΑΙΑ ΡΩΜΑΙΑ ΕΥΓΕΝΙΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.

Έχει νυκτώσει... Η Ρώμη είχε βυθισμένη στο σκοτάδι και τη σιωπή. Μόνον στο άρχοντικό ενός Ρωμαίου άρχοντος, του Φιλίππου, ξαγρυπνούσαν ακόμα κι' ετοιμάζονταν για ταξίδι. Ο άρχων Φίλιππος διωρίστηκε απ' τον αυτοκράτορα Κόμμοδο έπαρχος στην Αλεξάνδρεια. Το πρωί φεύγει. Τα μεσάνυχτα, όταν όλα ετοιμάστηκαν, η οικογένεια του άρχοντος, οι εδνοφύχοι και οι δούλοι πέφτουν να κοιμηθούν. Τότε μια λευκή σκιά φαίνεται μέσα στο σκοτάδι. Προχωρεί σιγά και φοβισμένα προς την αδόλφουρα του άρχοντικού. Είναι η μικρή κόρη του Φιλίππου, η πάγκαλη, η άγγελόμορφη Εύγενία. Φεύγει κρυφά απ' το σπίτι της ενώ όλοι κοιμούνται. Η καρδιά της χτυπά από ταραχή και συγκίνηση. Τα γόνατά της τρέμουν. Γονατίζει, κάνει το σταυρό της, αποχαιρέτά για στεργή φορά το άρχοντικό της, άνοίγει την αδόλφουρα και χάνεται στο σκοτάδι...

Πού πάει μόνη της, μέσα στη νύχτα, η σεργνή και πανέμορφη Ρωμαία άρχοντοπούλα; Κουρασμένη, φοβισμένη, έντρομη, κάθεται σε λίγο έξω από ένα λουτρόνα για να ξεκουραστεί. Καταρθάνει όμως σε λίγο εκεί μια συμμορία ληστών που έχει μπει στη Ρώμη για να λεηλατήσει κάποιον μέγαρο. Οι ληστές, τρομεροί την όψη και πάνοπλοι, κάθονται κι' αυτοί στα σκαλοπάτια του λουτρόνα και συνηνοούνται για την επείγουσα τους. Η Εύγενία κρύβεται πίσω από ένα σιδύλο. Έξαφνα όμως η δυνάμεις της την εγκαταλείπουν, λιποθυμεί και οι ληστές την αντιλαμβάνονται...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου). Η νεαρή άρχοντοπούλα μοιάζει άναμεσα στους τρομερούς κηκούργους με λευκό, πληγωμένο περιστερί, που τρέχουν τριγυρίζουν άγρια όρνεα... Οι ληστές δεν τολμούν να την άγρίσουν με τα χοντρά, δυνατά χέρια τους. Τους φαίνεται σαν όπτασία, σαν όνειρο λευκό και θείο, που θα σβύσει μόλις θελήσουν να το μολύνουν με την έπαφή τους... Μπρός στην ώμορφοφία της ή κτηνώδης δύναμεις σαστίζει, διστάζει, χάνει την τόλμη της. "Όλοι κιντάζουν τώρα τον άρχηγό τους, ένα πανύψηλο μεσόκοπο άκουδάνθρωπο με δασυά γενειάδα. Αύτός ύπλώνει και παίρνει στα χέρια του, ανάμεσα στις παλάμες του, το ντελικάτο χεράκι της Εύγενίας. Τη χυσιτάει καλά και ή μορφή του φωτίζεται από ένα χαμόγελο ίκανο ποιήσεως. Κουνάει ύστερα το κεφάλι του και λέει: —Το πουλί είναι από καλή φυλή. —Οί άλλοι κηκούργοι κρέμονται απ' τα χείλη του. —Πώς πέταξε μέσα στη νύχτα από τη φωλιά του δεν ξέρω, συνεχίζω φωνάζει: —Είμαι κη και φώτρημα; Θα την πάρουμε μαζί μας. Θα μας δώσει, μπλόκο χρυσάφι; το κορίτσι αυτό, μα τον Ποσειδώνα που αναταράζει τη θάλασσα και μου θρυμμάτισε τρία καράβια! "Ας τη φορτωθώ ένας από

ο άρχηγός της και σηκώνεται όρθιος. —Βιμπρός, δρόμο! φωνάζει. —Κι' ή μικρή, άρχηγέ; ρωτούν οι σύντροφοί του. —Θέλει και φώτρημα; Θα την πάρουμε μαζί μας. Θα μας δώσει, μπλόκο χρυσάφι; το κορίτσι αυτό, μα τον Ποσειδώνα που αναταράζει τη θάλασσα και μου θρυμμάτισε τρία καράβια! "Ας τη φορτωθώ ένας από

Έχουν τα χέρια στα όπλα τους, έτοιμοι να χτυπήσουν, να κομματιάσουν, να πεσοκόψουν. "Αλλόμονο στον κηκούργο διαβάτη που θα φανή μπροστά τους!... —Μά οι δρόμοι είναι έρημοι... Κοιμάται βαθειά ή Ρώμη... Κι' οι κηκούργοι προχωρούν, χωρίς να συναντούν ψυχή. Τί παρήξανο πράγμα όμοιο!... "Ακολουθούν τους ίδιους δρόμους που πέρασαν προ λίγης ώρας ή Εύγενία, όταν έφυγε απ' το σπίτι της. Δεν μιλούν καθόλου. Μπρός προχωρεί ή άρχηγός. Σε κάθε σταυροδρόμιο δεν στέκεται στιγμή, δεν διστάζει. Ξέρουν που πηγαίνουν και τραθούν ίσως από σκοπό τους... Η Εύγενία δεν έχει συνέλθει: άκόμα. Θα την έπαινε κανείς, αν την έβλεπε, για νεκρή, στην άρχαλιά του ληστή, που την σηκώνει μ' εύκολία στα χέρια του. Λίγων δευτερολέπτων δρόμος ακόμα κι' ή συμμορία μπαίνει στο δρόμο που βρισκόταν τ' άρχοντικό του έπαρχου Φιλίππου. Το σπίτι του πατέρα της νεάς!... Σ' αυτό λοιπόν πηγαίνουν οι ληστές; Γ' αυτό μιλούσαν πριν έξω απ' το λουτρόνα; Αυτό βγήκαν να ληστέψουν απ' τα άγρια λευκάδρια που είναι γύρω στη Ρώμη; "Αν ή Εύγενία βρισκόταν στις αίθουσες της, θ' ανατριχίλαζε βλέποντας που την οδηγούν οι κηκούργοι, που την ξανάφεραν μέσα σε λίγα λεπτά. Στο σπίτι της, στο σπίτι του πατέρα της, στο σπίτι που τ' άφησε για πάντα, στα γονικά της που τ' άπαρηγήθηκε... Και τώρα θα γινόταν αυτή, χωρίς να το θέλει, αίτια μεγάλης συμφοράς, μεγάλης καταστροφής. Είχε άφήσει φεύγοντας μισάνοιχτη τη μεγάλη αδόλφουρα του άρχοντικού. Κι' οι ληστές, μπρός στην αναπάντεχη αυτή εδνοφία της τύχης, θά μπορούσαν μέσα στ' άρχοντικό, θά το λεηλατήσουν, θά τρώξουν, θά σκοτώσουν, θά χορτάσουν αίμα!... Νά, στέκουν τώρα μπρός στη μεγάλη αδόλφουρα του άρχοντικού του Φιλίππου. Κιντάζουν το ύψος του τοίχου. "Ενας απ' αυτούς ετοιμάζεται να σκύψει για ν' ανέβη σπύς ώμοους του κάποιος από τους συντρόφους

Του τρύπησε το στήθος με το ξίφος του πέρα - πέρα!...

Ζει ή άρχηγός. Μά εκείνο που λέω είναι άληθινό, το κεφάλι μου στοιχηματίζω γι' αυτό. Ντύσιμο άρχοντικό, χέρι απαλό, που δεν ξέρει από δουλειά, ένα δαχτυλιδάκι στο μικρό δάχτυλο, με μια πέτρα μεγάλης αξίας. "Οί αυτά δείχνουν πως ή μικρή είναι από σπίτι. Η τύχη που κηθεργάνει τον κόσμο, μας τη στέλνει σαν μήνυμα καλό στο δρόμο μας. Η δουλειά μας θα πετύχει και θά ήξει πλούσια κηόδο. "Ας μη χάνουμε καιρό... Αυτά λέει

Οί ληστές προχωρούν τώρα με προφύλαξη. Στόν παρχαλικό θόρυβο που άκουσαν σιωπηλά. Αυτά λέει

Αυτά λέει

του, να πηδήσει στην αύλη και να τους ανοίξει. Δεν έχουν αντίληψη πως ή πόρτα είναι ανοιχτή. "Ο νεαρός ληστής που κρατάει την Εύγενία πλησιάζει στην πόρτα κι' άκουμπάει περιμένοντας να τελειώσουν οι σύντροφοί του. Μά έξαφνα—τί θάυμα! τί τύχη!—αναπάντεχη!—ή πόρτα τρώζει ελαφρώς και ύποχωρει... Λίγο ακόμα κι' ή ληστής θάπερτε ανάσκαλα μέσα στην αύλη, με την Εύγενία στην άρχαλιά του. Μόλις πρόφτασε να κρατηθί στον παραστάτη της πόρτας, άφίνοντας ένα ξαφνιασμένο ξεφωνητό. Οί σύντροφοί του τρέχουν άμέσως κοντά του. —Τί είναι;... Τί είναι;... Μά εκείνος δεν προφτάνει να τους άπαντήσει. Βλέπουν αυτοί και μέσα στο σκοτάδι διέκριναν την πόρτα που είναι μισάνοιχτη. "Έχουν τώρα τα όπλα στα χέρια, τα όπλα με τις άσπασμένες άμυνες και τα τελευτήρια έτοιμα. Μά διστάζουν... διστάζουν ακόμα. Γιατί ή πόρτα είναι άνοιχτή; Γιατί ή πόρτα είναι άνοιχτή; Μήπως τους έβγαλε πηγάδι; Μήπως έβγαλε τρυπίσει στ' άρχοντικό, έτσι τυχαίως, κανένας κλέφτης; πού τους πρόλαβε λίγα λεπτά πριν;... Ηρέπαι νάχουν το νού τους—τα μάτια τους τέσσερα, τ' αυτιά τους άνοιχτά, τα όπλα στο χέρι. "Ο άρχηγός τους καλεί γύρω του και τους δίνει οδηγίες. Θα μπει πρώτα ένας στην αύλη να δει τί γίνεται. "Ο άφουγκραστή, θά φάξει. "Αν βρή άλλον κλέφτη μέσα, δεν χρειάζονται δισταγμοί. "Ας του χώσει το μαχαίρι στην κοιλιά, άς του θρυμμάτισε το κεφάλι με τον κεφαλοθαλάσσο του... Οί άλλοι θα περιμένουν έτοιμοι να τους δοθή το σύνθημα της σφαγής και της λεηλασίας. "Ο νεαρός ληστής που κρατάει την μικρούλα θά την άφήσει σε μια γωνία της αύλης, μόλις μπούν μέσα, για νύχτη ελεύθετα τα χέρια του... Οί ληστές άκούνε με προσήλη κι' ετοιμάζονται... "Ακολουθεί

Αυτά λέει

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΘΗΡΙΩΝ

ΜΙΑ ΦΡΙΚΩΔΗΣ ΠΑΛΗ

Η Δύο άρκούδες του Ζωολογικού Κήπου της Κολωνίας. "Ενας έπικός συγγενικός καυγός. "Όπου ή πείνα εξαναγκάζει τη θηλυκιά άρκούδα να ξεταμπουρωθί. Η έπίθεσις του τρομερού συγγένου της. Η φρικώδεις πληγές του θύματος. "Όπου ή νικητής σέρνει το πτώμα του νικημένου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ανεκδοτα ποιητών

Ο ΕΓΓΙΣΜΟΣ ΤΟΥ ΔΑΝΤΗ

Είπε γνωστόν ότι ή μεγάλης Ιταλός ποιητής Δάντης ήταν συγχρόνως και ήθρησκός πολέμιος και ήθρησκός πολέμιος και ήθρησκός πολέμιος... Ο Δάντης όμως ήταν και πολύ έγωιστής, και ή νίκης που είχε κερδίσει με την άνδρεία του είχαν εξαίρει περισσότερο τον έγωισμό του. Κάποτε, που ή στρατός της Φλωρεντίας πολεμούσε με τα στρατεύματα της Πίζας, ή άρχηγός των Φλωρεντινών αποφάσισε να στείλη μια αντιπροσωπεία για να ζητήσει τη συμμαχία της Πίζουας, ποάγμα που απαιτούσε μεγάλες διπλωματικές ικανότητες. Στην αντιπροσωπεία αυτή έστύλη και ή Δάντης. Οί χρονολογία της έποψης αναφέρονται τότε ή ποιητής άπέκαζε: —Νά ένα πρόβλημα! "Αν πάω, τότε ποιος θα μείνει εδώ, για να πολεμήσει; Και αν μείνω, τότε ποιος θα πάη να πείσει την Πίζουα να δεχθί τη συμμαχία μας!

Αυτά λέει

Αυτά λέει

Αυτά λέει

Αυτά λέει

ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΕΝΑΣ ΤΥΧΟΔΙΟΚΤΗΣ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡ

Στα δίχτυα της ώραιας Ίρλανδης, στη Νέα Υόρκη. Μιά όληθρια γραπτή ύποσχεσις. Ο Λουδοβίκος δέν φεύγει! Ο από μηχανής Θεός. Ο Λουδοβίκος Βοναπάρτης αυτοκράτωρ της Γαλλίας. «Ο άνεψιός του θείου». Ποιά ήταν η κόμισσα ντε Μπωρεγκάρ. Άριστοιτες περιπέτειες. Πώς εκδίκασταν ο Ναπολέων Γ'. Νεκρή στο κατώφλι του καπηλείου! Η βίλλα τών έργιων του αυτοκράτορος. Η ώραία Ίσπανίδα Γιουάννα και τό μυστικό της. Τό τραγικό τέλος του Ναπολέοντος Γ' κ.τ.λ.

Δ. Φ Η Σ Α Μ Ε από προηγουμένο φύλλο τό Λουδοβίκο Βοναπάρτη, τόν κακοπύ αυτοκράτορα της Γαλλίας με τό όνομα Ναπολέον Γ', στη Ν. Υόρκη, μπλε- γμένον γερά στά δίχτυα της γότσης Ίρλανδης μίς Χόρβατ.

Στη Γαλλία έν τό μεταξύ ή πολιτική κατάσταση γινόταν όλοένα και πιο εύνοική για τά σχέδιά του. Γι' αυτό, ό Λουδοβίκος έπρεπε να φύγει από την Άμερική και να έπωρεθεί της περιστάσεως. Μά ή μίς Χόρβατ όχι μόνο δέν τόν άφνει να φύγει, αλλά και τού είχε άποσπάσει και την όληθρια γραπτή ύπόσχεσις ότι θα την έκανε νόμιμη γυναίκα του!

Στην κρίσιμη εκείνη στιγμή, στην οποία βρισκόταν ό έρωσιόληπος άνεψιός του Μεγάλου Ναπολέοντος, κατώρθωσαν να τόν σώσουν οι φίλοι του, έναντιον μάλιστα της θέλησής του. Η περιπέτεια αυτή είνε πράγματι έξωφρενική. Οι φίλοι του Λουδοβίκου κατώρθωσαν να βρουν έναν νεαρό Άμερικανό τυχοδιώκτη, ό όποιος δέχτηκε, άντι ενός μεγάλου ποσού πού τού έδωσαν, να άπαγάγη την ώραία Ίρλανδή από την έρωτική φωλιά, όπου την είχε έγκρατατήσει ό Λουδοβίκος. Αυτό και έγινε. Έτσι, μία βραδυά, ό Λουδοβίκος, γυρίζοντας από σπίτι όπου έμενε μαζί με την άγαπημένη του, δέν τη βρήκε πια εκεί!

Τό πλήγμα τού ήταν μεγάλο και, νευρασθενικός όπως ήταν ό Λουδοβίκος, έπεσε άρρωστος. Μά στο τέλος οι γιατροί και οι φίλοι του τόν έκαναν καλά, οι πρώτοι με τά φάρμακά τους και οι δεύτεροι με τις συμβουλές τους. Οι τελευταίοι, τώρα πού ή σατανική γότση δέν ήταν πια κοντά του, μπήσαν να τού δώσουν να καταλάβη πόσο όληθρια ήταν γι' αυτόν ή έπιρροή της και να τόν πείσουν να εγκαταλείψη την Άμερική.

Πράγματι δέ ύστερ' από λίγες ή μέρες ό Λουδοβίκος έφυγε για τη Γαλλία, θεραπευμένος πια από τό πάθος του. Μά, ύπως θα δοίμε παρακάτω, ή μίς Χόρβατ δέν άργησε να ξαναπιάσει πάλι μορσά του.

Στη Γαλλία, ό Λουδοβίκος βρήκε τό έδαφος περισσότερο πρόσφορο από ότι περίμενε. Η εμφάνισις του χειροεπίστηκε με ανα-

κούφισι από τό πλήθος. Οι πράκτορές του είχαν έργασθί καλά. Όλοι έβλεπαν στο πρόσωπό του τόν ίδιο τό δοξαμένο θείο του, τόν άληθινόν νηστον αυτοκράτορα.

Ποτέ κανένας άνθρωπος δέν μεταχειρίσθηκε στην πολιτική τόσο διαφθαμένα μέσα και τόσο σκοτεινές μηχανορραφίες, όσο ό άνεψιός του θείου, όπως τόν ονόμαζαν. Και από τό τέλος επέτυχε. Η σταδιοδρομία του, από τη στιγμή πού πάτησε στο Γαλλικό έδαφος όπου έγινε αυτοκράτωρ,

ποσά Εύγενία, μία ώρασιόττη γυναίκα. Μά ή περιπέτεια και οι έρωτές του δέν τελείωσαν με τό γάμο του. Και πρώτα-πρώτα, ως θυμηθούμε την ώραία Ίρλανδή, τη μίς Χόρβατ.

Από τότε πού την άπήγαγε ό Άμερικανός τυχοδιώκτης, αυτή είχε ένα σωρό περιπέτειες. Μά ποτέ δέν ξεχρούσε την ύπόσχεσις πού είχε άποσπάσει από τό Λουδοβίκο Βοναπάρτη. Και μία μέρα τέλος έφτασε στο Παρίσι, πλουσιωτάτη και παντρεμέ-

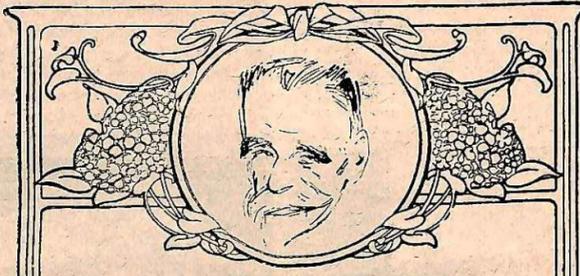
ποκρή με επίμαλεια τό παρελθόν του, με τά τόσα σκοτεινά σημεία του. Μά τώρα, ή παρουσία αυτής της κόμισσας ντε Μπωρεγκάρ, της παλιάς Ίρλανδης τού καμπαρέ της Νέα Υόρκης, ήταν τό ζαναζωντανέμα αυτού τού κακού παρελθόντος.

Ότι φοβόταν ό Ναπολέων Γ' από την μίς Χόρβατ, αυτό ακριβώς και συνέβη. Από την πρώτη μέρα πού συναντήθηκε μαζί της, ή γυναίκα αυτή τού στάθηκε ένας σωστός εφιάλης. Καθμερινά τόν άπειλούσε με σκάνδαλα, καθημερινά τόν έξεδίαζε και τού άποσπούσε μεγάλα χρηματικά ποσά, για να μην άποκλήψη τό παρελθόν του, για να μη φέρη σε δημοσιότητα την έγγραφη εκείνη ύπόσχεσις, πού τού είχε άποσπάσει και με την οποία ό παλιός Λουδοβίκος Βοναπάρτης της έδινε τό λόγο της τιμής του, πως θα την έκανε νόμιμη γυναίκα του!

Τό πράγμα κατανούσε σημαντικώτερο, γιατί ή παλιά Ίρλανδή τού καμπαρέ, μολοντι είχε γίνει κόμισσα, εξακολουθούσε να ζή τόσο διαφθαρμένα και να κάνει τόσες έξωφρενικώτερες, ώστε ή άστυνομία βρέθηκε στην ανάγκη να σκεφθί να λάβη μέτρα έναντιον της, για τό λόγο ότι προσέβαλε τη δημοσία αιδά! Φαντασθήτε λοιπόν τι θα γινόταν, αν ανάκαλυπτόταν μία μέρα ότι σ' αυτήν τη γυναίκα είχε δώσει την ύπόσχεσις ό αυτοκράτωρ της Γαλλίας, σε μία στιγμή έρωτικής παραφροσύνης, να την κάνει σύζυγό του!

Ποτέ άλλως ό Ναπολέων Γ' δέν ήταν τόσο άνήσυχος και τόσο νευρικός, όσο κατά την περίοδο εκείνη. Στο τέλος όμως ή τύχη τόν βοήθησε για να γλυτώσει απ' αυτόν τόν εφιάλη. Μία νύχτα ή κόμισσα ντε Μπωρεγκάρ βγαίνοντας τύφλα από μέθυ από ένα υπόγειο καπηλείο, όπου διασκεδάσε με μερικούς τύπους της χειρότερης υποστάθμης, έπεσε νεκρή στο κατώφλι του από κεραυνόβολο άποπληξία. Πολλοί όμως ισχυρίσθηκαν αργότερα ότι ό ίδιος ό Ναπολέων συνέτελεσε πολύ σ' αυτόν τόν έξαφνικό θάνατό της!

Ότώρα, έλα αυτό δέν φρονιμάτισαν καθόλου τό Λουδοβίκο Βοναπάρτη. Ξιόλογη αυτή κόμισσα, ήταν να στείλη μία επιστολή στον αυτοκράτορα της Γαλλίας και να τού ζητήση μία ιδιαίτερα συνάντησι. Ο Ναπολέων Γ' βρέθηκε τότε σε έξαιρετικά δύσκολη θέση. Ομύθησε με μίς την περιπέτεια πού είχε στην Άμερική γι' αυτήν τη γυναίκα και κατάλαβε ότι έπρεπε με κάθε τρόπο ν' άποσπάσει τό σκάνδαλο, γιατί από τότε πού είχε γίνει αυτοκράτωρ και είχε παντρευθί την Εύγενία, όλη του ή προσοχή ήταν έστραμμένη στο να ά-

ΟΙ ΠΟΤΗΤΑΙ ΜΑΣ Ο ΞΥΛΟΚΟΠΟΣ

Μέσ' στην αιδάνια λαγκαδιά ό ξυλοκόπος φτάνει και πίνει και τό πελεκιό τό φουστόπό πλατάφι. Και γκάπ! και γκόπ! βαρείά-βαρείά κι' άκούραστα χτυπάει και τό θεόρατο δεντρί σοριάζεται και πάει. Και τό θεόρατο δεντρί με τά χλωρά τά φύλλα μόνο σ' εκείνα άπομεινε τά σοριάμενα έδλα. Και παίρνει από τά έδλα του κι' αρχίζει έναν καιρό κι' αρχίζει και καρφώνει και σιγοτραγουδεί κι' αρχίζει και καρφώνει μία κούνια για παιδί, μία κάσσα για νεκρό!

Μέσ' στο λαγκαδι της ζωής δεντρί κι' έγώ φτυρώνω, κι' ό ξυλοκόπος ό Καιρός με βλέπει δίχως πόνο, και γκάπ! και γκόπ! βαρείά-βαρείά κι' άκούραστα χτυπάει και λίγο-λίγο ή νεότη μου σοριάζεται και πάει. Και πάει! Κι' όλοζώντανες έλιπίδες, άγνά βρέφη, γεννάει μέσα μου ό Καιρός κι' άποκίονει και τρέφει και πόθος θάρρει μέσα μου νεκρούς ένα σωρό... Κι' έρχονται, να! τά χρόνια μου και φεύγουν με σπουδή και νοιώθω στην καρδιά μου μία κούνια για παιδί, μία κάσσα για νεκρό!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

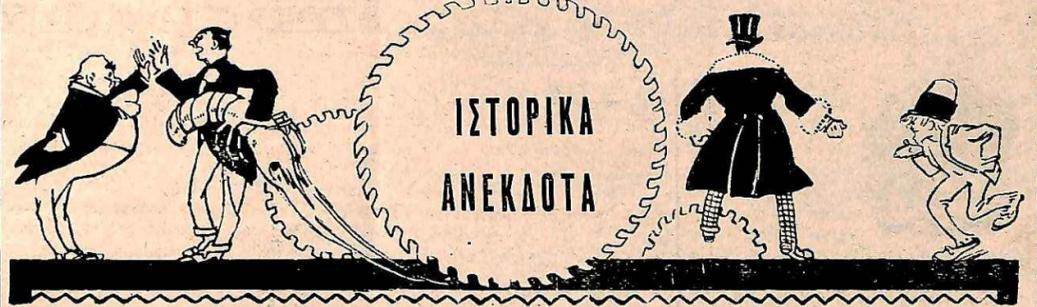
μοιάζει καταπληκτικά την ίδια σταδιοδρομία, πού ακολουθήςε ό Μέγας Ναπολέων για να γίνει αυτοκράτωρ. Αυτό έκανε έναν ιστορικό να πη τά άμύλητα αυτά λόγια: «Θαυρείς πως τό ίδιο πρόσωπο παρουσιάζεται δυο φορές στην ιστορία. Μά την πρώτη φορά επρόκειτο περί τραγωδίας και τη δεύτερη φορά περί φέρεσι». Πράγματι δέ ό Ναπολέων Γ' ήταν ή καρικατούρα τού Μεγάλου Ναπολέοντος. Μά ωστόσο, τά σχέδιά του είχαν πια πραγματοποιηθί. Τό πραξικόπημά του επέτυχε και ό λαός τόν άνακήρυξε αυτοκράτορα!

Λίγον καιρό μετά την αναγόρευσι του σε αυτοκράτορα, ό Ναπολέων Γ' παντρεύθηκε την Ίσπανίδα ποιηχή

νι' έναν κάποιο κόμητα Μπωρεγκάρ, έναν ξεπεσμένο άριστοκράτη, τόν οποίο έκανε πλούσιο εις άντάλλαγμα τού τίτλου πού της έδωσε! Ένωσιεται ότι τό πρώτο πού έκανε, μόλις κατέβηκε στο Παρίσι, ή άξιόλογη αυτή κόμισσα, ήταν να στείλη μία επιστολή στον αυτοκράτορα της Γαλλίας και να τού ζητήση μία ιδιαίτερα συνάντησι. Ο Ναπολέων Γ' βρέθηκε τότε σε έξαιρετικά δύσκολη θέση. Ομύθησε με μίς την περιπέτεια πού είχε στην Άμερική γι' αυτήν τη γυναίκα και κατάλαβε ότι έπρεπε με κάθε τρόπο ν' άποσπάσει τό σκάνδαλο, γιατί από τότε πού είχε γίνει αυτοκράτωρ και είχε παντρευθί την Εύγενία, όλη του ή προσοχή ήταν έστραμμένη στο να ά-

ΤΑ ΟΡΦΙΟΤΕΡΑ

Ο στρατάρχης Βιλλάρ και ό Δήμαρχος. Μία έξυπνη ύπεκφυγή. Ο φόρος τού... άέρος. Για να μην ξυπνήση ο κύριος τού! Ο Μίλτων, οι βαλιάντες και ή γυναίκες. Ο αλύκοκόλας ποιητής και ό Λουδοβίκος 18ος. Τό καπέλλο τού άρχιδουκάς. Ο Άριστοτέλης και έ φλύαρος. Πώς έγλύτωσε ό Λεβέντιός άπό τό πνίξιμο κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Γάλλος στρατηγός Βιλλάρ πολιορκούσε κάποτε μία Γερμανική πόλη, την οποία στο τέλος άνάγκασε να παραδοθί. Κατά την ώρα της παραδόσεως, παρουσιάστηκε μπροστά του ό δήμαρχος, ό οποίος τού προσέφερε τά χρυσά κλειδιά της πόλεως, χωρίς να παραλείψη να τού αναφέρη ότι ό περιφωρος στρατάρχης Τυρρέν, όταν έκυρίευσε και αυτός την ίδια πόλη, τού είχε έπιστρέψει πίσω στους κατοίκους της.

Η λαϊκή Κίστερελ, ή σύζυγος τού αντιβασιλέως της Ίρλανδίας, έλεγε μία μέρα στον περιφωρο συγγραφέα Σουίφτ, ό οποίος την είχε έπισκεφθί στο Δουβλίνο. — Α! ό άέρας τού τόπου σας είνε θαυμάσιος! — Για τ' όνομα τού Θεού, της άπάντης έκείνος, σάς ίκεταύω να μην άναφέρεστε τίποτε σχετικώς στην Άγγλία, γιατί θα μάς βάλουν φόρο!

Μία νύχτα, ενώ ό γυός τού στρατάρχου Βασσοματέρ κοιμόταν στην κάμαρή του, πετάχτηκε έξω από όλόρθος γιατί είχε άκούσει κοντά στο κρεβάτι του ένα πυροβολισμό. — Τι συμβαίνει; φώναξε τρομαγμένος. — Τίποτε, κύριε, άποκρίθηκε άτάραχος ό υπηρέτης του. Σκότωσα έναν ποντικό, γιατί εβόθθηκα... μήπως σάς ξυπνήση!

Μία μέρα ρώτησε κάποιος τό Μίλτων για πού λόγος σε μερικά κράτη έπιτρέπεται να άνέρχονται στο θρόνο οι βασιλόπαιδες από δεκαεσσαράν έτών, αλλά απαγορεύεται σ' αυτούς να παντρευτούν πριν συμπληρώσουν τό δέκατο όγδοο έτος. — Γιατί, άπάντησε ό ποιητής, είνε εύκολώτερο να κυβερνηθί κανείς ένα όλόκληρο κράτος παρά μία γυναίκα!

Κάποιος Γάλλος ποιητής είχε γράψει μερικούς έγκωμιαστικούς στίχους για τό Ναπολέοντα, τούς οποίους και άκουσε ο βασιλιάς. Ο βασιλιάς, που ήταν πολύ ευλαβής, άποκρίθηκε με μίς την άποφασίση να άποσπάσει από τούς Γερμανούς, κάτεφυγε συντηρημένους στην Άγγλία, όπου και πέθανε ύστερ' από λίγον καιρό.

έδημοσίευσε. Αργότερα, όταν έπανήλθε τό βασιλικό πολιτεύμα, έγραψε μερικούς άλλους, ύπερ της βασιλείας αυτής τη φορά, τούς οποίους και έπαρουσίασε στο Λουδοβίκο ΙΗ'. Ο βασιλεύς έδιάβασε τούς στίχους κ' άφου σκέφθηκε λίγο ε'πε, θέλοντα να τόν πειράξη: — Οι στίχοι σας είνε ώρασιότατοι, αλλά μου φαινονται πιο καλότεροι ε' κείνους πού γράψατε για τό Ναπολέοντα... — Η Μεγαλειότης σας έχει δίκιο, άπάντησε διπλωματικώτατα ό ποιητής. Πρέπει όμως να λάβετε ύποψιν να τού τό δώσουν, ό άρχιδούς τούς ε'πε: — Αφήστε το, αφήστε το!... Αυτό δείχνει ότι πρέπει να κυτάξω άσκέπης τόν άνθρωπο πούνα; ζωγραφισμένος έδώ πάνω!...

Μία μέρα κάποιος φλύαρος συνάντησε τόν Άριστοτέλη και τόν έδαμνισε άσκέπη ώρα με την πολυλογία του. Έπειδή όμως έβλεπε ότι ο φιλόσοφος δέν έπρόσεχε στα λόγια του, θέλησε να τού κινήση τό ενδιαφέρον με διάφορες τερατώδεις διηγήσεις, ή οποίες άφησαν επίσης άσυγκίνητο τό συνομιλήτη του. — Τι, δέν εκπλήττεισσι καθόλου μ' αυτά; τόν ρώτησε ό φλύαρος. — Εκείνο πού με εκπλήττει, άποκρίθηκε ό Άριστοτέλης, είνε πως έγω πείρα να σε άκούω, ενώ ή φύσις μούδωσε πόδια για να σε άποφεύγω.

Ο περιφωρος Γερμανός φιλόσοφος Λεβέντιος σε κάποιο ταξίδι του στην Ίταλία υπήρχε μία μέρα διαμονήσας σ' ένα πλοίο που διευθυνόταν από τη Βενετία σε κάποια κοντινή πόλη. Όταν έβασσαν στη μέση τού πελάγους, σημάθηκε έξωφρα φοβερή θαλασσοταραχή, ή οποία άπέλυσε τό πλοίο με καταποντού. Τότε ο κυβερνήτης τού πλοίου, συνεκάλεσε σε πρόχειρο συμβούλιο τούς ναύτας και τούς άνακοίνωσε ότι ό ξένος έκείνος ήταν χωρίς άλλο αριστικός και ότι αυτός χωρίς ποικιλίες την τοικουλία.

Ο άρχιδούς Ιωάννης της Αύστρίας, σε κάποιο ταξίδι του στην Ίταλία είδε κάπου ένα στρογγυλό τραπέζι, κάτω από την επιφάνεια τού οποίου ήταν ζωγραφισμένη μια μάχη, στην οποία νικητής είχε αναδειχθί ό Ναπολέων.

Ο άρχιδούς έσκηψε με περιέργεια κ' άφου περιεργάσθηκε επί πολύ την εικόνα, θέλησε να σηκαθί. Αλλά τη στιγμή εκείνη έπεσε τό καπέλλο του κι' ενώ οι άνό κούβι του έσπευ-

δαν να τού τό δώσουν, ό άρχιδούς τούς ε'πε: — Αφήστε το, αφήστε το!... Αυτό δείχνει ότι πρέπει να κυτάξω άσκέπης τόν άνθρωπο πούνα; ζωγραφισμένος έδώ πάνω!...

Μία μέρα κάποιος φλύαρος συνάντησε τόν Άριστοτέλη και τόν έδαμνισε άσκέπη ώρα με την πολυλογία του. Έπειδή όμως έβλεπε ότι ο φιλόσοφος δέν έπρόσεχε στα λόγια του, θέλησε να τού κινήση τό ενδιαφέρον με διάφορες τερατώδεις διηγήσεις, ή οποίες άφησαν επίσης άσυγκίνητο τό συνομιλήτη του. — Τι, δέν εκπλήττεισσι καθόλου μ' αυτά; τόν ρώτησε ό φλύαρος. — Εκείνο πού με εκπλήττει, άποκρίθηκε ό Άριστοτέλης, είνε πως έγω πείρα να σε άκούω, ενώ ή φύσις μούδωσε πόδια για να σε άποφεύγω.

Ο περιφωρος Γερμανός φιλόσοφος Λεβέντιος σε κάποιο ταξίδι του στην Ίταλία υπήρχε μία μέρα διαμονήσας σ' ένα πλοίο που διευθυνόταν από τη Βενετία σε κάποια κοντινή πόλη. Όταν έβασσαν στη μέση τού πελάγους, σημάθηκε έξωφρα φοβερή θαλασσοταραχή, ή οποία άπέλυσε τό πλοίο με καταποντού. Τότε ο κυβερνήτης τού πλοίου, συνεκάλεσε σε πρόχειρο συμβούλιο τούς ναύτας και τούς άνακοίνωσε ότι ό ξένος έκείνος ήταν χωρίς άλλο αριστικός και ότι αυτός χωρίς ποικιλίες την τοικουλία.

Ο άρχιδούς Ιωάννης της Αύστρίας, σε κάποιο ταξίδι του στην Ίταλία είδε κάπου ένα στρογγυλό τραπέζι, κάτω από την επιφάνεια τού οποίου ήταν ζωγραφισμένη μια μάχη, στην οποία νικητής είχε αναδειχθί ό Ναπολέων.

Ο άρχιδούς έσκηψε με περιέργεια κ' άφου περιεργάσθηκε επί πολύ την εικόνα, θέλησε να σηκαθί. Αλλά τη στιγμή εκείνη έπεσε τό καπέλλο του κι' ενώ οι άνό κούβι του έσπευ-

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΝΥΧΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ VICTOR MALOT

ΒΡΙΣΚΟΜΟΥΝ ε-
κείνη την εποχή
στην Αμερική, ο
Που είχε πάει για
διάφορες καλλιτε-
χνικές μελέτες. Μία
μέρα, που είχε
μείνει στο Μουσείο
ως αργά το βράδυ, βγαίνοντας έξω,
ένοιωσα την ανάγκη να κινηθώ λί-
γο και πήρα την όλη του ποταμού
Βισκό. Περιπλανιόμουν χωρίς να με
νοιάζει για το πέρασμα της ώρας, ε-
ξαίρετα βλέποντας ότι η νύχτα είχε
άπλωθη πειά ολόγυρα, σκέφτηκα ότι
έπρεπε να πάω. Γι' αυτό έβιασα κά-
πως το βήμα μου και, ύστερ' από λί-
γη ώρα, έφτασα στο ξενοδοχείο, ό-
που έρωγα και κοιμόμουν. Όλοι
οι πελάτες του είχαν φάει πειά την
ώρα εκείνη και μόνο ένας ταξιδιώ-
της, καθυστερημένος σαν και μένα,
βρισκόταν μέσα στην αίθουσα. Κάθη-
σα απέναντί του στο ίδιο μεγάλο τρα-
πέζι. "Όσοι να με σερίβρη το γκαρ-
σόνι, μη έχοντας τί άλλο να κάνω,
εξέταξα με περιέργεια τον συνδαιτη-
μόνα μου, του οποίου η φυσιογνωμία
προκαλούσε άμέσως εντύπωση... Τί
νάκι τάχα; Αναρωτιόμουν. Σατυ-
πάγκος, πολιτισμένος άνθρωπος ή-
γριος; Μά δεν άργησαμε να πιάσω-
με κουβέντα και ύστερα από ένα τέ-
ταρτο, κουβεντιάζοντας πειά σαν πα-
λαιοί φίλοι, έμαθα από το στόμα του
πως είχε έλθει στην Αμερική από
τις Ινδίες για να πουλήσει στο Ζου-
λαγκικό Κήπο μια συλλογή αγρίων θη-
ρίων, πανθήρων, τίγρων, λεοπαρδά-
λων και έρπετων.

— Και θα περάσετε τη νύχτα σας
εδώ; τον ρώτησα τότε αγέδω μ' ά-
γωνία.
— Βέβαια.
— Καί αν τα φείδια σας σας ξε-
φύγουν;
— Τα φείδια μου κοιμούνται.
— Με άνοιξε τα μάτια όμως...
— Διότι είσαι συννηθισμένος να
κοιμούνται αυτά. "Όσοι, σας λέω
βρι δέν είναι τόσο τρομακτικό όσο τα
φαντάσματα εδώ στην Εβρώπη. Είναι
τα πιο χαριτωμένα ζώα που κόσμου.
"Έχω μαζί μου δυο φείδια θέλετε...
Κόμπρες, βόες, κροτάλιες, πόωνες...
"Αν θέλετε να σας τα δείξω...
— Βόχαριστώ! εύχαριστώ! έσπευ-
σα να του άπαντησω. Σας βεβαιώνω
πως δεν μ' άνηδιφέρουν καθόλου...
— Τά φοβάστε;
— "Έτσι φαίνεται... Καί νομίζω
πως είναι άφελος το να άπειρέσκου

την εισαγωγή τους στην Εβρώπη...
Μπορούν να δραπέτευσουν...
— Καί τότε ή έπιστήμη; με ρώ-
τησε χαμογελώντας ο συνομιλητής
μου.
— Αν τα φείδια είναι αναγκαία
στην έπιστήμη, μπορούν οι έπιστή-
μονες να πάνε να τα προυάσουν στα
αέρη όπου ζουν και όχι να τα κου-
δαλούν εδώ...
Παρά τη θέλησή μου, ή συνομιλία
εξακολούθησε κάμποση ώρα επί του
ζητήματος αυτού και εκείνο το βρά-
δυ έμαθα για πρώτη φορά ότι τα φεί-
δια πειν καταβροχθίζουν έναν άνθρω-
πο ολοζώντανο, συνηθίζου προηγου-
μένως να τον γλείφουν... Ρίγη δει-

κού πως δεν έχετε κοιμηθί ακόμα.
Σας εύχασα λοιπόν να κοιμηθίτε
καλά, τόσο καλά όσο κι' εγώ, ο ό-
ποιος έχω όχτώ μέρες να κοιμηθί σε
κρεβάτι...
"Ήταν ο άνθρωπος με τα φείδια!
Τόσος ήταν ο τρόμος μου, όταν ά-
κουσα πως βρίσκεται στη διπλανή
κάμαρη, ώστε για μία στιγμή σκέ-
φτηκα να ντυθί πάλι και να
ζητήσω από τη διεύθυνση του
ξενοδοχείου να μου αλλάξουν το δω-
μάτιο. Μά ή άρτη μου με την ιδέα
ότι θα κοιμόμουν σε άλλο κρεβάτι,
πού θα μου έτοιμάζαν βισκό, ή
ντροπή μου, ο έγωισμός μου να ό-
μολογήσω το φόβο μου, με συγκρά-

Μόλις έκανα δυο βήματα, κατάλαβα τι είχε συμβεί

— Τά ζώα σας τά έχετε εδώ μα-
ζί σας; τον ρώτησα τότε αγέδω.
— Οι πάνθηρες, ή τίγρεις και ή
λεοπαρδάλεις βρίσκονται στους σταύ-
λους μέσ' στα κλουβιά τους, μου ά-
πάντησε εκείνος. Τά έρπετά όμως τά
έχω στην κάμαρή μου διπλοκλειδιω-
μένα μέσ' στις κάσες τους.
Καθώς άκουσα την άπάντησή του ά-
πλή, ένα ρίγος μου διέτραιε τη σπον-
δυλική μου στήλη, γιατί πρέπει να
ξέρετε ότι ο τρόμος και ή φοβή που
μου προκαλούν τά έρπετά είναι άπει-
γραστη.
— Καί θα περάσετε τη νύχτα σας
εδώ; τον ρώτησα τότε αγέδω μ' ά-
γωνία.
— Βέβαια.
— Καί αν τα φείδια σας σας ξε-
φύγουν;
— Τα φείδια μου κοιμούνται.
— Με άνοιξε τα μάτια όμως...
— Διότι είσαι συννηθισμένος να
κοιμούνται αυτά. "Όσοι, σας λέω
βρι δέν είναι τόσο τρομακτικό όσο τα
φαντάσματα εδώ στην Εβρώπη. Είναι
τα πιο χαριτωμένα ζώα που κόσμου.
"Έχω μαζί μου δυο φείδια θέλετε...
Κόμπρες, βόες, κροτάλιες, πόωνες...
"Αν θέλετε να σας τα δείξω...
— Βόχαριστώ! εύχαριστώ! έσπευ-
σα να του άπαντησω. Σας βεβαιώνω
πως δεν μ' άνηδιφέρουν καθόλου...
— Τά φοβάστε;
— "Έτσι φαίνεται... Καί νομίζω
πως είναι άφελος το να άπειρέσκου

— Τά ζώα σας τά έχετε εδώ μα-
ζί σας; τον ρώτησα τότε αγέδω.
— Οι πάνθηρες, ή τίγρεις και ή
λεοπαρδάλεις βρίσκονται στους σταύ-
λους μέσ' στα κλουβιά τους, μου ά-
πάντησε εκείνος. Τά έρπετά όμως τά
έχω στην κάμαρή μου διπλοκλειδιω-
μένα μέσ' στις κάσες τους.
Καθώς άκουσα την άπάντησή του ά-
πλή, ένα ρίγος μου διέτραιε τη σπον-
δυλική μου στήλη, γιατί πρέπει να
ξέρετε ότι ο τρόμος και ή φοβή που
μου προκαλούν τά έρπετά είναι άπει-
γραστη.
— Καί θα περάσετε τη νύχτα σας
εδώ; τον ρώτησα τότε αγέδω μ' ά-
γωνία.
— Βέβαια.
— Καί αν τα φείδια σας σας ξε-
φύγουν;
— Τα φείδια μου κοιμούνται.
— Με άνοιξε τα μάτια όμως...
— Διότι είσαι συννηθισμένος να
κοιμούνται αυτά. "Όσοι, σας λέω
βρι δέν είναι τόσο τρομακτικό όσο τα
φαντάσματα εδώ στην Εβρώπη. Είναι
τα πιο χαριτωμένα ζώα που κόσμου.
"Έχω μαζί μου δυο φείδια θέλετε...
Κόμπρες, βόες, κροτάλιες, πόωνες...
"Αν θέλετε να σας τα δείξω...
— Βόχαριστώ! εύχαριστώ! έσπευ-
σα να του άπαντησω. Σας βεβαιώνω
πως δεν μ' άνηδιφέρουν καθόλου...
— Τά φοβάστε;
— "Έτσι φαίνεται... Καί νομίζω
πως είναι άφελος το να άπειρέσκου

επιβλήθη τά φείδια του και θα άπο-
κοιμόταν βαθειά, όπως μου είχε άναγ-
χείλει προ λίγου... Πράγματι σε λί-
γο το φως έδωσε και κανένας κρέ-
τος δεν άκούγοντας πειά από ξενοδο-
χείο... Σιωπή θανάσιμη είχε άπλω-
θί και σκοτάδι άπόλυτο...
"Ήταν βέβαια πως ο θόρυβος είχε
εξασθενήσει και είχε γίνει πιο σδυ-
σμένος και πιο άργός. Είχαν βρή τά-
χα τά φείδια την κουβέρτα;
Στό τέλος κάθε θόρυβος έπαψε
πειά. "Έβγαλα ένα στεναγμό άνακου-
ρίσως, ενώ το κορμί μου, που είχε
άκινήσει από τον τρόμο, τεντώθη-
κε κάπως... "Ανάπνευσα με εύκολία
και προσπάθησα να φωνάξω... Μά δεν
άναγνώρισα πειά τη φωνή μου, τόσο
σδυσμένη και βαθειά... Κανείς δεν
μ' άκουσε... Προσπάθησα έπειτα να
σηκωθί από το κρεβάτι μου, μά ή
δυνάμει μου με έχων έγκαταλείψει.
"Απ' αυτό κατάλαβα, ότι, πριν ξεμω-
ρώσει, δεν θα μπορούσα να βγω έξω.
"Εξ' άλλου ή σκέψις ότι περπατώντας,
προσοδία να σκοντάψω σε κανένα
από τά φοικωτά αυτά έρπετά, μου
έκυπνείνι κάθε προσπάθεια δρά-
σως... "Έμεινα λοιπόν στο κρεβάτι
μου τρεμουλιάζοντας, μαζεμένος σε
μία γωνία, άκίνητος από τον τρόμο,
μη τολμώντας ν' άπλώσω τά χέρια
μου ή τά πόδια μου από φόβο μήπως
άκουμπήσω σε κανένα κρύο έρπετό...
Τί νύχτα τρόμου και άγωνίας...
Σέ λίγο νέοι φόβοι με κυρίσσαν...
"Αρχισα να φοβάμαι ότι τά φείδια θα
έγκαταλείψαν πειά την κουβέρτα, ή
οποία θα είχε εν τώ μεταξύ κρυώσει,
και θ' άναγνώριζαν ζεστότερο κατα-
φύγιο... Γι' αυτό, άρπαιξα το μαξι-
λάρι μου και το πέταξα στην κου-
βέρτα, ενώ εγώ μαζεύτερκα ακόμα
περισσότερο προς τον τοίχο...
Είπε περιττό να σας πώ πως άρ-
γισα να ημερωώση... Τέλος, είδα
προς το μέρος των παραθύρων μιά
άναύγεια της ημέρας, μά πολύ σδυ-
σμένη και γλωμνή... "Όσοι, σιγά-
σιγά, ή άναύγεια αυτή δυνάμωσε
και μπόρεσα να διακρίνω τά παρτα-
ρα... Τό λιγοστό φως που έσπαινε
τόρα μέσα μου επέτρεπε να διακρίνω
λίγο μέσ' στο δωμάτιο...
Μά από την πρώτη ματιά που έρ-
είδα δεν είδα τίποτε το άνησυχα-
στικό... Ούτε στις κουβέρτες, ούτε
στο μαξιλάρι, δεν ύπήρχε τίποτε... Τί
είχαν γίνει τά φείδια;
Μήπως έχα πάθει παρίσθησι...
Τότε άπαιξα από το κρεβάτι μου
τις παντοφλές μου κι' ένα παντελό-
νι, τά φόρεσα κι' έκανα την ήρωική
άπόφασι να κατέβω... "Αρχισα να
προχωρώ σιγά-σιγά, με προσοχή, με
φόβο... Μά μόλις έκανα δυο βήματα,
κατάλαβα τι είχε συμβεί... Είδα στη
μέση του δωματίου τη λεκάνη μου
γεμάτη νερό, μέσα στην οποία είχε
πνιγί ένα ποστίκι...
"Η προσπάθειες που κατέβαλε το
φως τρακτικό για να σιβή, με εί-
χων ύπνισει, ενώ ή άγωνία του τρα-
γικού του πνιγμού με είχε τραμαρα-
τήσει...
Τό ίδιο βράδυ, ωστόσο άλλαξα ξενο-
δοχείο...

— Τά ζώα σας τά έχετε εδώ μα-
ζί σας; τον ρώτησα τότε αγέδω.
— Οι πάνθηρες, ή τίγρεις και ή
λεοπαρδάλεις βρίσκονται στους σταύ-
λους μέσ' στα κλουβιά τους, μου ά-
πάντησε εκείνος. Τά έρπετά όμως τά
έχω στην κάμαρή μου διπλοκλειδιω-
μένα μέσ' στις κάσες τους.
Καθώς άκουσα την άπάντησή του ά-
πλή, ένα ρίγος μου διέτραιε τη σπον-
δυλική μου στήλη, γιατί πρέπει να
ξέρετε ότι ο τρόμος και ή φοβή που
μου προκαλούν τά έρπετά είναι άπει-
γραστη.
— Καί θα περάσετε τη νύχτα σας
εδώ; τον ρώτησα τότε αγέδω μ' ά-
γωνία.
— Βέβαια.
— Καί αν τα φείδια σας σας ξε-
φύγουν;
— Τα φείδια μου κοιμούνται.
— Με άνοιξε τα μάτια όμως...
— Διότι είσαι συννηθισμένος να
κοιμούνται αυτά. "Όσοι, σας λέω
βρι δέν είναι τόσο τρομακτικό όσο τα
φαντάσματα εδώ στην Εβρώπη. Είναι
τα πιο χαριτωμένα ζώα που κόσμου.
"Έχω μαζί μου δυο φείδια θέλετε...
Κόμπρες, βόες, κροτάλιες, πόωνες...
"Αν θέλετε να σας τα δείξω...
— Βόχαριστώ! εύχαριστώ! έσπευ-
σα να του άπαντησω. Σας βεβαιώνω
πως δεν μ' άνηδιφέρουν καθόλου...
— Τά φοβάστε;
— "Έτσι φαίνεται... Καί νομίζω
πως είναι άφελος το να άπειρέσκου

— Τά ζώα σας τά έχετε εδώ μα-
ζί σας; τον ρώτησα τότε αγέδω.
— Οι πάνθηρες, ή τίγρεις και ή
λεοπαρδάλεις βρίσκονται στους σταύ-
λους μέσ' στα κλουβιά τους, μου ά-
πάντησε εκείνος. Τά έρπετά όμως τά
έχω στην κάμαρή μου διπλοκλειδιω-
μένα μέσ' στις κάσες τους.
Καθώς άκουσα την άπάντησή του ά-
πλή, ένα ρίγος μου διέτραιε τη σπον-
δυλική μου στήλη, γιατί πρέπει να
ξέρετε ότι ο τρόμος και ή φοβή που
μου προκαλούν τά έρπετά είναι άπει-
γραστη.
— Καί θα περάσετε τη νύχτα σας
εδώ; τον ρώτησα τότε αγέδω μ' ά-
γωνία.
— Βέβαια.
— Καί αν τα φείδια σας σας ξε-
φύγουν;
— Τα φείδια μου κοιμούνται.
— Με άνοιξε τα μάτια όμως...
— Διότι είσαι συννηθισμένος να
κοιμούνται αυτά. "Όσοι, σας λέω
βρι δέν είναι τόσο τρομακτικό όσο τα
φαντάσματα εδώ στην Εβρώπη. Είναι
τα πιο χαριτωμένα ζώα που κόσμου.
"Έχω μαζί μου δυο φείδια θέλετε...
Κόμπρες, βόες, κροτάλιες, πόωνες...
"Αν θέλετε να σας τα δείξω...
— Βόχαριστώ! εύχαριστώ! έσπευ-
σα να του άπαντησω. Σας βεβαιώνω
πως δεν μ' άνηδιφέρουν καθόλου...
— Τά φοβάστε;
— "Έτσι φαίνεται... Καί νομίζω
πως είναι άφελος το να άπειρέσκου

— Τά ζώα σας τά έχετε εδώ μα-
ζί σας; τον ρώτησα τότε αγέδω.
— Οι πάνθηρες, ή τίγρεις και ή
λεοπαρδάλεις βρίσκονται στους σταύ-
λους μέσ' στα κλουβιά τους, μου ά-
πάντησε εκείνος. Τά έρπετά όμως τά
έχω στην κάμαρή μου διπλοκλειδιω-
μένα μέσ' στις κάσες τους.
Καθώς άκουσα την άπάντησή του ά-
πλή, ένα ρίγος μου διέτραιε τη σπον-
δυλική μου στήλη, γιατί πρέπει να
ξέρετε ότι ο τρόμος και ή φοβή που
μου προκαλούν τά έρπετά είναι άπει-
γραστη.
— Καί θα περάσετε τη νύχτα σας
εδώ; τον ρώτησα τότε αγέδω μ' ά-
γωνία.
— Βέβαια.
— Καί αν τα φείδια σας σας ξε-
φύγουν;
— Τα φείδια μου κοιμούνται.
— Με άνοιξε τα μάτια όμως...
— Διότι είσαι συννηθισμένος να
κοιμούνται αυτά. "Όσοι, σας λέω
βρι δέν είναι τόσο τρομακτικό όσο τα
φαντάσματα εδώ στην Εβρώπη. Είναι
τα πιο χαριτωμένα ζώα που κόσμου.
"Έχω μαζί μου δυο φείδια θέλετε...
Κόμπρες, βόες, κροτάλιες, πόωνες...
"Αν θέλετε να σας τα δείξω...
— Βόχαριστώ! εύχαριστώ! έσπευ-
σα να του άπαντησω. Σας βεβαιώνω
πως δεν μ' άνηδιφέρουν καθόλου...
— Τά φοβάστε;
— "Έτσι φαίνεται... Καί νομίζω
πως είναι άφελος το να άπειρέσκου

— Τά ζώα σας τά έχετε εδώ μα-
ζί σας; τον ρώτησα τότε αγέδω.
— Οι πάνθηρες, ή τίγρεις και ή
λεοπαρδάλεις βρίσκονται στους σταύ-
λους μέσ' στα κλουβιά τους, μου ά-
πάντησε εκείνος. Τά έρπετά όμως τά
έχω στην κάμαρή μου διπλοκλειδιω-
μένα μέσ' στις κάσες τους.
Καθώς άκουσα την άπάντησή του ά-
πλή, ένα ρίγος μου διέτραιε τη σπον-
δυλική μου στήλη, γιατί πρέπει να
ξέρετε ότι ο τρόμος και ή φοβή που
μου προκαλούν τά έρπετά είναι άπει-
γραστη.
— Καί θα περάσετε τη νύχτα σας
εδώ; τον ρώτησα τότε αγέδω μ' ά-
γωνία.
— Βέβαια.
— Καί αν τα φείδια σας σας ξε-
φύγουν;
— Τα φείδια μου κοιμούνται.
— Με άνοιξε τα μάτια όμως...
— Διότι είσαι συννηθισμένος να
κοιμούνται αυτά. "Όσοι, σας λέω
βρι δέν είναι τόσο τρομακτικό όσο τα
φαντάσματα εδώ στην Εβρώπη. Είναι
τα πιο χαριτωμένα ζώα που κόσμου.
"Έχω μαζί μου δυο φείδια θέλετε...
Κόμπρες, βόες, κροτάλιες, πόωνες...
"Αν θέλετε να σας τα δείξω...
— Βόχαριστώ! εύχαριστώ! έσπευ-
σα να του άπαντησω. Σας βεβαιώνω
πως δεν μ' άνηδιφέρουν καθόλου...
— Τά φοβάστε;
— "Έτσι φαίνεται... Καί νομίζω
πως είναι άφελος το να άπειρέσκου

ΑΠΟ ΤΑ ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Τι βρήκε ένας Σκώτος πάστορ μέσα στο Ευαγγέλιό του. Ένας σκοτωμένος πού... αποκαλύπτει τη δολοφονία του! "Όπου τó σημείωμα μεταβάλλεται σε άγραφο χαρτί. "Η εξαφάνισις του πλανοδίου έμπόρου. "Η άνεύρεσις του πτώματος του. Τό κομπί που άποκαλύπτει τούς δολοφόνους. "Η σύλληψις του κληδονάφτη και του δασκάλου. "Η διαφώτισις του μυστηρίου κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο πάστορ ένοος χωριού των περι-
χώρων του "Αμπερνεθ, της Σκωτίας,
άνέθηκε κάποια Κυριακή στον άμβωνα
για να έομινησθί το Ευαγγέλιο. Κα-
θώς όμως άνοιξε το Ευαγγέλιο, είδε
άνάμεσα στα φύλλα του ένα γράμμα.
Στην αρχή δεν έδωσε καμιά σημασία
στο γράμμα αυτό, γιατί νόμισε πως
θα ήταν καμιά σημείωσις πού την ει-
χε βάλει μέσα στο Ευαγγέλιο του ο
κληδονάφτης του, όπως άλλωστε έ-
κανε συχνά.

Τις σημειώσεις αυτές — αίτησις
φτωχών, παράπονα, παραλήψεις ένο-
ριτών να μιλίση επί όρισμένων θεμά-
των κτλ. — ο πάστορ συνήθειε πάντα
να τις διαβάθι εις έπικουρον όλων των
πιστών. "Αρχισε λοιπόν να διαβάθι
και τό σημείωμα αυτό. Σαφινά όμως
έσταμάτησε το διάβασμά του, κλώμα-
σε τρομερά, ξεροκατάπαι και, με φρι-
νή άλλοιωμένη από τη συγκίνηση, κα-
τέβηκε από τον άμβωνα.

Αμέσως οι ένοοίτες του τον περι-
κλώσαν ζητώντας να μάθουν τούς
λόγους της ταρχής του, μά αυτός,
άποκρινόμενός τους την πραγματική ά-
φομή, τούς ειπε ότι είχε άδιαθεσίσει
Ξαφνικά.

Τό σημείωμα, πού είχε ταράξει τό-
σο πολύ τον καλό πάστορα, έγρα-
φε τά εξής :

«Χθές Σάββατον, στις 10
το βράδυ, ενώ επέστρεφα στο
"Αμπερνεθ, συνάντησα στο δρό-
μο και σ' ελάχιστη απόστασι ά-
πό το χωριό, τον κληδονάφτη
σας και τον δασκαλο. Οι δυο αυ-
τοι κακοοργιοι, μόλις με είδαν,
έπειθήσαν εναντίον μου, με λή-
στεψαν και κατόπι με σκότω-
σαν. Τό πτώμα μου τό έρριξαν
στον ποταμό Ντε. Προσευχηθή-
τε για την άνάπαυσι της ψυχής
του δυστυχισμένου...
"Ιερεμία Μπρούς».

Ο "Ιερεμία Μπρούς ήταν έ-
νας πλανόδιος έμπορος φιλικών,
πολύ γνωστός στον πάστορα, τον
οποίο, δόσας περνούσε από τό
χωριό, τον φιλοξενούσε στο σπίτι
του ο κληδονάφτης, πού ή-
ταν συγχρόνος και ταβερνιάσης
του χωριού.

Ο πάστορ, φεύγοντας από την
έκκλησία, έπήγε στο σπίτι του κι'
εκεί, θυθισμένος σε σκέψεις επί
ώρες, συλλογιζόταν τι έπρεπε να
κάνη στην περίπτωσι αυτή. Τέλος
σηκώθηκε άπορασιαστικά και, παί-
νοντας μαζί του τό Ευαγγέλιό
του, βγήκε έξω. Τράβηξε κα-
τευθείαν στο σπίτι του κληδονάφτη,
τον οποίο βρήκε στον κήπο
και του διηγήθηκε λεπτομερώς

την περιπέτιά του. Ο κληδονάφτης, ά-
φου τον άκουσε, θέλησε να διαβάθι
και τό σημείωμα. Ο πάστορ άνοιξε τό-
τε το Ευαγγέλιο κι' έβγαλε από μέσα
το γράμμα. Φαντάσθε όμως την εκ-
πλήξι του, όταν τό ξεδίπλωσε και είδε
πως δεν ήταν παρά ένα... άγραφο
χαρτί!... Δεν μπορούσε να εξηγήσθι
τί είχε συμβή, πως είχε εξαφανισθί τό
σημείωμα και πως είχε αντικατασταθί
μ' ένα κομμάτι άσπρο χαρτί.

Εντομεταξύ ο Μπρούς, ο οποίος ει-
χε πράγματι εξαφανισθί από τό Σάβ-
βατο, δεν είχε εμφανισθί ακόμα. Του
κάκου έμαξαν παντού για να τον βρούν.
"Όλες ή έρευνες δεν απέδωσαν κανέ-
να αποτέλεσμα.

Τότε ο κληδονάφτης αποφάσισε να
κάνη έρευνα στο σπίτι του δασκάλου
του χωριού και του κληδονάφτη, και
να τούς άναγνώρισει χωριστά τον καθέ-
να. Πιεζόμενοι από τις έρωτήσεις του
οι δυο κατηγορούμενοι τά έχασαν και
ήθαν μάλιστα σε άντιφάσεις μεταξύ
τους. "Όσοι όμως άπόδειξις ένο-
χίς δεν παρουσιάζονταν εναντίον του.

Ο ύπηρέτης αυτός, ένας παμπόνη-
ρος χωριάτης, τη νύχτα του έγκλημά-
τος είχε κάποιο ραντεβού στο δημοσί-
ο δρόμο με μιά χωριατοπούλα άπ' το γε-
νιό του, τράβηξαν από τό ποτάμι τό
πτώμα του δυστυχισμένου πλανοδίου

στο ραντεβού του, είδε άξαφ-
να στο δρόμο τον κληδονάφτη
και τό δασκαλο τη στιγμή πού έ-
πιτίθεντο εναντίον του φτωχού
έμπόρου για να τον ληστεύουν. Ο
ύπηρέτης, τρομοκρατημένος, κρύ-
φτηκε πίσω από ένα δέντρο, και
από εκεί παρακολούθησε τά πάντα.

Πώς οι δυο κακοοργιοι έλήσθησαν
τό θύμα τους, πως τό έσκότωσαν
και πως κατόπι έσυραν τό πτώμα
του και τό έρριξαν στο ποτάμι.
"Η πρώτη σκέψις του ύπηρέτη ή-
ταν να καταδώθι τούς ένοχους
στον κύριό του. Κατόπι όμως
σκέφτηκε μήπως οι λησται τον εκδι-
κηθούν. "Όσοι, για να έχη ήσυ-
χη τη συνείδησι του, άπεφάσισε
να φανερώσθι το έγκλημά τους, με
τέτοιο τρόπο όμως, ώστε να μη
φανή πως αυτός τό είχε άποκαλύ-
ψει. Τότε έγραψε τό περίφημο
σημείωμα, τό γραμμένο θύειν ά-
πό τό σκοτεινό, τό όποιο κι' έ-
κλεισε μέσα στο Ευαγγέλιο του
κυρίου του. "Υστερα όμως σκέφτη-
κε πως όταν θα έβηταζε τό σημεί-
ωμα ο άνακριτής, θ' άνεγνώριζε
ίσως τον γραμικό του χαρακτήρα.
Και, φοβισμένος άπ' αυτό, την ώ-
ρα πού ο πάστορ ήταν άπορορη-
μένος από τις σκέψεις του, έβγα-
λε με τρόπο τό σημείωμα από τό
Ευαγγέλιο και στη θέσι του άφη-
σε ένα άγραφο χαρτί...

Βρήκε τον κληδονάφτη στον κήπο και του διηγήθηκε τά πάντα...

ΕΘΙΜΑ ΤΩΝ ΑΓΡΙΩΝ

ΠΩΣ ΠΑΝΤΡΕΥΟΝΤΑΙ ΟΙ ΖΟΥΛΟΥ

Όπου η νύφη αγοράζεται. Η πομπή του γαμπρού και της νύφης. Τα παζάρια της προίικας. Πονηρίες των αγριών. Η γυναικες με τα κουρέλια κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Οι Ζουλού, μία από τις ημίαιρες ακόμα φυλές της Αφρικής, όταν θέλουν να παντρευτούν, αγοράζουν την εκλεκτή τους από τους γονείς της. Η μελλοντική εκτιμήματα ανάλογως της καλλονής της, και αν είναι πολύ όμορφη, πωλείται αντί ολοκλήρου κοπαδιού ζώων. Αν δε είναι κατά το μέλλον ή ήταν άσχημη εξαγοράζεται αντί ολίγων ζώων.

Κατά την ημέρα του γάμου, ο πατέρας της νύφης περιστοιχισμένος από τους συγγενείς και φίλους του, περιμένει την εμφάνιση του νηπίου με τη συνοδεία του.

Επί κεφαλής της ακολουθίας του γαμπρού μπαίνει πάντοτε η μεγαλύτερη αδελφή του, η οποία κρατεί στα χέρια της ένα ραβδί, το οποίο μόλις φτάσουν στην κατοικία της νύφης, το χρίζει με δύναμη στην πόρτα.

Αυέσας ο πατέρας της κόρης βγαίνει έξω με τους συντρόφους του και στέκεται σε μικρή απόσταση από τη συνοδεία του γαμπρού. Τότε ένας από τους συγγενείς του γαμπρού τρέχει και οδηγεί προς τον πεθερό το κοπάδι που προσφέρει ο γαμπρός για την αγορά της νύφης. Όταν τελειώσει η πρωτότυπη αυτή παράσταση, πλησιάζουν οι γονείς του νηπίου, οι οποίοι αρχίζουν να εγκωμιάζουν τα ζώα τους και να παρακαλούν τον πεθερό να τα δεχτεί, λέγοντάς τους ότι είναι φτωχοί άνθρωποι και δεν έχουν να του προσφέρουν περισσότερο.

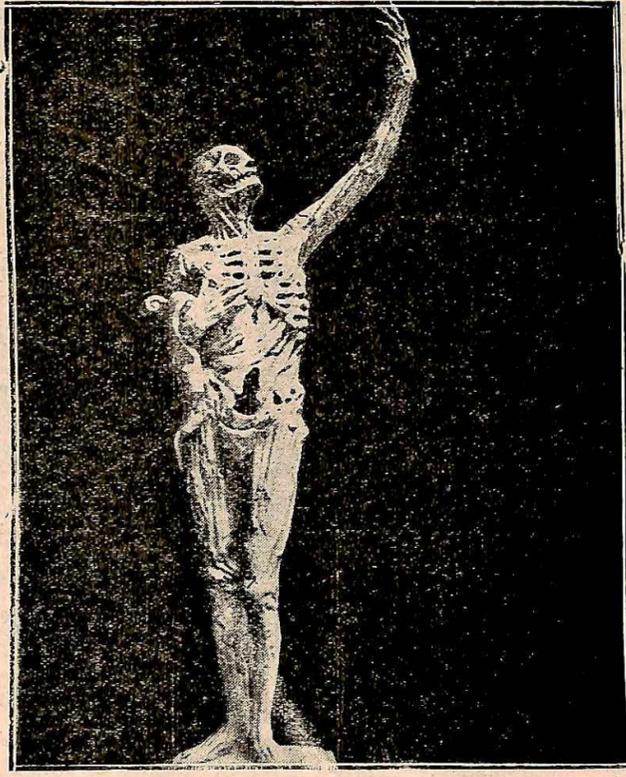
Αυτός όμως παραμένει άκαμπτος στις παραλήψεις των και απαντώντας να τους απαντήσει. Αυτό το κάνει, επειδή ξέρει ότι εκεί κοντά οι συγγενείς του γαμπρού έχουν κρυμμένα κι' άλλα ζώα για να τα παρουσιάσουν, αν παραστή ανάγκη.

Όταν όμως ιδη ότι ο αριθμός του κοπαδιού δεν μεγαλώνει, σηκώνεται θυμωμένος και φωνάζει ότι η κόρη του του στείχισε πολλά ως θύου να τη μεγαλώσει και ότι θέλει μεγάλη προίικα για να τη δώσει.

Τότε ένας από τους συγγενείς του γαμπρού πάει κάπου παραπέρα και σε λίγο ξαναρχεται οδηγώντας δυο-τρία ζευγάρια βοδιών.

Την ίδια στιγμή μέσ' από την κλήση, ξεπετιούνται μερικές γυναίκες που είναι ντυμένες με κουρέλια και ένε έτοιμες να κλάψουν. Είναι η μητέρα της νύφης και η στενότερες συγγενείς της, ή όποιες με κοπετεία και με όδυμους διακηρύττουν ότι δε θα επιτρέψουν να τους πάρουν την κόρη, παρά μόνο αφού τους άψήσουν άκατά πρόβτα για να αντικαταστήσουν με ροζά της πικρόπης την κουρελιασμένη, ένδυμασία τους.

Τότε οι συγγενείς του γαμπρού άναγκάζονται ύστερα από πολλά παζάρια να παραχωρήσουν ένα άκόμα βόδι, το οποίο φέρει την ουσιαστική αβώδι της προίικας. Ύστερα από αυτό, το συνοικέσιο θεωρείται πια τελειωμένο και επικολοφεί ή γάμος.

Ένα μακάβριο άγαλμα, έργο του Φόν Ρίχτερ, το οποίο εστάλη κατ'αυτάς σε μία έκθεση του Βερολίνου

ΑΠΟ ΤΑ ΕΥΡΩΠΑΪΚΑ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΑ

Ένας περίφημος κλόουν, ο Τσάρλι Ριβέλ, ο οποίος μιμείται θανάσιμα τον Ξερό

ΑΛΛΟΤΕ ΚΑΙ ΤΩΡΑ

ΠΩΣ ΕΤΡΩΓΑΝ ΟΙ ΑΡΧΑΙΟΙ

Τα γεύματα του Λουκούλου. Πώς έβλεπαν οι φιλόσοφοι τα μεγάλα προβλήματα. Η προσελίσεις των αρχαίων. «Μέσα μέλι κι' έξω λάδι...» Τό δεύτερο γεύμα των Ρωμαίων κ.τ.λ.

Είνε γεγονός ότι οι αρχαίοι Ρωμαίοι έτρωγαν άφρονότερα και καλύτερα από τους σημερινούς ανθρώπους. Πολλοί μάλιστα Ρωμαίοι άρχοντες ήταν πολυφαγοί μέχρις άφθιας. Περύφημα έχουν μείνει στην ιστορία τα πολυδάπανα γεύματα του Λουκούλου, τα οποία άρχουν να μας δώσουν μία ιδέα για τα μυθώδη ποσά που έβδευαν και οι λοιποί έπίσημοι Ρωμαίοι για το φαγητό τους.

Έπίσης και οι Έλληνες απέδιδαν μεγάλη σημασία στο ζήτημα της τροφής. Πολλοί φιλόσοφοι, ως γνωστόν, έβλεπαν τα σπουδαιότερα προβλήματα που τους άπασχολούσαν κατά την ώρα του φαγητού, ξεπλωμένοι άπάνω στα κρεβάτια των.

Ο Πλούταρχος, μεταξύ των άλλων, άναφέρει κάπου και μερικούς κανόνες άπ' όσους έτηροβντο τότε κατά τις προσελίσεις σε γεύματα. Γράφει λοιπόν ότι ένας καθως πρέπει οικοδοσότης ήταν ύποχρεωμένος να προσκαλή τους φίλους του στα γεύματά του ένα χρόνο άκριβώς πριν τα παραθέσει, για να δοθί εν τώ μεταξύ καιρός στις κυρίες να... έτοιμάσουν τις ένδυμασίες των! Τό τελευταίο, ύπόστω, φαίνεται κάπως ύπερβολικό, γιατί ή γυναίκες της αρχαιότητας με τους χιτώνες και τους πέπλους δεν είχαν τα βάσανα των σημερινών γυναικών με τα τόσα έξαχρήματα της Ευρωπαϊκής μόδας.

Ένώ σήμερα τα γλυκίσματα τα φυλάγουμε για το τέλος του φαγητού, στην αρχαιότητα τα έτρωγαν κατά την αρχή. Οι πρόγονοί μας άγαπούσαν εξαιρετικά το μέλι και το προτιμούσαν από κάθε άλλη τροφή. Όταν μάλιστα έρώτησαν κάποτε το Δημόκριτο πώς κατώρθωσε να ζήσει εκατό χρόνια, ο μεγάλος φιλόσοφος άπάντησε: — Μέσα μέλι κι' έξω λάδι.

Με την άπάντησή αυτή έννοσθε ότι διατηρείτο καλά τρώγοντας μέλι και άλείφοντας τό σώμα του με λάδι, επειδή έκανε τακτικά γυμναστική.

Οι Ρωμαίοι είχαν φτάσει σε τέτοια κατάπτωσι, ώστε σ' όλα τα σπίτια των πλουσίων υπήρχε ένα ιδιαίτερο δωμάτιο, στο οποίο έπήγαν οι προσκεκλημένοι μετά τό φαγητό και προκαλούσαν έμετό μ' ένα φτερό παγωνιού, με τό όποιο έβλεπαν τον σύζυγό τους, για να άδειάσουν τό στομάχι τους. Έπειτα ξαναγόριζαν πάλι στο τραπέζι και άρχιζαν τό λεγόμενο δεύτερο γεύμα.

Η κατάσταση αυτή είχε προκαλέσει αντίδραση εν μέρους μερικών υγιών ανθρώπων της εποχής εκείνης, όπως του Κικέρωνος, ο οποίος έγραφε επανειλημμένως ότι ή πολυφαγία, εκτός του ότι βαρύνει τον άγκέραλο, προκαλεί και πολλές αρρώστιες.

Έπίσης ο Πλίνιος συμβούλευε τους συμπατριώτες του να τρώγουν φακές αντί να έφεύρισκουν κάθε τόσο νέους πολυλάκτους συνδυασμούς φαγητών.

ΤΑ ΠΑΘΗ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ

Ο ΚΑΠΝΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΝΙΩΔΕΙΣ ΚΑΠΝΙΣΤΑΙ

Καπνός, ταμπάκος, νικωτίνη. Μία άπαγορεύσις του Λουδοβίκου Ι'ου. Η πριγκήπισσες και ή πίπες των γρεναδιέρων. Ο ταμπάκος του Μ. Ναπολέοντος. Τό πούρα του Έδουάρδου και του βασιλέως Γεωργίου. Τα κάθε του στρατηγού Λασάλ! Ρεκόρ καπνίσματος. Ένα περίεργο στείχημα. Άνεκδοτα καπνιστών κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Έχουμε γράψει και άλλοτε για τον καπνό και την ιστορία του. Ωστόσο σήμερα θα σας δώσουμε μια καινούργια σελίδα γι' αυτόν, παρμένη από νέες πηγές, με άγνωστες πληροφορίες κι' ανέκδοτα.

Ο καπνός, ως γνωστόν, εισήχθη για πρώτη φορά στην Έυρώπη μετά την κατάκτηση της Αμερικής από τους Ισπανούς.

Οι Ισπανοί βρήκαν ολόκληρες φυτείες καπνού στα περίχωρα της πόλεως Ταμπάκο, στον Μεξικανικό κόλπο, κι' από τό θύμα της πόλεως αυτής δόθηκε και στον καπνό ή ονομασία «ταμπάκος».

Τόν καπνό εισήγαγε πρώτος στη Γαλλία ο πρεσβυτής της Πορτογαλίας στο Παρίσι Νικότι Ρι' αυτό και τό δηλητήριο που περιέχεται στον καπνό ονομάστηκε «Νικωτίνη».

Στην αρχή, ο καπνός έρηρηματοποιείτο κυρίως για να παρασκευάζονται άπ' αυτόν χάπια, σιρόπια και διάφορα άλλα γιατρικά κατά της ύδρωπικίας και άλλων άσθενειών.

Ο Λουδοβίκος ΙΔ' αντιπαθούσε τόσο πολύ τον καπνό, ώστε είχε άπαγορεύσει τό καπνισμα μέσα στα άνάκτορα των Βερσαλλιών. Φαντασθήτε λοιπόν την κατάπληξή του, όταν, μία μέρα, άνεκάλυψε μέσα σ' ένα κιόσκι του βασιλικού κήπου μαζεμένες όλες τις πριγκήπισσες και καπνίζουσες... με πίπες, τις όποιες είχαν δανεισθή από τους γρεναδιέρους της φρουράς των άνακτόρων.

Ο κακομοίρης ο Βασιλεύς! Ήλιος έμεινε κυριολεκτικός έμβρόντητος!... Ο Μέγας Ναπολέων πάλι είχε μανία με τόν ταμπάκο. Έπάνω στο γραφείο του είχε πάντοτε άνοιχτή την ταμπάκιέρα του, ενώ δε μιλούσε ή διάβαζε, σταματούσε κάθε τόσο για να ρουφήξει με ήδονή μία πρέζα.

Άπό τους νεωτέρους βασιλείς ο Έδουάρδος της Άγγλιας άγματούτα έξαιρετικά να καπνίσει ποδρα έλεκτικής ποιότητας. Τού έστοίχιζαν τότε πέντε φράγκα τό ένα, δηλαδή περί τις ογδόντα σημερινές δραχμές. Η πίστις και ο δικός μας ο βασιλεύς Γεώργιος ήταν περίφημος καπνιστής πούρων. Ο Γουλιέλμος της Γερμανίας εκάπνιζε και αυτός πολύ, δέν τόν ένδιέφερε όμως ή ποιότης του καπνού.

Ο περίφημος στρατηγός του Ναπολέοντος Λασάλ εκάπνιζε με μία πίπα μήκους... έβδομήντα εκατοστών του μέτρου. Λένε μάλιστα ότι ποτέ του δέν έβγαλε την πίπα αυτή από τό στόμα, ούτε άκόμα και όταν πολεμούσε. Ο Λασάλ ήταν άκόμα και χαυτοπαίκτης. Τις άδυναμίες του αυτές, ο Ναπολέων δέν έννοσθε να τού τις συγχωρήσει. Γι' αυτό, όταν κάποτε ο Λασάλ έζήτησε από τόν άπεκράτορα την άδεια να διευθύνει ένα Σώμα σε κάποια σπουδαία μάχη, ο Ναπολέων άνήχησε και έστειλε άλλον στρατηγό στη θέση του, τού έμψυχε δε ότι δέν θα τού άνόθετε

στο μέλλον άρχηγία Σώματος Στρατού, παρά μόνον όταν θα έκοθε τό χαρτί και τό ταίγρο!

Τό σπουδαιότερο ρεκόρ καπνίσματος, τό όποιον άναφέρει ή ιστορία, τό κατέριψε κάποιος Άγγλος, ο όποιος εκάπνισε πένηντα ποδρα σε δύο ώρες. Έπίσης κάποιος άλλος Άγγλος εκάπνισε 86 ποδρα σε 12 ώρες!

Σχετικώς άναφέρεται και τό εξής ανέκδοτο: Λυό διάστημα καπνιστάι έστοιχημάτισαν κάποτε 2.500 φράγκα ποδός άπ' τους δύο θα κάπνιζε τα περισσότερα ταμπάκια. Έπληρώσαν άκόμα δύο τό στοιχημα τους, γιατί σε 180 ταμπάκια πέθαναν και οι δύο τους από συγχοπή!

Τού τώρα και δύο χαριτωμένα ανέκδοτα:

Ο Σουλτάνος Μουράτ ο Δ' είχε εκδώσει κάποτε ένα φιρμάνι, διά τού όποιου άπαγορεύσε τό καπνισμα άπ' της επικρατείας του. Τότε ένας Τούρκος, θέλοντας να καταστρατηγή τη τη σουλτανική διαταγή, έσκαψε έναν βαθύ λάκκο, και, όταν ήθελε να καπνίσει, κατέβαινε και ξεπλωνόταν μέσα σ' αυτόν. Ο Σουλτάνος όμως τό έμαθε αυτό και μία μέρα πήγε

έξαρνικά μόνος του στο σπίτι του πατού, παρά μόνον όταν θα έκοθε τό χαρτί και τό ταίγρο!

Ο Τούρκος όμως, μόλις τόν είδε, τού είπε:

— Τι θέλεις από μένα; Τό φιρμάνι σου λέγει ότι άπαγορεύεται τό καπνισμα επί της επικρατείας σου, όχι όμως και... ύπό! Κατά συνέπεια, δέν παρέβην καθόλου τις διαταγές σου!

Ο περίφημος Όλλανδός καθηγητής Βόζγουτ ήταν τόσο μανιώδης καπνιστής, ώστε για να καπνίσει κατά τις ώρες των μαθημάτων, είχε κατασκευάσει μία τεραστία πίπα, ή μια άκρη της οποίας—αυτή που είχε τον καπνό—έβγαίνε έξω από τό παράθυρο της τάξεως και ή άλλη έβγαίνε... ως τό στόμα του. Κι' έτσι εκάπνιζε χωρίς να γεμίσει καπνό την αίθουσα.

Τις ώρες δε που δέν είχε μάθημα, δέν άφινε την πίπα από τό στόμα του

Ο καπνός, κατά τα πρώτα χρόνια της εξαπλώσεώς του στην Έυρώπη, βρέθηκε πολλούς έβρους, οι όποιοι τόν καταπολέμησαν όσο μπορούσαν. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Έλληνας ήγέμων της Βλαχίας Μαυροκοδάτος.

Ο ΤΡΙΜΟΡΦΟΣ ΑΝΘΡΩΣ

Ένας περίφημος Γερμανός καλλιτέχνης, φωτογραφισμένος τρεις φορές, σε τρεις διαδοχικές έκφρασεις τρέμου και άπογνώσεως πύρω στην ίδια φητογραφική πλάκα

ο όποιος έγραψε και εξέδωσε ένα άγριο λιβέλλο κατά του καπνού, τόν όποιον έμαρκατήριζε ως καταστρεπτικώτατον και επιθλαβέστατον...

Στό λιβέλλο αυτό όμως βγήκε τότε και άπάντησε ένας... διακονος, Έλληνας έπίσης, ύπερασπίζοντας με θερμή τόν καπνό και έκθειάζοντας τόν απόλαυσι που δίνει στον άνθρωπο.

Και για να τελειώνουμε, θα σας διηγηθούμε τόν Άραβικό θρύλο για την γεννησι του καπνού, που ίσως πολλοί άπ' τους θα κάπνιζε κατά τις ώρες των μαθημάτων, είχε κατασκευάσει μία τεραστία πίπα, ή μια άκρη της οποίας—αυτή που είχε τον καπνό—έβγαίνε έξω από τό παράθυρο της τάξεως και ή άλλη έβγαίνε... ως τό στόμα του. Κι' έτσι εκάπνιζε χωρίς να γεμίσει καπνό την αίθουσα.

Τις ώρες δε που δέν είχε μάθημα, δέν άφινε την πίπα από τό στόμα του

Ο καπνός, κατά τα πρώτα χρόνια της εξαπλώσεώς του στην Έυρώπη, βρέθηκε πολλούς έβρους, οι όποιοι τόν καταπολέμησαν όσο μπορούσαν. Μεταξύ αυτών ήταν και ο Έλληνας ήγέμων της Βλαχίας Μαυροκοδάτος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ

Ο ΜΙΛΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΠΟΥΛΙ

Μία μέρα ο νέος βοσκός Μίλων μέσα σ' ένα δάσος ελάτων έπιπασε ένα πουλί που είχε ύοσφρα φτερά και πιο ύοσφρο κελάδημα. Έκλεισε τις δύο χούφτες του στήματιζοντα έτσι ένα προσωρινό κλουβί για τό πουλί και τό έπήγε χαρομένος κάτω άπ' τόν ίσκιο, όπου ξεποσταίναν τα πρόβατα του.

Έκεί άφησε κατά γής τό ψάθινο κάλυμμα της κεφαλής του, έβγαλε άποκάτω τόν αϊγμάλιτο κι' έβρεξε τήν πιο κοντινή ίτιά για να κλύη λογαρά κλαδιά και να πλέξει μ' αυτά ένα κλουβί.

Καθώς ο Μίλων έκοθε τό κλαδιά, έλεγε μονήρος τού:

— Άνα, τελείωσε τό κλουβί, ώραιο μου πουλί, θα σε χάρισω γρήγορα στη Χλόη και θα της ζήτησω γι' αυτό τό δάσο ένα γλυκό φιλά... Πιστεύω να άναγνωρίσει εύλογη την άτίμιά μου και να μου τό δώσει πρόθυμα. Κι' αν αυτή μου δώσει ένα, ίγώ θα της άσπάσω κλασάτα δύο, τρία, τέσσερα... Άχ, γιατί να μήν είνε τελειωμένο τό κλουβί!...

Κι' ενώ μιλούσε έτσι, έτρεξε γρήγορα προς τό μέρος όπου είχε αφήσει τό πουλί σκεπασμένο με τό κάλυμμα του κρατώντας στη μασάλη ένα δεμάτι από τρυφερά κλωνάρια ίτιάς.

Άλλά, για κακή του τύχη, κακός άέρας είχε φυσήσει και τού είχε άναποδογρήσει τό κάλυμμα. Μαζ'ό με τό πουλί πέταξαν, άλλοίμονο, κι' όλα τα φιλά που λογαρήριζε να πάρη άπ' την άκαπτημένη του βοσκοπούλα...

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒΟ

Λουδοβί-
κος Άμπρ
είχε φύγει
άντ' τρελλός
από τὸ Πα-
ρίσι κι' εἶχε
γυρίσει σάν
τὸ λαθωμένο
πουλί, πὸ
τρέχει στήν
παλιὰ τὸ
φωλιὰ, σὸ
σπιτάκι του
τῆς Οὐκέρ,
πὸ ἦταν ζω-
μένο μέσα

αὐτὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου κάμπου τῆς
Γασκόνης... Στὸ σπιτάκι αὐτὸ εἶχε
περάσει τὰ παιδικὰ του χρόνια κι'
σ' αὐτὸ, ὅταν παντρεύτηκε, ἔφερε
τὴν ἀγαπημένη του γυναίκοῦλα γιὰ
νὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.
Μὰ ἄφρα ξαναγύρισε μόνος του, γιὰ
τί ἐκείνη, ἡ λατρευτὴ κι' ἀσύγκριτη
σύζυγος, ἀναπαύσταν σὲ μιὰ γωνία
τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Παρισιῶ. Ὡ-
στός ἡ πεθωμένη εἶχε ἀφήσει πολλὰ
στράδια τοῦ περάματός της σὸ σπι-
τάκι ἐκεῖ. Ἡ ἠμερέλλα της καὶ τὸ με-
γάλο ψάβινο καπέλλο της τὴν περι-
μεναν ἀκόμα σὸ διάδρομο, μὲσ' σὸ
ντουλάκι· πάλι βρισκόντουσαν τὰ ρού-
χα της, μοσκοβολημένα ἀπὸ ἀρώμα-
τός της. Στὸ πεζούλι ἐνὸς παραθύρου εἶ-
χε ἀπομείνει, ξερὸ παιδί, ἕνα μπου-
κέτο πὸ τὸ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἡ ἴδια.
Δὲν ἄνοιγαν ποτὲ τὸ παράθυρο ἐκεί-
νο ἀπὸ φόβο μήπως πέσει τὸ μπουκέ-
το καὶ σκορπιστῇ σὲ στάχτη.

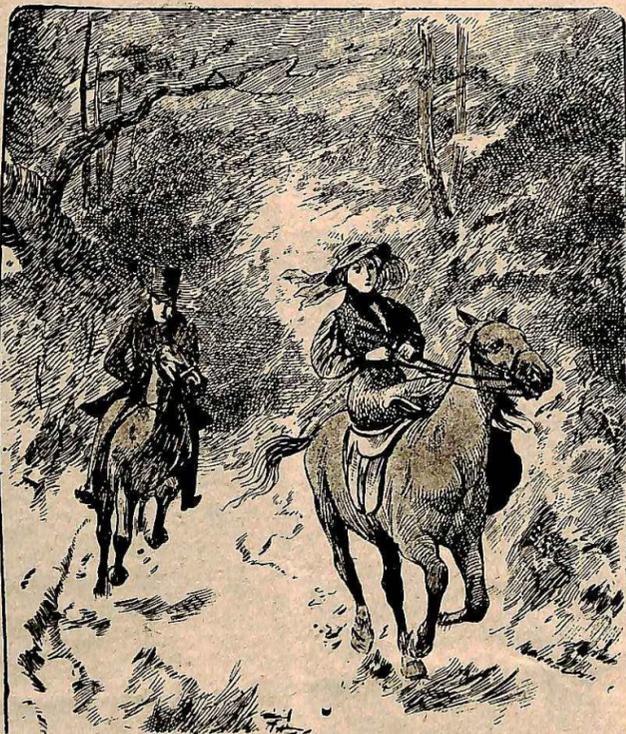
Μιὰ μέρα πρῶτος σχετικῶς ἕνα
γείτονά του, τὸ μοναδικὸ ἄνθρωπο,
ὁ ὁποῖος τὸν ἐπισκεπτόταν συχνὰ σὸ
ἐρημητήριό του.
Ἦταν ἕνας ἠλικιωμένος γιαντρός,
ὁ ὁποῖος εἶχε πᾶσαι πειὰ νὰ ἐξαρκῇ
τὸ ἐπάγγελμα του κι' ὁ ὁποῖος καθό-
ταν σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι μαζὺ μὲ
τὴν κόρη του Μάρθα, μιὰ ὡμορφη,
λεπτὴ καὶ χαριτωμένη νέη, πὸ ἂν
καὶ ἦταν εἰκοσιπέντε χρονῶν, δὲν εἶ-
χε παντρευτῇ ἀκόμα...

— Φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιαν-
τρός, μὴν ἀπατάς με τὴν ἐλπίδα

αὐτὸ βάθος τοῦ ἀπέραντου κάμπου τῆς
Γασκόνης... Στὸ σπιτάκι αὐτὸ εἶχε
περάσει τὰ παιδικὰ του χρόνια κι'
σ' αὐτὸ, ὅταν παντρεύτηκε, ἔφερε
τὴν ἀγαπημένη του γυναίκοῦλα γιὰ
νὰ περάσουν τὸ μῆνα τοῦ μέλιτος.
Μὰ ἄφρα ξαναγύρισε μόνος του, γιὰ
τί ἐκείνη, ἡ λατρευτὴ κι' ἀσύγκριτη
σύζυγος, ἀναπαύσταν σὲ μιὰ γωνία
τοῦ κοιμητηρίου τοῦ Παρισιῶ. Ὡ-
στός ἡ πεθωμένη εἶχε ἀφήσει πολλὰ
στράδια τοῦ περάματός της σὸ σπι-
τάκι ἐκεῖ. Ἡ ἠμερέλλα της καὶ τὸ με-
γάλο ψάβινο καπέλλο της τὴν περι-
μεναν ἀκόμα σὸ διάδρομο, μὲσ' σὸ
ντουλάκι· πάλι βρισκόντουσαν τὰ ρού-
χα της, μοσκοβολημένα ἀπὸ ἀρώμα-
τός της. Στὸ πεζούλι ἐνὸς παραθύρου εἶ-
χε ἀπομείνει, ξερὸ παιδί, ἕνα μπου-
κέτο πὸ τὸ εἶχε ἀφήσει ἐκεῖ ἡ ἴδια.
Δὲν ἄνοιγαν ποτὲ τὸ παράθυρο ἐκεί-
νο ἀπὸ φόβο μήπως πέσει τὸ μπουκέ-
το καὶ σκορπιστῇ σὲ στάχτη.

Μιὰ μέρα πρῶτος σχετικῶς ἕνα
γείτονά του, τὸ μοναδικὸ ἄνθρωπο,
ὁ ὁποῖος τὸν ἐπισκεπτόταν συχνὰ σὸ
ἐρημητήριό του.
Ἦταν ἕνας ἠλικιωμένος γιαντρός,
ὁ ὁποῖος εἶχε πᾶσαι πειὰ νὰ ἐξαρκῇ
τὸ ἐπάγγελμα του κι' ὁ ὁποῖος καθό-
ταν σ' ἕνα ἐξοχικὸ σπιτάκι μαζὺ μὲ
τὴν κόρη του Μάρθα, μιὰ ὡμορφη,
λεπτὴ καὶ χαριτωμένη νέη, πὸ ἂν
καὶ ἦταν εἰκοσιπέντε χρονῶν, δὲν εἶ-
χε παντρευτῇ ἀκόμα...

— Φίλε μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ γιαν-
τρός, μὴν ἀπατάς με τὴν ἐλπίδα

Ἐκανε ἐφιππος ἐκδρομὲς μὲ τὴ Μάρθα στὰ περὶχωρα...

ἐνὸς ὄνειρου. Κι' ἐγὼ ἔνοιωσα τὴ
γλυκεῖα αὐτῆ ἐλπίδα, ὅταν ἔβλεπα τὴν
ἀγαπημένη μου γυναίκα... Μὰ πο-
τὲ δὲν τὴν ξαναεἶδα τὴ λατρευτὴ μου
πεθωμένη. Ποτέ! Ἀκούτε. Κκι' αἰε,
ἂν ἔχετε, καθὼς βλέπω, τὸ μυαλό σας
ἀκόμα γερό, δὲν θὰ τὴν ξαναεἰδῆτε
ποτέ... Πιστέψετε σ' αὐτὰ πὸ ἂν
λέω καὶ δὲν θὰ ψάσετε... Ἄς ἀφή-
νομε τοὺς νεκροὺς μαζὺ μὲ τοὺς νε-
κρούς... Ἄς μὴ βαδίζουμε ἀντίθε-

εἶχε καμμιὰ ἀσυχλία, ἐν τούτοις δὲν
ἐπληγτε. Προσπαθοῦσε δὲ διαρκῶς ν'
ἀναπολῆ πράγματα πένθημα καὶ με-
λαγχολικά. Μὰ σιγὰ-σιγὰ ἄρχισε μιὰ
βαρεῖα ἀνία νὰ τὸν τυλίγη μὲ τὰ
φτερά της καὶ τότε ἄρχισε νὰ ἐπιθυ-
μῇ νὰ πεθάνη.
Ἐξάρνα, ἕνα βράδυ καθὼς ἔμ-
παινε μὲσ' στήν κάμαρή του γιὰ νὰ
πλαγιασῇ, ἀντίκρουσε, καθὼς ἄνοιξε
τὴν πόρτα, κρηπώντας τὴ λάμπα σὸ
χέρι, σὸ μεγάλο καθρέφτη τῆς ντου-

λάμπας τὴν εἰκόνα τῆς πεθωμένης
γυναίκας του... Ἡ εἰκόνα της φαί-
νόταν κάπως θολή, ὅπως εἶν' ὅλες ἡ
εἰκόνας πὸ δίνουν οἱ καθρέφτες σὸ
μισόφωτο... Ἡ Λουίζα ἦταν ὅπως
τὴν εἶχε δὴ τὸ περασμένο φθινόπω-
ρο, μὲ τὸ ἑλαφρὸ τῆς φέρεμα μὲ τὰ
κίτρινα κομμάτια... Τὴν εἶδε γιὰ
μιὰ στιγμή κι' ἔπειτα ἡ εἰκόνα της
γέμισε κι' ὅταν ἐπληρώθηκε σ' αὐτὸν
ἀντίκρουσε τὸ ἴδιο του τὸ πρόσωπο...
Ἡ ἐμφάνισις αὐτῆ δὲν ἐτρόμαξε
καθόλου τὸ Λουδοβίκο. Χάρηκα πολὺ
μάλιστα μὲ τὴν ἐμφάνισι τοῦ φαντά-
σματός ἐκείνου, τὸ ὁποῖον εἶχε ἀπο-
φρασίσει τέλος νὰ τοῦ παρουσιαστῇ.
Τοῦ μίλησε, εὐχαριστώντας το, καὶ
τὸ παρακάλεσε νὰ μὴν τὸν ἀφήσῃ
πειὰ μόνον...

Ἐκείνη τὴ νύκτα, γιὰ πρῶτὴ φο-
ρὰ ὁ Λουδοβίκος κοιμήθηκε ἥσυχα.
Πρῶτὴ φορὰ ἀπὸ τὴν ἡμέρα πὸ εἶχε
πάει στήν Οὐκέρ, δὲν ἐπικαλέστηκε
κανένα ὄνειρο, ὅτε ἄσχημα ὄνειρα,
ὅπως ἄλλοτε, ἐτάραζαν τὸν ὕπνο του.
Τὴν ἄλλη μέρα πάλι τὴν πέρασε ὁ-
λόκληρη περμένοντας μὲ ἀγωνία καὶ
λαχτάρα πότε νὰ νυχτώσῃ... Ὁ
ξανάβλεπε τὰχα κι' ἐκείνο τὸ βράδυ
σὸν καθρέφτη τῆς Λουίζας... Κάτι
τοῦ ἔλεγε μέσα του, ὅτι θὰ τὴν ἐ-
νόησε... Ἀνέθηκε λοιπὸν σὸ δω-
μάτιό του τὴν ἴδιαν ἀκριβῶς ὡρα πὸ
εἶχε ἀνεθῆ καὶ τὴν προηγουμένη ἡ-
μέρα... Φρόντισε μάλιστα νὰ μὴ
μέσα μὲ τὸν ἴδιον ἀκριβῶς τρόπο πὸ
εἶχε μπῆ καὶ χτέες...

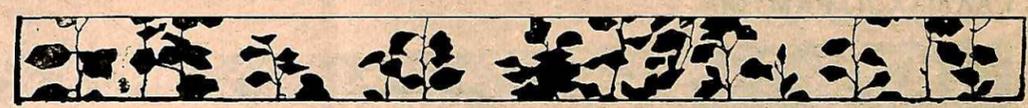
Καὶ πράγματι, τὸ φῶς πὸ μπῆκε
μὲσ' στήν κάμαρη, καθὼς ἄνοιξε τὴν
πόρτα, ἔκανε νὰ φανῇ καὶ πάλι σὸν
καθρέφτη ἡ εἰκόνα τῆς Λουίζας, ἡ
ὁποία γέμισε μέσους.

Ἀπὸ τότε, ἡ ζωὴ τοῦ Λουδοβίκου
περιορίστηκε σ' αὐτὴ τὴ στιγμήαια
εὐτυχία πὸ τοῦ χάριξε ἡ Μοῖρα καθε
βράδυ. Ἡ μεγάλης ἡμέρας τοῦ καλο-
καιριοῦ εἶχαν γίνεαι γι' αὐτὸν ἀνυπό-
φορος. Κάθε μέρα, περιμενε τὸ βρά-
δυσαμα μὲ ἀγωνία... Ἐχε γίνεαι ὁ
ἐρωτευμένος πὸ εἶχε κάθε βράδυ
ραντεβὸ μὲ τὴν ἀγαπημένη του, σὲ
μιὰ ὠριμένη ὡρα...

Μὰ ἡ ἀνημονῆ αὐτῆ εἶχε κάνει
τὴν καρδιά του νὰ στεγνώσῃ καὶ δὲν
μποροῦσε πειὰ νὰ βλεπῇ τὴν εἰκόνα
τῆς Λουίζας μὲ τὴν γαλήνη, ὅπως
ἄλλοτε... Ἡ ἐμφάνισις της τὸν ἐ-
τάραζε, τὸν ἐσπάραζε... Κι' ἐπιζή-
τοῦσε τίς διακεδῶσεις γιὰ νὰ συντο-
μεύη τίς ἀτελείωτες ὥρες τῶν ἡμε-
ρῶν του...

Ἔστερ ἀπὸ λίγον καιρὸ, ἡ ἄνοι-
ξις ξαναγύρισε καὶ ξαναρχισαν πάλι
ἡ δουλειὲς στοὺς κάμπους. Κι' ὁ Λου-
δοβίκος, σιγὰ-σιγὰ, ἄρχισε νὰ ἐνδια-
φέρεται πολὺ γιὰ τὰ κτήματά του.
Ἐπισκέπτετο τοὺς γείτονάς του καὶ
τοὺς παρακαλοῦσε νὰ τὸν ἐπισκέ-
πωνται κι' αὐτὸς... Ἐκανε ἐφι-
ππος μαζὺ μὲ τὴ Μάρθα ἐκδρομὲς στὰ
περὶχωρα... Ἐτρομε συχνὰ μαζὺ της
καὶ μὲ τὸν πατέρα της καὶ τοὺς ἑ-
θλιεπε σχεδὸν κάθε μέρα. Μὰ τὴν
ψυχὴ του σὸ βάθος δὲν τὴν ἐνδιέ-
φερε καθόλου ἡ πραγματικὴ ζωὴ...
Δὲν τὸν ἐνδιέφερε τίποτε ἀπ' ὅλα
αὐτὰ... Ζοῦσε μονάχα γιὰ τὴ στιγ-

μή ἐκείνη τοῦ βραδύου πὸ θὰ τοῦ
χαμογελοῦσε μὲσ' ἀπὸ τὸ μισόφω-
τισμένο καθρέφτη ἡ εἰκόνα τῆς πολυα-
γαπημένης του.
Καὶ, μὲ τὸν ἐρχομὸ τῆς ἀνοιξις,
μιὰ ἀπότομη μεταβολὴ συντελέστηκε
μὲσ' στήν καρδιά τοῦ Λουδοβίκου...
Δὲν τὸν ἔτριψε πειὰ τὸ ὄραμα τῆς
πεθωμένης του γυναίκας καὶ ἄρχισε
ν' ἀναζητᾷ μὲ πάθος αὐτὴ τὴν ἴ-
δια... Τὴν ἰκέτευε ν' ἀφήσῃ τὸν
ἄλλο κόσμο, ἀπ' ὅπου τοῦ χαμογε-
λοῦσε καὶ νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ, ἔστω
καὶ σπῆνερὸ του... Τὴν παρακαλοῦ-
σε νὰ τὸν ἀφήσῃ νὰ τὴν ἀγγίξῃ, νὰ
τὴν πιάσῃ μὲ τὸ χέρι του... Ἀλ-
λοῖμονο ὅμως! αὐτὴ τὴν φορὰ ἡ ἐκε-
σίς του δὲν εἰσακουστήθηκαν... Ἡ
Λουίζα ἀρνιόταν νὰ τοῦ δώσῃ, ἔστω
καὶ σὸν ὕπνο της, τὸ φίλ πὸ τῆς
ζητοῦσε... Ὡστόσο, ἐξακολουθοῦσε
νὰ τοῦ παρουσιάζετῃ κάθε βράδυ,
τὴν ἴδια ὡρα, δίνοντας ζωὴ μὲ τὴν
εἰκόνα της σὸν ἄψυχο καθρέφτη...

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ
ΠΩΣ ΑΜΥΝΟΝΤΑΙ ΚΑΙ ΠΩΣ ΕΠΙΤΙΘΕΝΤΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ ζῶα. Ἡ ἀπόδρασις καὶ οἱ γύπες, οἱ γλάροι καὶ τὰ γεράκια. Τὰ νύχια τοῦ ἀετοῦ. Ἀλληλοὑποστήριξις καὶ ἀλληλοβοήθεια. Τὰ πρέβια καὶ τ' ἄλεγα. Πῶς μπαίνει ἡ ἀρκούδα στὴ φωλιὰ της. Ἀπάνταστα τεχνάσματα τῶν ζώων. Τὸ χταπόδι καὶ ἡ σοσιπιά. Ἀγῶνες μεταξύ ζώων κ.τ.λ.

Ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται κατὰ τῶν
ἐχθρῶν του μὲ διάφορα ὄπλα δικτῆ
τοῦ ἐπινοήσεως. Τὰ ζῶα ὅμως δὲν
ἔχουν ὅλα τὰ ὄπλα. Γι' αὐτὸ ἡ φύσις
φρόντισε, σάν καλὴ μητέρα, νὰ τὰ
ἐξασφαλίσῃ μόνη της ἀπὸ τοὺς πολ-
λοὺς ἐχθροὺς τῶν.
Ἔτσι τὰ πιὸ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ σώ-
ζονται ἀπὸ τοὺς κινδύνους πὸ δια-
τρέχουν μὲ μόνη τῆ βοήθεια τοῦ ἐν-
στικτοῦ τῶν. Τὰ ἄρθρα ἐξάρνα, τὰ
ὁποῖα ἔχουν κλειστά καὶ ἐχθροὺς τοῦ
γύπες, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπ' αὐτοὺς ὅ-
ταν τὰ καταδιώκουν, καταφεύχουν
στὰ λειβάδια καὶ γώνονται μέσα στὰ
πικνὰ τριφυλλία, ὅπου οἱ διωκταί
τοὺς δὲν ἀποροῦν νὰ τὰ βροῦν. Ἐπί-
σης οἱ γλάροι, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὰ
γεράκια, πετοῦν ἀπάνω σὸ νερό,
σὸ ὁποῖο δὲν τοῖμοῦν νὰ πλησιάσουν
οἱ ἐχθροὶ τῶν, γιὰτὶ ροδούνται μὴν
πινητοῦν. Κάποιο ἄλλο ζῶο τῶν πολι-
κῶν γρωῶν, ὀνομαζόμενον ἄλκη, τὸ
ὁποῖο συνήθως εἶνε δειλότατο, ὅταν
πρόκειται νὰ παλαίψῃ μὲ λύκο, ἐκλέ-
γει ὡς πεδίο τῆς μάχης τοὺς παγω-
μένους ποταμούς. Στὸν ἀγῶνα αὐτὸ
νικητρία βγαίνει πάντοτε ἡ ἄλκη,
γιὰτὶ ὁ λύκος δὲν μπορεῖ νὰ στερεωθῇ
ἀπάνω σὸν πάγο καὶ μὲ τὴν πρῶτὴ
ἐπιθεσί τῆς ἀντιπάλου του γλιστρᾷ
καὶ πέσει κάτω.

Ἐπίσης τὰ περισσότερα ζῶα εἶνε
ἐρωδισημένα καὶ μὲ εἰδικὰ φυσικὰ
ὄπλα, τὰ ὁποῖα φροντίζουν νὰ μετα-
χειρίζονται σὲ κάθε περίστασι. Ὁ
ἀετὸς ἔχει φέρεμα ζερεῖ ὅτι ἡ δύναμις του
βρίσκεται στὰ νύχια του. Γι' αὐτὸ τὸ
λόγο μάλιστα τὰ περιτοιστᾷ μὲ ἑ-
ξαστακτικὴ φροντίδα καὶ, ὅπου σταθῇ,
αὐτὰ κυττάζει. Γιὰ νὰ τὰ κάνει πιὸ
κορτερά, τὰ τροχίζει συχνὰ ἀπάνω
στὶς πέτρες, καὶ γιὰ νὰ μὴ σπάζουν
ἡ ὕψες τῶν, ἀποφεύγει νὰ πεσάτῃ
στὰ λιθάρια.

Ἐπίσης τὰ ἐλάφια, ἡ μέλας κι' οἱ
ταῦροι ἀνοίχουν κι' αὐτοὶ τὰ χέρια
καὶ τὰ πόδια ἀπὸ τὸν ἀετοῦ.

Ὁ σάλαματινός, ὅταν ἀντιληφθῇ
καμμιὰ ἀλλεποῦ κρυμμένη στὰ γροτὰ-
ρια, ἡ ὁποία ἐτοιμάζεται νὰ τοῦ ἐπι-
τεθῇ, ἀμέσως ἀρχίζει νὰ βγάζῃ κα-
νατὰς κι' ἀσυνήθιστες κραυγές, κα-
λώντας κοντὰ του τὰ σκυλιὰ. Οἱ κύ-
νοι κι' ἡ χῆνας, γιὰ νὰ ἀμυνθοῦν ἄ-
ποτελεσματικώτερα κατὰ τοῦ ἀετοῦ,
προσκαλοῦν μὲ δυνατὰ ἐρωφητὰ κον-
τὰ τοὺς τοὺς ἀπομακρυσμένους συν-
τρόφους τῶν. Τὸ ἴδιο κάνουν κι' οἱ
πίθηκοι. Μόλις ἰδοῦν στὰ δάση τῶν
κωνηγῶς, ἀρχίζουν νὰ κραυγάζουν
μ' ὄλη τὴ δύναμή τους γιὰ νὰ ἐδω-
ποήσουν καὶ τοὺς ἄλλους πύθηκους νὰ
λάβουν τὰ μέτρα τους.
Ἐπάρουν ὅμως κι' ἄλλα μέσα δια-

τῶν ὁποῖων τὰ ζῶα προσυλάσσονται
ἀπὸ τοὺς ἐχθροὺς τῶν καὶ μάλιστα
ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πὸ εἶνε οἱ πιὸ
ἐπικίνδυνοι ἀπ' ὅλους. Ὁ λαγός, γιὰ
νὰ μὴ ἀφήσῃ ἔγνη καὶ προδώσῃ τὸ
καταφύγιό του σὸν κυνηγὸ, μπαίνει
στὴ φωλιὰ του κόνοντας μεγάλα πη-
δύματα. Ἡ ἀρκούδα πάλι, ὅταν μπαί-
νη στὴ φωλιὰ της περπατεῖ ἀνάποδα
γιὰ νὰ ἐξαπατήσῃ τὸν κυνηγὸ καὶ νὰ
τὸν ἀπομακρύνῃ ἀπὸ τὸ ἀσυλό της.
Ἄλλα κι' αὐτὸ τὸ λιοντάρι, τὸ γεν-
ναιότερο ἀσφάλως ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα,
γιὰ νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτό ἀπὸ τοὺς
ἐχθροὺς του, ὅταν βαδίζει ἀπάνω στὴν
ἄμμο, φροντίζει νὰ ἐξαλεψῇ τὰ ἴ-
χνη του.

Ὅλα ἐν γένει τὰ ζῶα, ὅταν πρό-
κειται νὰ ἀγωνιστοῦν μὲ τὴν ζωὴ
τους, καταφεύχουν σὲ ἀπάνταστα
τεχνάσματα. Ἄλλα ἀπ' αὐτὰ σώζον-
ται μὲ τὴν ἐπιδειξιότητα τους, ὅπως
οἱ πίθηκοι, οἱ ὁποῖοι κατορθώνουν νὰ
πιάσουν σὸν ἀέρα τὰ βέλη πὸ τοὺς
εἰθῶν οἱ ἰθαγενεῖς κυνηγοὶ γιὰ νὰ
τοὺς σκοτώσουν. Ἄλλα μὲ τὴ γενναί-
ότητα τους, ὅπως τὸ λιοντάρι, ἄλλα
μὲ τὸ φόβο τους, ὅπως τὰ ἐλάφια,
στὰ ὁποῖα ἡ φυσικὴ τους δειλία τὰ
κάνει νὰ τρέχουν μὲ διπλάσια ταχύ-
τητα κι' ἔτσι τὰ σώζει ἀπὸ τὸν κιν-
δύνο. Ἄλλα, τέλος, γλιστροῦν τὴ
ζωὴ τους μὲ διαφόρους ἄλλους τρό-
πους, ὅπως ἡ σοσιπιά πὸ γίνεται ἀρ-
κατη, γίνοντας γύρω τῆς τῆ στιγ-
μῆ τοῦ κινδύνου τὴ μελάνη της, καὶ
ὅπως τὸ χταπόδι, τὸ ὁποῖο τὴ στιγ-
μῆ τοῦ κινδύνου, παίρνει ἀμέσως τὸ
χρῶμα τοῦ βράδου, σὸν ὁποῖο βρι-
σκαται κολλημένο.

Τὰ προσυλακτικὰ ἐπίσης μέτρα πὸ
λαμβάνουν τὰ ζῶα στοὺς διάφορους
κινδύνους πὸ τὰ ἀπειλοῦν, εἶνε κα-
ταπληκτικὰ.

Ἡ γάτα, ὅταν πρόκειται νὰ τὰ
βέλη μὲ τὸ φεῖδι, γιὰ νὰ γίνῃ ἀπό-
σπληττῃ ἀπὸ τὸ δηλητηριό του, πρῶ-
τῶναι προηπτερά ἀπῆγαν. Ἐνα ἄλλο
πάλι ἔσπετο, πὸ στὴ γλώσσα τῶν
εἰδικῶν ὀνομάζεται ἰγνεύμων, ὅταν
βέλη νὰ ἀγωνιστῇ μὲ τὴν ἀσπίδα, τὸ
γνωστὸ δηλητηριώδες φεῖδι, κυλιέται
ἀπάνω στὴ λάσπη καὶ ἐκτίθεται σὸν
ἥλιο γιὰ νὰ θορακισθῇ ἔτσι μὲ στῶ-
μα πηλοῦ, κατὰ τοῦ ἐπικινδύνου ἀν-
τιπάλου του. Ἡ εἰσῆσις, τέλος, ὅταν
ἔχῃ ἀνάγκη ἀπὸ θύματα καὶ βαρεῖ-
ται νὰ τὰ κυνηγήσῃ, ὑποκρίνεται τὴ
νεκρὴ καὶ μόλις πλησιάσῃ κανένα ἄ-
νυποπτο ζῶο, τὸ ἀπάζει καὶ τὸ κα-
τασπαράσσει. Πρατορηθῆ ἀκόμα ὅ-
τι ἡ ἀλεπούδας, γιὰ νὰ προσελκύσῃν κι'
αὐτὰς θύματα, κυλιόταναι σὲ κοκκινό-
χωμα πὸ κάνει τὸ τομάρι τους νὰ
φαίνεται σάν μαδῆμένο καὶ ἔτσι μπο-
ροῦν νὰ προσποιηθοῦν τίς ψόφισ.

Ὁ καθρέφτης εἶχε σπᾶσει...

ΓΑΛΛΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΑΡΣΕΝ ΑΡΥΣ

ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ Η ΕΥΤΥΧΙΑ;

Στα παλιά τα χρόνια, ζούσε σε μια μικρή πόλη της Βαλτίας ένας νέος λιθοκόπος που τον έλεγαν 'Υβος. Ο νέος αυτός ήταν φημισμένος για τους ωραίους Χριστούς και τις Παναγίες που ήξερε με θαυμαστή τέχνη να σκαλίζει επάνω στον γρανίτη. Γι' αυτό, καθημερινώς έφταναν στο εργαστήρι του μοναχοί από διάφορα μοναστήρια και του παραγγέλλαν τότε ένα πέτρινο Χριστό και πότε μία Παναγία. Και επειδή εκείνη την εποχή τα μοναστήρια ήταν πολλά και πλούσια, ο 'Υβος είχε πάντα δουλειά. Το εργαστήριό του βρισκόταν αντίκρου στο σπίτι του, το οποίο ήταν μια σωστή φωλιά αγάπης κι ευτυχίας. Εκεί μέσα ζούσαν η καλή μητέρα του, η κυρά 'Αννα, η χαριτωμένη του γυναίκα η Μαρία, και το λατρευτό του παιδάκι, ο νεογέννητος Ζάν.

Τις περισσότερες ώρες της ημέρας, η κυρά 'Αννα φαινε στον άργαλειό με λινή γυαλιστερή κλωστή, και η Μαρία, όταν άποκοιμίες το παιδί της και δεν είχε τίποτα άλλο να κάνει, καθόταν κοντά στην πεθερά της, κι έπλεκε ωραίες διάφανες δαντέλλες.

Ο 'Υβος πάλι, ενώ εργαζόταν στο εργαστήρι του, άφανε έφαρνα για μία στιγμή τη σμίλη που κι έσκυβε και κούταζε από το παράθυρο το ωραίο του σπιτάκι, που στέγαζε και πια αγαπητό ύπρηγε γι' αυτόν στην κόμη. Κάθε τόσο μάλιστα άφανε για λίγη ώρα τη δουλειά του και πήγαινε να ιδεί και να φιλήσει τα τρία του λατρευτά πρόσωπα, την καλή του μάνα, την όμορφη του και πιστή γυναίκα και το αγαγελόμορφο παιδάκι του. Μία μέρα, καθώς ο 'Υβος έσκυβε, όπως πάντα, από το παράθυρο για να στείλει ένα βλέμμα αγάπης στο λατρευτό του σπιτάκι, είδε έφαρνα να περνά από τον δρόμο, επάνω σ' ένα χρυσοσελωμένο άλογο, ένας νέος και ωραίος κόμης, με βελούδινη φορεσιά χρυσοκοντημένη και γαυροσιμέντη όλόγυρα με άσπρη γούνα. Στο κεφάλι του φορούσε μία βελούδινη τόκα, στολισμένη με φτερά. Η ακολουθία του νεαρού κόμητος ήταν πολυάριθμη. Τελευταίοι, από πίσω, πήγαιναν μερικοί καλοντυμένοι υπηρέται, που οδηγούσαν θαυμάσια κυνηγετικά σκυλιά με άσπρινα περιλάμια. Φαινε να βι ο κόμης πήγαινε να κυνηγήσει στα γειτονικά άδασα. Με έκπληξη όμως ο 'Υβος είδε να σταματήσει έφαρνα η λαμπρή συνοδεία μπροστά στο εργαστήρι του. Βγήκε τότε στην πόρτα να τους ερωτήσει τι θέλουν, όταν ένας από τους έφιππους άκολουθούς του κόμητος πλησίασε και του είπε ότι ο κύριός του διψούσε και του έφερε ένα ποτήρι νερό.

Ο 'Υβος, άνετος για νερό, του έδωσε ένα ποτήρι γεμάτο μηλίτη, έδωκε

γευστο και δυναμωτικό, που του τον είχε φέρει από όλιγο η μητέρα του, για να το πιη αυτό. Ο νεαρός κόμης ήπιε με ευχαρίστηση το ποτό, είπε ότι το βρήκε θαυμάσιο, και χαμογελώντας με ευμένεια, πέταξε ένα άσπρινο νόμισμα στον 'Υβος. Άμέσως κατόπιν η συνοδεία ξεκίνησε πάλι. Ο 'Υβος το δε κούταξε, καθώς άπομακρύνοντουσαν και για πρώτη φορά ένοιωσε να του δαγκάνη την καρδιά το φερί της ζήλειας.

— Άχ, Θεέ μου, είπε, γιατί κι εγώ να μην είμαι ένας άρχοντας σαν αυτόν τον νέο; Γιατί να δουλεύω β-

μεσα στο εργαστήρι του, πήρε ένα σφυρί και σαν τρελλός άρχισε να καταστρέφει το άγαλμα που με τόση προσοχή σκαλίζει από όλιγο.

— Όχι! Όχι! φώναξε. Δεν θέλω πια να είμαι ένας φτωχός λιθοκόπος! Δεν θέλω να κίνημαι σ' ένα μικρό σπιτάκι! Θέλω να κατοικώ σ' έναν άρχοντικό πύργο. Θέλω να είμαι κόμης! Θέλω... Θέλω...

Κι έκλεινε, καθώς έλαγε αυτά τα λόγια, με λυγμούς, γοερά.

Έφαρνα τότε ένοιωσε να τον περιβάλλη ένα πυκνό λευκό σύννεφο, και συγχρόνως άκουσε μία γλυκειά

φωνή πλέρωναν σ' αυτόν πολύ μεγάλους φόρους και μία μέρα, όλη η κομητεία του έπαναστάτησε. Όλοι οι φύλακες, όλοι οι υπηρέται και οι άκόλουθοί του έστρεφταν εναντίον του τα όπλα, με τα όποια τόσο καιρό τον υπερασπιζόνταν, και έβαλαν και φωνιά στον πύργο του.

— Άχ, Θεέ μου!... φώναξε τότε ο 'Υβος, άπελπισμένος, βλέποντας ότι κανείς δεν τον υπερασπιζόταν. Άν ήμουν ο βασιλιάς, δεν θα μ' ήφιναν έτσι άνυπεράσπιστο!

Κι έφαρνα τότε βρέθηκε μέσα σ' ένα παλάτι, με μία χρυσή κορώνα στο κεφάλι, και όλοι τον προσκυνούσαν και του μιλούσαν μ' εύλαβεια. Τι ωραία ζωή περνούσε! Πόσο πιο μεγαλόπρεπη και ζηλευτή ήταν τούτη ζωή του από τη ζωή που ζούσε ως κόμης. Η μέρες του περνούσαν μέσα σε άτελείωτες γιορτές και τιμές και δόξες! Άλλά μία μέρα δυσάρεστα νέα έφτασαν στο παλάτι του. Τα γειτονικά βασίλεια είχαν κηρύξει, έφαρνα τον πόλεμο και ο 'Υβος έπρεπε να πάη με το στρατό του να υπερασπιστεί το βασίλειό του να πολεμήσει. Δυστυχώς όμως νικήθηκε στον πόλεμο αυτό, οι έχθροι τον πιάσαν αιχμάλωτο και τον καταδίκασαν να τον κάψουν ζωντανό. Την ώρα που τον ανέβδιζαν στη φωτιά, είδε έφαρνα τον ήλιο που έλαμπε ψηλά.

— Άλλοίμονο, φώναξε ο δούτογος 'Υβος, κανείς σ' αυτόν τον κόσμο δεν μπορεί να γλυτώσει από την κακία των ανθρώπων. Μόνο ο ήλιος βρίσκεται επάνω απ' όλα! Γιατί να μην είμαι ο ήλιος!

Άμέσως τότε ο 'Υβος μεταμορφώθηκε σε ήλιο, φωτεινό, όλόλαμπρο, που ακόρβισε τις ζωόγους του άγτιδες στον κόσμο και όλοι τον δοξολογούσαν σαν Θεό! Μά, νά, έφαρνα βαρεία σύννεφα τον περιβάλλωσαν, γαρίζα στην άρχή, αυτιά ύστερα και σιγά-σιγά τον σκέπασαν όλο. Στο τέλος τρομερή μπόρα ξέσπασε, και επί πολλές ημέρες τα σύννεφα τον άκρυβαν.

— Άστε, είπε στο τέλος ο 'Υβος, θα παρουσιάζονται πάντα εμπόδια μπροστά μου. Τι μ' ενδιαφέρει αν είμαι ήλιος, αφού μερικά σύννεφα μπορούν και με σκεπάζουν... Μόνο η θάλασσα είναι πραγματικά έλευσθησι. Γιατί να μην είμαι η θάλασσα!

Άμέσως τότε ο 'Υβος, μεταβλήθηκε σε άπεικό, μεγαλόπρεπο, βαθύ, άπεράντο. Τα κύματά του, άπλά φιλούσαν τις άκρομηλιές. Μία μέρα όμως φούσε άνεμος δυνάτος, τα κύματα θόλωσαν, ταράχτηκαν και άρχισαν να σπάζουν επάνω στους βράχους. Η ψυχή του 'Υβου, που ήταν χωμένη σ' αυτά, πονούσε, πονούσε, υπόφερε βαρεία!

— Άχ! είπε τότε, μόνο οι βρά-

λην την ημέρα σκυμμένος, σκαλίζοντας τη σκληρή πέτρα; Γιατί να μη μπορώ κι εγώ να διασκεδάω και να κυνηγώ, όπως ο κόμης αυτός; Τι ωραία θα ήταν να μην είμαι υποχρεωμένος να εργάζομαι και να ξέρω ότι όλη μου η ζωή θα είναι πάντα εύκολη, ωραία και άνετη. Πόσο ταπεινωμένο ένοιωσε από όλιγο τον έαυτό μου μπροστά στον λαμπροστολισμένο αυτόν άρχοντα και μπροστά στους περήφανους άκολουθούς του!

και σιγανή φωνή να του λήη: — 'Υβος! θα γίνη ό,τι θέλεις! Και μονομιάς ο 'Υβος βρέθηκε σε ένα μεγάλο πύργο που ήταν δικός του, γιατί είχε γίνει μέσα σε μία στιγμή πλούσιος άρχοντας, και η φορεσιά του η φτωχική μεταβλήθηκε σε λαμπρή στολή κόμητος, βελούδινη και χρυσή, στολισμένη με γούνες και με φτερά. Και ήταν τόσο ευτυχημένος!... Είχε κιόwdια γεμάτα χρυσάφι, είχε ένα σωρό άκολουθούς, υπηρέτες και άντρες όπλισμένους στις διαταγές του, είχε προβαδούρους για να του τραγουδούν και γελωτοποιούς για να τον διασκεδάζουν!... Είχε ακόμα και δικά σου πλοία. Οι ύπηρέταις του

Ένας από τους έφιππους άκολουθούς του κόμητος πλησίασε και...

Ο ΑΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

χοι άντίζουν... Γιατί να μην είμαι βράχος! Άμέσως τότε μεταμορφώθηκε σε βράχο γρανίτινο, σαν τις πέτρες από τις όποιες κατασκευάζε έλαστε τα άγάλματά του. Μία μέρα όμως έπήγε κοντά του ένας λιθοκόπος και μ' ένα μεγάλο σφυρί προσπαθούσε να τον σπάσει.

Και η ψυχή του 'Υβου που ήταν κρυμμένη μέσα στον βράχο, πονούσε. Και είπε τότε: — Θεέ μου!... Θεέ μου!... Άς γίνη ένας λιθοκόπος, όπως ήμουν πριν!

Και μονομιάς ο 'Υβος ξαναβρέθηκε με την πρώτη του ανθρώπινη μορφή, στο εργαστήρι του, μ' ένα σφυρί στο χέρι μπροστά σ' ένα άγαλμα!... Η βία από τον ίδιο άγαλμα που τό είχε συντρίψει επάνω στο θμυό του. Τώρα όμως προσπαθούσε να το διορθώσει, να έπουλώσει τις πληγές που είχε ανοίξει σ' αυτό η άσέβεια του και η επιπολαιότης του.

Κι άφίνοντας για μία στιγμή την εργασία του, γύρισε στο μικρό άγαπητό σπιτάκι, όπου με άγωνία περιέμεναν να γυρίσει η μάνα του, η γυναίκα του και το παιδί του. Από τον καιρό που έφυγε ήταν πολύ δυστυχισμένοι, η γυναίκα του πλουσίσε και τιμές και δόξες! Άλλά μία μέρα δυσάρεστα νέα έφτασαν στο παλάτι του. Τα γειτονικά βασίλεια είχαν κηρύξει, έφαρνα τον πόλεμο και ο 'Υβος έπρεπε να πάη με το στρατό του να υπερασπιστεί το βασίλειό του να πολεμήσει. Δυστυχώς όμως νικήθηκε στον πόλεμο αυτό, οι έχθροι τον πιάσαν αιχμάλωτο και τον καταδίκασαν να τον κάψουν ζωντανό. Την ώρα που τον ανέβδιζαν στη φωτιά, είδε έφαρνα τον ήλιο που έλαμπε ψηλά.

— Άλλοίμονο, φώναξε ο δούτογος 'Υβος, κανείς σ' αυτόν τον κόσμο δεν μπορεί να γλυτώσει από την κακία των ανθρώπων. Μόνο ο ήλιος βρίσκεται επάνω απ' όλα! Γιατί να μην είμαι ο ήλιος!

Άμέσως τότε ο 'Υβος μεταμορφώθηκε σε ήλιο, φωτεινό, όλόλαμπρο, που ακόρβισε τις ζωόγους του άγτιδες στον κόσμο και όλοι τον δοξολογούσαν σαν Θεό! Μά, νά, έφαρνα βαρεία σύννεφα τον περιβάλλωσαν, γαρίζα στην άρχή, αυτιά ύστερα και σιγά-σιγά τον σκέπασαν όλο. Στο τέλος τρομερή μπόρα ξέσπασε, και επί πολλές ημέρες τα σύννεφα τον άκρυβαν.

Και ο 'Υβος κατάλαβε ότι η ευτυχία δεν βρίσκεται πουθενά άλλο παρά μόνο στην αγάπη και στην αλτρωσία.

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΔΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

Κάποτε σ' έναν πόλεμο, ο Φρειδερίκος ο Μέγας της Πρωσίας ενίκητο διαρκώς.

Την παραμονή μιας καινούργιας μάχης που έτοιμαζόταν να δώσει, ώδηγησαν μπροστά του έναν από τους στρατιώτες του, ο οποίος είχε προσπαθήσει να λιποτακτήσει, μα δεν τα κατάφερε και τον έπιασαν.

— Γιατί μ' έγκατέλειψες; ερώτησε ο Φρειδερίκος το λιποτάκτη.

— Μεγαλειότατε, άπάντησε ο στρατιώτης, το έκανα αυτό, γιατί βλέπω πως η δουλειά σου πάνε πολύ άσχημα!

— Πολύ καλά, είπε τότε ο βασιλεύς της Πρωσίας, σε συγχωρώ γι' αυτήν τη φορά. Γύρισε στο τάγμα σου. Μάθε μονάχα ότι αύριο πρόκειται να δώσω μία καινούργια μάχη.

— Άν χάσω κι αυτήν, τότε έλα να με βρεις. Θα λιποτακτήσουμε μαζί!

ΟΙ ΘΡΥΛΟΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ

Ο ΑΡΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΙ

Την εποχή που βασιλεύσε στην Κόρινθο ο Περίανδρος, ζούσε εκεί ο περίφημος κιθαρωδός Άριων, τον όποιον κανένας δεν μπορούσε να παραβή στην τέχνη του.

Μόλις ο Άριων έπαιρνε στα χέρια του τη λύρα του, άμέσως όλοι σάπαιναν και σίμωναν κοντά του για ν' άκούσουν μέσα σ' άπόλυτη σιωπή τη γλυκειά του φωνή και τους μουσικούς τόνους του όργάνου του. Γι' αυτό και όλοι οι κάτοικοι της Κορίνθου τον αγαπούσαν κι ο Περίανδρος ο ίδιος του έστειλε κάθς μέρα δώρα με τους δούλους του.

Έτσι η φήμη του Άριώνος, η όποια μέρα με την ημέρα μεγάλωνε, έφτασε τέλος ως την Ιταλία, απ' όπου τον προσκάλεσαν πολλοί για να πάη να παίξει τη λύρα του και να ψάλλη τα μαγιστικά του τραγούδια.

Ο Άριων τότε μπήκε σ' ένα πλοίο Σικελικό κι' άφίνοντας τους Κορινθίους φίλους του και τα παλάτια του Περίανδρου, διευθύνθηκε προς τις Ιταλικές άκτές.

Μόλις έφτασε εκεί, οι κάτοικοι τόσο πολύ μαγεύτηκαν από την τέχνη του, ώστε έτραξαν από παντού για να τον άκούσουν. Δεν έληθμονούσαν όμως να του πηγαίνουν και δώρα κι' έτσι ο Άριων σε μικρό χρονικό διάστημα έγινε πλουσιότατος.

Μά ύστερα από λίγον καιρό ο Άριων ξαναθυμήθηκε την Κορίνθο, τον Περίανδρο, τους φίλους του και νοσταλγήσε να βρεθή πάλι κάτω από τον έσπερο 'Ελληνικό ουράνο.

Φοβόταν όμως να μη σε ξένο πλοίο με τόσα πλούτη μην τον ληστέψουν και γι' αυτό περίμενε στον Τάραντα άρκατόν καιρό, ζητώντας κατάλληλη ευκαιρία για να ταξιδεύει.

Επί τέλους όταν έφτασε στο λιμάνι κάποιο πλοίο από την Κορίνθο, ο διάσημος κιθαρωδός άπομακρύνθηκε τους ξένους, πήρε μαζί του τους θησαυρούς του και μπήκε στο πλοίο αυτό.

Ο πλοίαρχος όμως κι' οι ναύτες, βλέποντας τα κιόwdια του Άριώνος που ήταν γεμάτα από χρυσάφι, κι' από δώρα, έήλεψαν την τέχνη του κι' άποφάσισαν να τον σκοτώσουν για να του πάρουν τα πλούτη του.

Ο Άριων όμως που δεν τον άφανε ποτέ η ύποψια, καθόταν μέσα και νύχτα στην πλώρη του καραβιού κι' έπαιζε τη λύρα του, διαχροντας με το τραγούδι τον ύπνο του.

Ο πλοίαρχος λοιπόν, αφού είδε πως δεν μπορούσε να τον σκοτώσει με δόλο, άρπαξε έφαρνα μία σκανδα και μαζί με μερικούς ναύτες ώρμησε εναντίον του κιθαρωδού.

— Ά, κατάλαβα, φίλοι μου, τού είπα τότε ο Άριων, σταματώντας με μιάς το τραγούδι. Τα πλούτη μου σας έθιμωσαν κι' έρρεστε να μου τα πάρετε. Λοιπόν, αφού τα θέλετε, άφηστε με φτωχό, αλλά μη μου αφαιρείτε και τη ζωή!

— Και ποιός μας βεβαιώνει τού άπάντησε κάποιος απ' τους ναύτες, πως μόλις φτάσουμε

στην πατρίδα, δεν θα ζητήσετε να μας άκτινήθετε; — Άς άρχίζομαι, άπάντησε ο Άριων, πως δεν θα φανερώσω σε κανέναν με ποιά πλοία έφυγα από τον Τάραντα και πόσα πλούτη είχα μαζί μου.

— Έμείς όμως φοβούμεθα πολύ την τιμωρία του Περίανδρου, άποκρίθηκε ο πλοίαρχος, κι' επειδή οι ναύτες άποφάσισαν να σε ξεκάνουν, σ' άφίνουμε να διαλέξεις μόνος σου τον τρόπο της θανατώσεώς σου. Θέλεις να σε σκοτώσουμε ή προτιμάς να πέσεις στη θάλασσα να πνιγής;

Τού κάκου τους παρακάλεσε ο Άριων να του πάρουν όλους τους θησαυρούς και να του χαρίσουν τη ζωή. Έκείνος έμεναν άμεταπειστος και δεν ένοιούσαν να εισακούσουν τις παρακλήσεις του.

Στο τέλος ο Άριων βλέποντας πως δεν ύπήρχε τρόπος σωτηρίας, του είπα τους προτιμούσε να πέση στη θάλασσα να πνιγί, αλλά προτίησε τους εζήτησε την άδεια να ψάλλη άπάνω στο καράβι το τελευταίο του τραγούδι.

Τού έδωσαν πράγματι την άδεια αυτή και ο Άριων, αφού πήρε στα χέρια του τη λύρα, άρχισε να τραγουδεί με φωνή μελωδική.

Το πλοίο στάματώ, σπρωγμένο από έννοιό άνεμο, προσηύχσε εζήνοντας τα γαλανά νερά κι' ή άκρη του Ταυάνου φάνεταν πειν από μακριά. Ο Άριων εξακρωθούσε όλο να νη τραγουδή και συναπαρμένος από το τραγούδι, είχε ξελάσει θωρείς, την ύποψιας του να αρχίσει στα κύματα.

Τότε οι ναύτες, από φόβο μήπως φτάσουν στο άκρωτήριο χωείο ναχτή άκόμα πνιγί ο κιθαρωδός και προσδοθόν απ' αυτόν στοθε κατοίκους, έβαλαν έναν συνάδελφό τους να τον σπρώξει κορφή και να τον εζήη στη θάλασσα. Πράγματι εκείνος πήγε προς το κρούρ και πειν ο Άριων τον αντίληφθη, τον άπαξε και τον έορξισε στο πέλαγος.

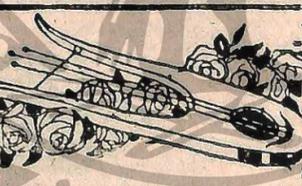
Ύστερα από αυτό ο πλοίαρχος, γαρωμένος για την ασία έκδοπη της επιχηρήσεως, διατάξε τους ναύτες να τον σκοτώσουν.

— Πάστε τους και περιφουάτε τους στην πόλη για να τους λιθοθήσουν οι Κορίνθιοι!

Οι στρατιώτες έπήραν τότε τον πλοίαρχο και τους ναύτες και έφυγαν μαζί να άκτελέσουν την παραγγελία του κυρίου τους, ενώ ο Περίανδρος έείλησε με στοργή τον Άριώνα και τοδώς πτωό όλους τους θησαυρούς του, τους όποιους βρήκε μέσα στο πλοίο των κακοέργων.

Το πλοίο στο μαζεύ, σπρωγμένο από έννοιό άνεμο, προσηύχσε εζήνοντας τα γαλανά νερά κι' ή άκρη του Ταυάνου φάνεταν πειν από μακριά.

ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΩΝ ΤΑΤΑΡΩΝ

ΤΟΥ Ζ. Ζ. ΚΡΙΜ

Η ΜΠΙΤΣΕ ΚΑΙ Ο ΓΙΟΥΣΟΥΦ

Ο Σεζαμίτ στάθηκε κάτ' απ' το μπαλκόνι...

ρώτησε, γιατί έκλαιε έτσι. Η Μπιτσέ του διηγήθηκε τότε την αλήθεια.

— Πήγαινε, της απάντησε ο άντρας της.

Τότε η Μπιτσέ ξεκίνησε για να πάει στο χωριό του Σεζαμίτ.

Μα στο δρόμο την έπιασαν οι ληστές του Σαϊτάν-Τοπαρά. Η Μπιτσέ άρχισε τότε να κλαίει, έπεσε στα γόνατα και παρακαλούσε να την αφήσουν, γιατί κάθε στιγμή που περνούσε της ήταν πολύτιμη.

— Αφήστε με να πάω στο χωριό, τους ικέτευε, και σας δαρίσκω πως θα ξαναγορίσω και θάβρω και πάλι να σας παρακαλώ!

— Και ο άντρας σου σε άφησε να πας στο σπίτι του Σεζαμίτ; τή ρώτησε ο άρχηγός των ληστών.

— Ναι, αποκριθήκε η Μπιτσέ, με άφησε.

— Πήγαινε τότε, είπε ο άρχηγός των ληστών, ε'σαι ελεύθερη. Μα κούρτασε να ξαναγορίσεις. Μας έδωσες βρακό.

— Έτσι η Μπιτσέ εξακολούθησε το δρόμο της.

Ο Σεζαμίτ κοιτάζαν έτοιμοθάνατος. Όλα του ήταν άδεια ποτά και δεν καταλάβαινε τίποτε. Σιωπηλός είδε τα κλάματα της Μπιτσέ και άκουσε τις θερμές ικεσίες της.

Και τα μόνια λόγια που έβγαζαν από τα μελανιασμένα του χείλη ήταν: — Τώρα πετά δεν με μέλλει για τίποτε!...

Και τότε, πνίγοντας τα δάκρυά της, με μια βραδεία πέτρα έπαισε στην καρδιά η Μπιτσέ ξαναπήρε το δρόμο της και ξαναγορίσε, όπως είχε υποσχεθεί στους ληστές του Σαϊτάν-Τοπαρά.

Οι ληστές την ταγύρισαν. Έκείνη τότε τους τα διηγήθηκε όλα, όπως είχαν συμβεί, έπεισε στα γόνατα και τους παρακάλεσε να τή σκοτώσουν.

Όταν ο Σεζαμίτ έμαθε πως πέ λίγο θα παντρευόταν η Μπιτσέ ή άγκυπημένη του, η καρδιά του σπάζει και ήπιε φαρμάκι για να πεθάνει...

Υστερ' από λίγες ημέρες έγινε ο γάμος. Μα τή στιγμή που τή γλέντι είχε κορώσει, κάποιος είπε στη Μπιτσέ ότι ο Σεζαμίτ είχε φαρμακωθεί για γάμο της, μα πως βρισκόταν ακόμα στη ζωή...

Η νεύπαντα η κοίχιασε τότε να κλαίει άπαρηγόρητα κάτω από τον ασπασμό της... Και έτσι, πλημμυρισμένη από τα δάκρυα, πήγε στο σπίτι του άντρας της, έκλεισε τή

πό γοργώτερο, για να τή γλυτώσουν από το βάσανο της ψυχής της κι' από μια μαρτυρική ζωή, που θα περνούσε από δω και πέρα.

Οι ληστές άρχισαν άμέσως να ξεγυμνώνουν το σώμα της και να τής παίρνουν τα διαμαντικά και τα βραχιόλια, που στόλιζαν τή μπράτσα της...

Μα τήν ίδια στιγμή ο άρχηγός των ληστών, ο Αταμάνος Γιουσούφ, φώναξε:

— Δώστε της όλα γρήγορα πίσω και κανείς να μην τήν πειράξει αυτήν τή γυναίκα!

Έπειτα γύρισε στην Μπιτσέ και τής είπε:

— Πήγαινε πίσω στον άντρα σου, και ο Προφήτης άς σε φυλάξει!

Και τότε κατέπληκται, μα και Ουμμένη βραδεί, η Μπιτσέ γύρισε στο σπίτι του άντρας της και του τή διηγήθηκε όλα.

Ο Τζάν Άσράν Μουρά, ο άντρας της, φώναξε τότε το Μολλά και του είπε τή λόγια που λένε οι Τάταροι, όταν θέλουν να χωρίσουν τή γυναίκα τους:

— Πάρε τήν από το σπίτι μου και ο Προφήτης άς μου στείλει μια άλλη γυναίκα, αν δεν τού είμαι φταίχτης!

Και έπειτα είπε στη γυναίκα του: — Δεν ήξερα ότι αγαπάς έναν άλλον. Και δεν θέλω να έχω μια γυναίκα σαν και σένα. Πήγαινε από δω και ο Άλλάχ, άς είνε μαζί σου!

Πέρασαν δυο μήνες από τότε. Σ' αυτό το διάστημα, ο Σεζαμίτ είχε γίνει καλά, γιατί τόν πότισαν κομμένο γάλα και ένα φάρμακο που ήξερε ο Μολλάς του χωριού του.

Ο Αταμάνος Γιουσούφ πάλι, από τότε που ανταμώθηκε με τήν Μπιτσέ, διέλυσε τή συμμορία του, πήγε στο Μπαχτσέ-Σεράι, στο «Κατώφλι της Εβδαιμονίας», παρακάλεσε τόν Χάνη Κρίσ Γκιρέσι— άς είνε δοξασημένη ή βασιλεία του ως τήν ώρα τής Κρίσεως— για να τόν συγχωρήσει και ξεπλήρωσε όλα τα άμαρτήματα που είχε κάνει. Ο Προφήτης μαλάκωσε τήν καρδιά του Χάνη και αυτός συγ-

Έπήγαν και οι τρεις να ζητήσουν τήν Μπιτσέ από τούς γονείς της...

χώρησε τή ληστή Γιουσούφ. Τέλος, ο Τζάν Άσράν Μουρά, από τότε που έδωσε τή γυναίκα του, άρχισε να θλιβεται και να μετανοιώνει πικρά. Ούτε τή φως του κόσμου δεν μπορούσε πειά να χαρή ή Ουμμένη ψυχή του.

Έτσι, κι' οι τρεις αγαπούσαν τήν Μπιτσέ και μιά μέρα τού χειμωνιάτικου μήνα, πήγαν και οι τρεις, να τή ζητήσουν για γυναίκα τους από τούς γονείς της. Αυτόι τότε θύμισαν στην κόρη τους τή τή είχε συμβεί με τόν καθένα από τούς τρεις και στο τέλος τής είπαν:

— Αγαπημένη μας κόρη, διάλεξε μονάχη σου τώρα και ή ευχή μας άς είνε για πάντα μαζί σου και μ' ε- κείνον που θα προτιμήσει και θά διαλέξει ή καρδιά σου!

Και τότε ή Μπιτσέ διάλεξε για άντρα της τή Γιουσούφ τόν Αταμάνο, που ήταν άρχηγός των ληστών του Σαϊτάν Τοπαρά.

Z. Z. KRIM

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΝΥΧΤΑΣ

(ΤΟΥ ΧΑΙ-Ι-ΝΕ)

Έλα μαζί μου... Όλα τώρα εσό- (πασαν κι' είμαστε, οι δυο' μας μέσ' στη νύ- (χτα μόνοι.

Σκορπά τ' άγέρι υυστικό ναυόρισμα, άλλ' άγρουπνούν μέσ' στην καρδιά μου (οί πόνοι.

Δέν θά σου είπω πως σ' αγαπώ... (Περίσανε τά χρόνια που θαρούσα εύτυχισμένη, δέν θέλω πειά να θυμηθής άνοφελια τά περασμένα που δέν ζούν για σένα.

Μονάχη τώρα που δέν με κυττάζουν, θέλω μπροστά σου εδώ να γονατίσω... Μή φοβηθής... Ξέρω να κλαίω μό- (νος μου...

Μή φοβηθής... Σιγά θά σεβ' μιλήσω... (ποτε...

Έίν' ή καρδιά σου χωρίς απ' τή δι- (κή μου.

Καλύτερα τά λόγια μου να θύβουν... (Αχ! νάθβουνε μαζί τους κι' ή ζωή (μου!...

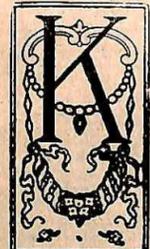

Η Μπιτσέ γονάτισε και τούς παρακάλεσε να τήν αφήσουν...

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Η ΜΟΙΡΑΙΑ ΥΠΟΓΡΑΦΗ

ΤΟΥ Ρ. ΠΕΛΛΕΤΙΕ

ΑΠΟΙΟ ώραίο φθινοπορινό άπομειν ήμερο, που τήν λόγω έπιμένω να μάξω ή χλιαρές άχτίδες τού ήλιου, είχα πάει στην έξοχική έπαυλη τού φίλου μου Βρινιάκ για ψάρεμα. Ρίξαμε σε λίγο τά δίχτυα μας σ' έναν παρατάμα τού Μάρνη και, ως δτου να έρθη ή ώρα να τά τραβήξουμε, πάσαμε κουνέντα κάτω από μιά φωτεινή σκάδα, γύρω από τήν όποία σκορούσαν τή βαρύ και μεθυστικό τους άρωμα τή ήλιοτρόπια.

Ο φίλος μου ο Βρινιάκ ήταν άλλωστε άξωματικός τού μηχανικού, με είχε ζητήσει μόνος του κι' άποστρατεύθηκε, έπειδή, από πολύ νέος ακόμα, είχε προσβληθί από ρευματισμούς. Μετά τήν άποστρατεία οι γιατροί τού συνέστησαν να πάει σε κάποια λουτρό-πολι για να κάνει θεραπεία. Έκει ο Βρινιάκ έρωτεύτηκε μιά νεαρή Άγγλιδα, ισχυή και ψηλή σαν Ινδικό καλάμι. Ο φίλος μου ήταν αρκετά ζηλο- ρός ακόμη κι' είχε μεγάλη περιουσία, κι' έτσι, τόν έπόμεινο χειμώνα παντρεύτηκε τήν ξένη, ή όποία δέν είχε καθόλου ζήματα.

Υστερα από ένα χρόνο άπόχτησαν ένα παιδί κι' έγιναν τή πιο εύτυχισμέ- νο ζευγάρι τού κόσμου... Μα οι ρευματισμοί έκαναν τή Βρινιάκ να γερήσει πρό τού καιρού του και τή πρόσοπί του να πάει μεγάλη σαβαρότητα. Μαζί μου, όστόσο, εξακολουθούσε να φέρεται πάντοτε μί τήν ίδια, όπως ποίτη, έγκαρδιότητα.

Όταν, έπειτα από λίγη ώρα, τελεί- ωσε τή ψάρεμα, απ' τήν όποία δέν έ- βγήκαμε ζημιωμένοι, γυρίσαμε πίσω στην έπαυλη του. Καθώς έπερνούσαμε, κουνεντιάζοντας, μπροστά από μιά μικρή αίθουσα, είδα καθισμένο μπρός σ' ένα τραπέζι τού γιού τού Γάστωνα, ένα όμορφο μελαχροινό αγόρι, που, κρατώντας ένα κοντιλόφωρο σ'ό χέρι του, παρακλιούσε με βλέμμα μελα- χολικό τά χελιδόνια που πετούσαν έξω σ'τόν ήλιο.

Πώς έχεις τή σκληρότητα να κλείνης μέσα τή παιδί σου με τέτοιον καιρό; ρώτησα τή φίλο μου.

Μονάχα όταν μάθη να γράφη θά τόν αφήσω ήσυχο, μού απάντησε ο Βρινιάκ. Άν και είνε μόλις πέντε χρό- νων, έχει διαβολική έξυπνάδα. Έγώ όμως θέλω να μάθη να γράφη, να να γράφη καλά...

Μήπως έχεις αυτή τήν άπαιτησι έπειδή τά δικά σου τά γράμματα μιιά- ζουν με όνειμσοκαλίματα;

— Ίσως να συμβαίνει κι' αυτό. Τί τά θέλεις, φίλε μου! Τά παιδιά μας δέν πρέπει ναχούν τά έλαττώματα τά- μα στα τή ζωή μας. Έκτος αυτού...

Καιμένε Βρινιάκ, τόν διέκοψα, τούς τελευταίους μήνες έχεις γίνει πολ- ύ σαβαρός και λεπτολόγος, για να μιν πώ σχολαστικός...

— Ίσως, μού είπε ο φίλος μου. Πρέ- χει να ξέρης όμως, τού μονάχα οι άν- θρωποι σαν και μένα μπορούνε και κω-

θερνούνε τά σπίτια τους και προκόβουν στην κοινωνία. Θέλεις να μάθης, α- λήθεια, για τήν λόγω έπιμένω να μά- ξω ή χλιαρές άχτί- δες τού ήλιου, είχα πάει στην έξοχική έπαυλη τού φίλου μου Βρινιάκ για ψά- ρεμα. Ρίξαμε σε λί- γο τά δίχτυα μας σ' έναν παρατάμα τού Μάρνη και, ως δτου να έρθη ή ώρα να τά τραβήξουμε, πάσαμε κουνέντα κάτω από μιά φωτεινή σκάδα, γύρω από τήν όποία σκορούσαν τή βαρύ και μεθυστικό τους άρωμα τή ήλιοτρόπια.

— Καταλαβαίνω, τού είπα. Αίτια τής παραμονής σου θά ήταν καμιά ξανθή, μελαχροινή ή ρουσα...

— Σώπα, γιατί μπορεί να σ' άκούση ο Γάστων και να καταλάβη τί άνθρω- πος ήταν ο πατέρας του σ'τα νειάτα

τή μιά ώρα στην άλλη χωρίς πεντάρα. Και όμως ήταν ανάγκη ν' ανακαλύ- ψω τή γοργώτερο ποιος ήταν ο κα- γογράφος έπιστολογράφος μου, τόν ό- ποιόν έστρεπε να βοηθήσω χωρίς άργο- πορία. Έπί δυο μέρες, λοιπόν, δέν έ- κανα άλλη δουλειά παρά να βασανίζω τή μνήμη μου και να δείχνω, σ' ό- ποιους συναντούσα, τή διαβολειμένη έ- κείνη υπογραφή. Όλοι μου όμως οι κό- ποις πήγαν χαμένοι, γιατί ο ένας τήν έδιάβαζε έτσι κι' ο άλλος τήν έδιάβα- ζε άλλωθως...

Δέν μπορείς να φαντασθής σε τί τα- ραχή βρισκόμουν. Κόντευα να χάσω τήν μυαλό μου. Δέν μπορούσα να βρω πουνεκά ήσυχία. Έκείνη τήν εποχή, άλλωστε, είχα διαφορετικές άτυλι- φεις. Ένόμιζα πως θάταν άνανδρο ν' άρνηθώ ζήματα σ' ένα φίλο μου. Έ-

Τού κάκου χρησιμοποίησα και φρακό ακόμα για να μπορέσω να τήν διαβάσω...

Τέλος πάντων, για να μιν πολυ- λογά, σ'ό μικρό δωμάτιό μου δέν υπέ- φερα και πολύ από τή μοναξιά, γιατί δέν μου έλειπε ή συντροφιά. Έξαφνα, ένα πρωί, έλαβα κάποιο γράμμα, διά τού όποιου μού έζητούσαν ζήματα. Τό γράμμα αυτό ήταν σύντομο και δέν έ- κανε λόγο ούτε περί αωνίας εύγνω- μούσης, ούτε έλεκαίετο τά φιλιαν- θρωπικά μου αισθήματα. Δέν έχω πειά ούτε πεντάρα, μού έγραψε ο έ- πιστολογράφος μου. Στείλε μου τρια- κξια φράγκα για να γυρίσω σ'ή Γαλλία ή πηνήτα λουδοβίχεια για να προσπαθήσω να κερδίσω τά χα- μένα...

Η έπιστολή αυτή έχοζταν από τή Βάδη, αλλά ήταν τόσο φοβερά κακο- γραμμένη, ώστε σ'αθήκε άδύνατο να διαβάσω τήν υπογραφή της. Τήν κί- ταξα από δω, τήν κίταξα από κεί, αλ- λά τού κάκου. Η υπογραφή έμεινε για μένα ένας ανεξήγητος γοιφός. Τού κάκου χρησιμοποίησα και φρα- κό ακόμα για να μπο- ρέσω να τή διαβάσω. Στ' ή Βάδη, έξ άλλου, άπ'ήσαν τριακόσιοι πε- ρίπου φίλοι μου, από τούς όποιους οι δακό- σιοι έννενηντα τοιά- χιστον μπορούσαν να μείνουν άξιόλογα από

κείνο δέ που με στενοχωρούσε πει- σ- ότερο ήταν ο φόβος μήπως ή δια- στροφή εκείνη υπογραφή ήταν ή ύ- πογραφή κανενός ειλκρονού φίλου μου...

Έπιτηγόρησα σε καμιά δωδεκα- ριά στενοτάτους γνωρίμους μου, αλ- λά κανέναν απ' αυτούς δέν μού είχε στείλει τή γνωστή έπιστολή. Άπερά- σια τότε να καταρθώ σε είδικως αντίγραψεις για να ζητήσω τά φώτα τους, αλλά κι' εκείνοι δέν μπόρεσαν να μ' φωτίσουν περισσότερο.

Γραμμα μού ήρθε άξαφνα σ'ό κοι- τή φωτεινή ιδέα. Έγγραφα σ'ή Βά- δη και ζήτησα κατάλογο όλων τών Γάλ- λων που κατοικούσαν σ'ό ξενοδοχείο τού όποιου μού σημείωνε ο έπιστολογρά- φος, με τήν πρόθεσι να γράψω σ' ό- λους τούς γνωστούς μου απ' αυτούς τήν ύπαυλη από τήν ώρα τής άδ- ήμηνιας. Έτσι κι' έκανα, ή δέ πρ- α- ξίς μου αυτή με ήσυχί- σε κάπως.

Τό βράδυ λοιπόν τής τρίτης ήμέρας πλάγια- σα χωρίς κι' άποκοιμή- θηκα γρήγορα. Ορεί- λω να σου όμολογήσω ότι είχα και έξακολου- θώ άκόμη να έχω τή μανία να διατηρώ πάν- τα τή καντζή μου ά- ναμμένο σ'ήν κάμαρά

μου και να μιν μπορώ να μείνω ούτε μιά στιγμή μέσ' σ'ό σκοτάδι.

Έκείνη τή νύχτα λοιπόν μου συνέβη κάτι περίεργο, που, και σήμερα ακό- μα, όταν τή θυμούμαι, μού προξενεί συγκλονιστική έντύπωσι. Ένώ κοιμό- μουν δηλαδή, άκουσα κάποιο μικρό τσί- ρισμα, που άντήχησε παράδοξα μέσα σ'ή βαθεία σιωπή τού δωματίου.

Στ'ήν άρχή αισθάνθηκα να μού πιέ- ζη τή στήθος κάποιο ισχυρό αίσθημα στενοχώριας. Και, άξαφνα, άκουσα — ναι, άκουσα καθαρά, τή θυσμία σαν τώρα — μιά φωνή άσθενική που μιλού- ριζε:

— Ίάκωβος Λερμινιέ!...

Τήν ίδια στιγμή άνατόχησα σύγ- κορμος από φρίκη και κρύος ιδρώτας περιέλουσε τή σόμα μου, χωρίς να ξέ- ρω τήν αιτία.

Μέσα σ' ένα λεπτό είχα ξενοστάξει έντελώς, πετάχτηκα όλόθρος απ' τή κρεβάτι, άναψα ένα μου τή περίφημο γρά- μα. Πώς διάβολο δέν είχα καταφέρει να διαβάσω από τήν άρχή τήν υπογρα- φή τού Λερμινιέ; Και όμως, τώρα που τήν έβλεπα, δέν μού φανόταν κα- θόλου δυσανάγνωστη!...

Ο Λερμινιέ ήταν ένας ευγενέστα- τος και άξιαγάπητος φίλος, με τόν ό- ποιόν είχαμε συνδεθή στενάτατα κατά τή νεανική μας ήλικία και χωριστήκα- με για μεγάλο διάστημα για να ξαναπα- τωθούμε, ύστερα από χρόνια και να ξαναχωριστούμε... Σ'ό τόσο όμως δια- τήρουσα απ' αυτόν τήν πολ' ευχάριστη άνάμνησι τής ζωής μου κι' εξακολου- θούσα πάντα να τόν αγαπώ.

Εκπύταξα τήν όλοί μου κι' είδα πως ήσαν περασμένα μεσάνυχτα. Δέν μπο- ρούσα λοιπόν να κάνω τίποτε εκείνη τή βραδιά, έστρεπε να χάσω καιρό, όμως, έγραφα άμέσως ένα γράμμα, σ'ό ό- ποιό τού έξηγοούσα τήν λόγω τής άγο- πορίας, και τού ζήτηουσα συγγνώμη.

Έβαλα μέσα τά ζήματα που ζήτησα και τή εσαφάκια. Καθ' όλη τή διάρ- κεια τών άσυχλιών μου αυτόν, άντη- χούσε σ' αυτιά μου ή φωνή που είχα άκούσει πρό όλιγου και που έμοιαζε ά- ποράλλαχτα με τή φωνή τού Ίακώ- βου, όταν κατεχόταν από καμιά βίαιη συγκίνηση.

Έπειτα απ' αυτό ξανατάχισα ή- συχος, χωρίς να μού ξαναόθη σ'ό κοι- τή φωνή που είχε ταραξει, πριν από λί- γο, τή σιωπή ή κάμαρά μου κατά έναν έντελώς ανεξήγητο τρόπο.

Έξαφνα, ύστερα από δυο μέρες, χωρίς να τή περμένο καθόλου, έλαβα από τή Βάδη ένα τηλεγράφημα, από τού όποιο πληροφορηθήκα ότι ή αστη- μένη έπιστολή μου είχε έπιστραφί σ'ό ταχυδρομείο για να μού δοθί πίσω...

Ο δυστυχισμένος Ίάκωβος, ο άλι- σιμόνητος φίλος μου, είχε αυτοκτονή- σει τήν ίδια νύχτα που είχα άκούσει τή καντζή μου να σβίγη ή. Ένα ξερό χα- ρακτηριστικό τσίρσιμα π... θύμιζε τόν πρώτο πιστολιού...

Ο Βρινιάκ, όταν τελείωσε τή διήγη- σί του, πρόσθεσε με θλιβερό χαμόγελο: — Νά γιατί άπαται απ' τήν γιού μου να μάθη να καθαρογράφη!...

— Έχεις όμως, τού είπα κι' εγώ, συγκινημένος από τήν ιστορία του,

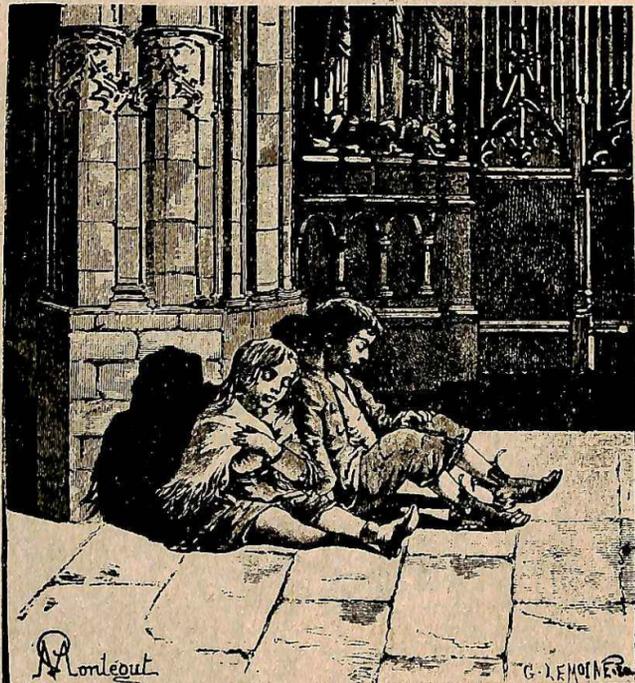
ΜΙΚΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΠΑΙΔΙΑ ΤΟΥ ΔΡΟΜΟΥ

ΚΑΘΩΣ οι δυο αστυφύλακες ξανά, κατά τις δύο-μηνιαίες μετρήσεις, το γυρο του στη συνοικία του Αγίου Γεωργίου του Ξεροφυλά, ο ένας απ' αυτούς στάθηκε και δείχνοντας με το χέρι τον τα προύλαια της εκκλησίας, είπε στο σύντροφό του: — Δες!... Τι είν' αυτό που βλέπω εκεί, πάνω στα σκαλοπάτια; — Αμέσως οι δυο συνάδελφοι έτάχυναν το βήμα τους, διευθυνόμενοι προς την εκκλησία. — Εκείνη τη στιγμή το φεγγάρι ξεπρόβαλε άξαφνα από τα σύννεφα που το σκέπαζαν και η άχτινες του φωτισμού τα προύλαια της εκκλησίας μ' ένα λευκό φως. — Ω!... Ήσαν μαζί τότε κι' οι δυο αστυφύλακες. Δυο παιδιά!... Έν' αγόρι κι' ένα κορίτσι!...

Οι δυο άνδρες άρχισαν άμέσως να περπατούν. Μά, χωρίς να ποιν τίποτε, άσυνειδήτως, βάδιζαν άργά, πολύ άργά. Και, κάθε τόσο, στεκόνουσαν λίγο γιά να σκεπάσουν καλύτερα με τους μανδύες τους τα παιδιά που κοιμόντοσαν στην άγκαλιά τους... — Σάν ξεφτασαν στο τμήμα, έβαλαν το αγόρι και το κορίτσι σ' ένα στρώμα, τά σκέπασαν καλά και τ' άφησαν να κοιμηθούν. Ξύπνησαν όταν πεία είχε ξημερώσει γιά καλά. — Πεινάω! ήταν ή πρώτη λέξις που βγήκε από το στόμα τους. Τους έδωσαν άμέσως ψωμί, γάλα και τσιγά, που τά καταβρόχθισαν άρόταγα. Αφού καθρούχασαν έτσι την πείνα τους, ο άστυφύλακας άρχισε να αναζητεί

ρα, ο πατέρας και ή μητέρα έπίσπεσαν από την άδελφή μου; — Πάμε πύ μακρυνά, γιάτι ή μαμά μās βλέπει έδω και θά μās δείρη... — Αμέσως έμεις άρχισαμε να περπατάμε... Βαδισαμε, βαδισαμε... Στο τέλος μās βρήκε ή νύχτα κι' έπειδή είχαμε κουρασθή πολύ, καθήσαμε άπάνω στα σκαλοπάτια μās εκκλησίας... — Όσοι από τους άστυφύλακους άκουγαν τά παιδιά, δέν είπαν τίποτε όταν ο μικρός Λουδοβίκος τελείωσε τη διήγησή του. Τέλος ο άστυφύλακας έπρότεινε διαστακτικά να τά δηγήσουν πάλι στο Νοζάν, στη μητέρα τους... — Όχι!... Όχι!... κίριε!... Ο μπαμπάς και ή μαμά δέν μās θέλουν πεία! τον δέχομε τον παδάκι με θλιβερό τόνο, που έκανε δίλους τους παρισταμένους να μελαγχολήσουν άξαφνα. — Ο άστυφύλακας δέν του άπάντησε τίποτε, μά, σκιδώντας προς το γραμμάτιό του, του ψιθύρισε στο αυτί τη λέξι: «Οοφανοροφεί».

Έν' αγόρι κι' ένα κορίτσι κοιμόντοσαν βαθεία, το ένα πλάι στο άλλο...

Το αγόρι, ένα παιδάκι όγτώ-έννημό χρονών, και το κορίτσι, που δέν είχε περσίαι ακόμα τή ξη, κοιμόντοσαν βαθεία, σφιγμένα το ένα πλάι στο άλλο, με τίς πλάτες τους άκουμπισμένες στα σκαλοπάτια. Φορούσαν κουρελλιασμένα ρούχα, γεμάτα μπαλόνια. Από τίς τριπές των παπουτσιών τους φαινόντοσαν τά δάχτυλα των ποδιών τους. Κάθε φορά που ο άνεμος, έξαιρητικά άγριος τή χειμωνιάτικη εκείνη νύχτα, φυσούσε έπάνω τους, μιά άνατριχίλα διέτρεχε τά μέλη τους και τά έκανε να άνασαιέιουν γιά μερικά λεπτά, γιά να ξαναπέσουν κατόν στην προηγούμενή τους άναησία...

Οι δυο αστυφύλακες τά σκούνησαν με τά χέρια τους. Το αγόρι άνοιξε γιά μιά στιγμή τά μάτια του κι' έπειτα τά ξανάκλεισε πάλι. Η κόρη πάλι άνασηκώθηκε λίγο, άναστένιαζε έλαφρά κι' έπειτα άνασαιούστηκε κάτω. Οι αστυφύλακες τά σκούνησαν γιά δεύτερη φορά, πύ δυνατά, και τά ρώτησαν: — Τι κάνετε έδω; — Τα δυο παιδιά, ξυπώνοντας τότε, άνοιξαν τά μάτια τους και κάταξαν τους αστυφύλακες με άπορία και κατάπληξη. — Εμπρός!... Εμπρός!... Τι κάνετε έδω, μικροί διαβόλοι; Τά ρώτησαν. — Μα ούτε το αγόρι, ούτε το κορίτσι τους άπάντησαν κι' έτοιμάστηκαν να ξανακλείσουν τά βλέφαρά τους που έβόραιναν από τον ύπνο. — Έτσι δέν κάνουμε τίποτε. Να τά πάμε στο τμήμα. Πάρε έσύ το μικρό κι' έγώ θά πάρω το κορίτσι, ελπε ο μεγαλιέτερος από τους αστυφύλακες, άπειθυνόμενος στο σύντροφό του. — Η μικρούλα δέν βαθαίνει πολύ, του άπάντησε αυτός σηκώνοντας το κορίτσι στην άγκαλιά του. — Όπτε αυτό το σκούληκι ζυγίζει περισσότερο, ελπε ο άλλος παίρνοντας το αγόρι. — Όστόσο τά παιδιά έξακολουθούσαν άκόμη να μωκοκοιμούνται. Σπαρατρουύσαν κάθε τόσο σαν πουλάκια και μαζευόνουσαν περισσότερο στα στήθη των αστυφύλακων, γυρεύοντας λίγη ξέστη...

Μα εκείνο, με τίς πρώτες λέξεις που του άπηθύρισε, ξέσπασε σέ λυγμούς. Η άναμνήσεις, ή θλιβερές άναμνήσεις τής μικρούλας του ζωής, που τίς είχε ξεχάσει με τον ύπνο του, είχαν ξαναγυρίσει στο μυαλό του. Τέλος, γαληνεύοντας κάπως, κατώφουσε να πύ στον άστυφύλακα ότι λεγόταν Λουδοβίκος, ένώ ή άδελφή του λεγόταν Τερέζα, κι' ότι ερχόντοσαν κι' οι δυο από το Νοζάν. — Εκεί μένουν οι γονείς σου; τον ερώτησε ο άστυφύλακας. — Μονάχα ή μαμά, άπάντησε το παιδί. — Και ο πατέρας σου;... Πέθανε; — Όχι... Μά δέν κάθεται πεία με τή μαμά... Αυτός μένει στο Βενσέν... — Έχει καιρό που μένει εκεί; — Δέν ξέρω κι' έγώ πόσο. Μιά μέ-

ση ν' άπαντήση, ελπε με φωνή πονεμένη: — Η μαμά δέν μās αγαπάει πεία... — Κι' ο πατέρας σου; ρώτησε ο άστυφύλακας. — Κι' αυτός το ίδιο, ελπε το παιδί με λυγμούς. — Γιατί φύγατε από το Νοζάν; — Δέν έφύγαμε... Η μαμά μās έδιωξε... — Και τά παιδιά διηγήθηκε στον άστυφύλακα ότι ή μητέρα τους τά οδηγούσε συχνά στο Βενσέν, ως το σπίτι του πατέρα τους. Τά άφησε εκεί, μιά ξαναγύριζαν στο σπίτι τής μητέρας τους. Τότε εκείνη, μόλις τά έβλεπε, θύμωνε άγρια και τά έδερνε άλύπητα... — Και γι' αυτό, έξακολούθησε το

παιδί, έγινε το ίδιο. Μόλις γυρίσαμε στο σπίτι τής μητέρας μās, διωγμένοι απ' τον πατέρα μās, εκείνη, αφού μās έδειρε πάλι, μās έπιασε από το χέρι και μās έβαλε έξω, λέγοντας: «Σάς άπαγορεύω να ξαναγυρίσετε έδω!...». — Τότε έγώ, μόλις βροθήκαμε στο δρόμο, είπα στην άδελφή μου: «Πάμε πύ μακρυνά, γιάτι ή μαμά μās βλέπει έδω και θά μās δείρη...». — Αμέσως έμεις άρχισαμε να περπατάμε... Βαδισαμε, βαδισαμε... Στο τέλος μās βρήκε ή νύχτα κι' έπειδή είχαμε κουρασθή πολύ, καθήσαμε άπάνω στα σκαλοπάτια μās εκκλησίας... — Όσοι από τους άστυφύλακους άκουγαν τά παιδιά, δέν είπαν τίποτε όταν ο μικρός Λουδοβίκος τελείωσε τη διήγησή του. Τέλος ο άστυφύλακας έπρότεινε διαστακτικά να τά δηγήσουν πάλι στο Νοζάν, στη μητέρα τους... — Όχι!... Όχι!... κίριε!... Ο μπαμπάς και ή μαμά δέν μās θέλουν πεία! τον δέχομε τον παδάκι με θλιβερό τόνο, που έκανε δίλους τους παρισταμένους να μελαγχολήσουν άξαφνα. — Ο άστυφύλακας δέν του άπάντησε τίποτε, μά, σκιδώντας προς το γραμμάτιό του, του ψιθύρισε στο αυτί τη λέξι: «Οοφανοροφεί».

Σ' όλο αυτό το διάστημα, τή κορίτσια, άδιάφορο σέ βου συνέβαιναν γύρω του, κίταζε τά ξύλα που έκαγαν στη φωτιά... **PAUL HEUSY**

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ
ΕΝΑΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ

Μιά μέρα, σέ κάποια συνέλευση των Αθηναίων, έλαβε το λόγο ο στρατηγός Θεμιστοκλής, ο περίφημος νικητής τής Σαλαμίνας, και άνεκούνισε στο λαό ότι είχε απ' όλην του ένα άφραμμάτωτο γιά την πόλι σχέδιο, το όποιο όμως έλεγε να παραμείνη μυστικό. Τότε οι Αθηναίοι, έπειδή, έφ' όσον δέν μπορούσαν να τό μάθουν, δέν μπορούσαν και να τό κρίνουν, έξουσιοδότησαν τον δικαιο Άριστειδή να τό άκούση και να τό κρίνη αυτός, γιάτι είχαν άπόλυτη έμπιστοσύνη στην κρίση του. Ο Θεμιστοκλής τότε άπεκάλυψε στον Άριστειδή ότι έσκόπευε να πυροπόληση τά πλοία των άλλων Έλλήνων γιά να μείνουν έτσι θαλασσοκράτορες και έπομένως κίριοι όλης τής Ελλάδος μόνον οι Αθηναίοι. Ο Άριστειδης όμως, μόλις τον άκουσε, άνέβηκε στο βήμα και έλεγε προς το λαό: — Κανένα άλλο σχέδιο δέν είνε τόσο άφραμμό γιά την πόλι μās, αλλά και σιγχρόνως τόσο άτιμοτικό, όσο αυτό που έχει στο νου του ο Θεμιστοκλής. Οι Αθηναίοι τότε, βασιζόμενοι στην άνακούνιση του δικαίου, άπέφραμαν το σχέδιο του Θεμιστοκλήους, χωρίς να θελήσουν καν να τό άκούσουν.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ εις άπολύτως έκαγοποιημένη τιμή παλαιά περιοδικά, έφημερίδας, βιβλία και βιβλιοθήκας. Γράφατέ μās: Περιοδικόν «Οικογένεια», Δείκα 7, Αθήνας.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΕΣΤΕΜΜΕΝΩΝ

ΡΟΜΑΝΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΠΡΙΓΚΗΠΩΝ

Η περίφημη άρχη τής «ισοτιμίας» στα συναινέσια των έστεμμένων και των άριστοκρατών. Μιά πριγκίπισσα που παντρεύεται ένα χορευτή. Ρομαντικές περιπέτειες του σίκου των Αψούργων. Η άρτια χορεύτρια Ματθίλδη Κορζίνσκαγια. Ένας μεγάλος έρωτας του τελευταίου Τσάρου τής Ρωσίας. Ο διαδοχος του γάμος. Ο γάμος του με την άρτια βαρωνίδα. Ο που ο ύπνρτής χρησιμοποιείται γιά καπās κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΑΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ καρό ή έλευθερία τής Ρωσίας Νικόλαος, διάδοχος τότε του Ρωσικού Θεάτρου και άπλος άξιωματούχος τής φρουράς, είχε πεία εκείνη την εποχή στη Βαρσοβία. Εκεί είδε γιά πρώτη φορά στο θέατρο τή Ματθίλδη, που δέν ήταν τότε παραπάνω από δεκαέξη χρονών. Ο καποίνος Τσάρος ήταν τότε και έλευθερος. Η άμορφη χορεύτρια του έκανε μεγάλη εντύπωση και έπαίδωσε να πιάση σχέσεις μαζί τής. Έτσι δέν άργησε να ξετρολλυθή από τον έρωτά του προς αυτήν. Όταν, έπειτα από ένα μήνα, γύρισε στην Πετρούπολι, την πήρε κι' αυτήν μαζί του. Η νεαρή Ματθίλδη, που ήν ήταν ταπεινή κόρη του λαού, είχε, όπως είπαμε, μεγάλη έξυπνάδα, και δέν δυσκολεύτηκε να καταλάβη ποιους όρζυζατε τής άνομο γιά την Δουπέσκο, αυτή έγινε άφορη ή χάρη ο Κάρολος το θρόνο του. Υπάρχουν όμως και άλλα παραδείγματα έντελως άντίθετα. Έτσι ή άδελφή του Κάιζερ πριγκίπισσα Βικτωρία τής Πρωσίας παντρεύτηκε στα 1918 έναν άπλο χορευτή, τον Αλέξανδρο Ζόγκωφ και ο δούξ Νικόλαος του Λόγχιμπεργκ στα 1928 την ύπνρτριά του Έλλα Μόλλερ.

Και στις περιπετειές όμως έπομεις παρόμοια συναινέσια δέν ήταν καθόλου σπάνια. Έτσι κατά τον 15ον αιώνα όμειγας δούξ Φερδινάνδος του Τυρόλου παντρεύτηκε την κόρη ενός πλουσίου έμπορου, που λεγόταν Φιλίππινα Βέλζερ. Στο 19ον αιώνα πάλι, ο δούξ Γιάγκν, γιός του Αδτοκράτορος τής Αυστρίας, παντρεύτηκε έπειτα από μιά έξαιρετικά έρωματική έρωτική περιπέτεια, μιά έλλη κόρη του λαού από τας Άλπεις, την Άννα Πλόχελ. Ο τότε άυτοκράτωρ τής Αυστρίας Φραγκίσκος, γιά να σώση όπωσδήποτε την κατάσταση που είχε δημιουργήθη με την τρέλλα αυτή του νουού του, έναγκάστηκε να δώσει στην άρτια Άννα τον τίτλο τής κομήςσας του Μεράν.

Πολυάριθμες τέτοιες περιπτώσεις βρίσκει κανείς και στους βασιλικούς οίκους και στην άνωτερη άριστοκρατία και άλλων κρατών. Πολλές απ' αυτές είνε έξαιρετικά ενδιαφέρουσες, γιά το ρομαντικό χαρακτήρα που έχουν. Θα αναφέρουμε έδω μερικέες... — Καί πρώτα-πρώτα, θά διηγηθούμε την ιστορία τής περίφημης Ρωσίδας Ματθίλδης Κορζίνσκαγιας. Η άρτια χορεύτρια και άπαλότο του άυτοκρατορικού θεάτρου, στη Βαρσοβία. Ήταν μιά κόρη έξαιρετικά ταπεινής καταγωγής

μα και έξαιρετικά άμορφη και με σπινθηροβόλα έξυπνάδα. Ο τελευταίος Τσάρος τής Ρωσίας Νικόλαος, διάδοχος τότε του Ρωσικού Θεάτρου και άπλος άξιωματούχος τής φρουράς, είχε πεία εκείνη την εποχή στη Βαρσοβία. Εκεί είδε γιά πρώτη φορά στο θέατρο τή Ματθίλδη, που δέν ήταν τότε παραπάνω από δεκαέξη χρονών. Ο καποίνος Τσάρος ήταν τότε και έλευθερος. Η άμορφη χορεύτρια του έκανε μεγάλη εντύπωση και έπαίδωσε να πιάση σχέσεις μαζί τής. Έτσι δέν άργησε να ξετρολλυθή από τον έρωτά του προς αυτήν. Όταν, έπειτα από ένα μήνα, γύρισε στην Πετρούπολι, την πήρε κι' αυτήν μαζί του. Η νεαρή Ματθίλδη, που ήν ήταν ταπεινή κόρη του λαού, είχε, όπως είπαμε, μεγάλη έξυπνάδα, και δέν δυσκολεύτηκε να καταλάβη ποιους όρζυζατε τής άνομο γιά την Δουπέσκο, αυτή έγινε άφορη ή χάρη ο Κάρολος το θρόνο του. Υπάρχουν όμως και άλλα παραδείγματα έντελως άντίθετα. Έτσι ή άδελφή του Κάιζερ πριγκίπισσα Βικτωρία τής Πρωσίας παντρεύτηκε στα 1918 έναν άπλο χορευτή, τον Αλέξανδρο Ζόγκωφ και ο δούξ Νικόλαος του Λόγχιμπεργκ στα 1928 την ύπνρτριά του Έλλα Μόλλερ.

Ο Τσάρος Νικόλαος Β.

Αυτό όμως ήταν φυσικό να δημιουργήση μεγάλο όρεοβόλο στη Ρωσική Αύλη. Ο Τσάρος Αλέξανδρος όθμωσσε φροδέρ, όταν έμαθε αυτήν την τρέλλα του διαδόχου του. Αμείλικτος όπως ήταν στους τρόπους του, διέταξε να έξουίσουν στη Σιβίρια την άρτια χορεύτρια. Ο Νικόλαος, όμως, τή έμαθε αυτό, έπρεσε και έπρεσε στα γόνατα του πατέρα του και με δάκρυα στα μάτια τον παρακάλεσε να άνακαλέση τή διαταγή του. Μά ο Τσάρος έκρινε άματάπειστος ως το τέλος. Διέταξε μάλιστα και τον ίδιο το Νικόλαο να γύνη άμέσως γιά ένα μεγάλο ταξείδι στην Εξωσία!

Όστόσο, ή άυστηρότης του Τσάρου Αλέξανδρου δέν ίσχυσε σέ τίποτε. Όταν το ταξείδι του διαδόχου τελείωσε και ο Νικόλαος γύρισε στην Πετρούπολι, δέν άργησε να ξαναβρη τήν άρτια Κορζίνσκαγια, γιάτι ο Τσάρος είχε άνακαλέσει σ' αυτό το διάστημα τή διαταγή τής έξωσίας και έπρεσε εξ αίτιας του στα δίχτυα τής, επειδή δέν την έκρινε έπίφοβη πεία. Τό αίσθημα όμως, που Νικόλαο γιά νή

Ματθίλδη διατηρείτο άκόμη ζωηρό. Έπανέλαθε και πάλι τις σχέσεις του μαζί τής, άπορατισμένος να την κάνει έπίσημη γυναίκα του. Η Ματθίλδη του γάρισε μάλιστα και δύο παιδιά, τά όποια μεγάλωσαν και έγιναν άργότερα άξιωματούχοι τής άυτοκρατορικής φρουράς! Ο Τσάρος δέν βρήκε αυτήν την φορά άλλη διέοδο, παρά να παντρευθή το γιό του. Η πριγκίπισσα τής Έσθης, ή καποινή Τσαρίνα Αλεξάνδρα, του φάνηκε ως ή καταλληλότερη νύμφη. Έκρινε τις σχετικές προτάσεις του, ή όποιες έγιναν δεκτές και το συναινέσιο άπορατιστηκε, χωρίς τή θέληση του Νικόλαου. Έκρινε σχέσεις τότε να άρνηθη να κάνει το γάμο που είχε άπορατίσει ο πατέρας του, να παραιτηθή από τά δικαιώματα του θρόνου, και δέν παντρεύτη τή Ματθίλδη του και να ζήση ελεύθερα σέ ένα χωριό. Μά ή άρτια φίλη του δέν δέχτηκε με κανέναν τρόπο τά προτάσεις του. Αλλά έπειτα από μιά κόρη του άυτοκράτορος τής Αυστρίας, Ιωσήφ, τή Μαρία Αμαλία. Μετά το γάμο του όμως έρωταίτηκε τήν άριστοτή άδελφή Καρολίνα, βαρωνίδα του Γκαλχάιμ. Ο έρωτάς του αυτός ήταν τόσο παράφορος, ώστε άπεφάσισε να την κατακτήση με κάθε τρόπο. Και τότε κατέφυγε σέ ένα άλλόκοτο στρατήγημα:

Η βαρωνίδα δέν δέχτοσαν με κανέναν τρόπο να γίνη ή φίλη του διαδόχου. Δέχτηκε όμως με χαρά να γίνη έπίσημη γυναίκα του, αν ή έλλη κλησία θά τό επέτρεπε αυτό. Τότε ο Κάρολος, Αλβέρτος τής παρουσίας μιά φεύτικη άδεια του Πάπα και τήν άρισμένη βραδυά έντυσε παπά ένω από τους ύπνρτες του και τον έβαλε να εύλογήση τους γάμους του με την άρτια βαρωνίδα! Έτσι ο Κάρολος Αλβέρτος επέτρεψε το σκαπό του. Μά δέν πέρασε πολύς καιρός και ή άπλοική βαρωνίδα κατάλαβε πως είχε πέσει σέ παγίδα. Τότε άργισε να κλείη και να άπειλή το διάδοχο τής Βαυαρίας, ο όποιος βροθήκε σέ πολύ δύσκολη θέση. Γρήγορα όμως κατώρθε να βγη απ' αυτήν. Βρήκε ένα έσπευμένο άριστοκράτη, τον κόμητα Σπέτι, ο όποιος δέχτηκε να παντρεύτη την Καρολίνα, τής όποιες την παρουσία είχε μεγαλώσει σωματικά ο καποίνος βασιλεύς με μιά ήμερομηνία δωρεά. Ο γάμος έγινε, μιά τρείς μέρες άργότερα ή βαρωνίδα έφερε στον κόσμο ένα όλόφανο παιδάκι, που έμοιαζε καταπληκτικά του Καρόλου Αλβέρτου. Ένονοείται πως αυτό δέν διατάριζε καθόλου την άμονία του νεαρού συζυγικού ζεύγους. Το παιδάκι μεγάλωσε και ο Κάρολος Αλβέρτος, ο όποιος στο μεταξύ έγινε βασιλεύς, το άνόμοσ δοκία του Όλλενστέιν.

Στο έρχόμενο θά διηγηθούμε και άλλες παρόμοιες ρομαντικές περιπέτειες τής ιστορίας.

ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟ ΒΙΒΛΙΟ ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΣΠΙΤΙ, ΓΙΑ
ΚΑΘΕ ΦΙΛΑΝΑΓΝΩΣΤΗ, ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΒΙΒΛΙΟ-
ΘΗΚΗ ΕΙΝΕ ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΝΟ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,"

Τὸ **ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»**
εἶνε ἀσφαλῶς τὸ καλύτερον τῶν Ἡμερολογίων ποὺ ἐκυ-
κλοφόρησαν καὶ κυκλοφοροῦν ἐν τῇ Ἑλλάδι.

Τυπωμένον ἐπὶ ἐκλεκτοῦ χάρτου, μὲ καλλιτεχνικὰ στοι-
χεῖα, στολισμένον μὲ πλῆθος ὡραίων εἰκόνων, ἀποτελεῖ
πραγματικὸν ἐκδοτικὸν θαῦμα.

Ἡ ὄψη τοῦ, διαλεγμένη ἀπὸ τῆν Ἑλληνικὴν καὶ ξένην
λαογραφίαν, συναρπάζει καὶ γοητεύει τὸν ἀναγνώστη.

Περιέχει διηγήματα, ποιήματα, ἱστορικὰς σελίδας,
περίεργα, ἀνέκδοτα, κωμωδίας, ἀστεῖα κτλ. κτλ.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων συνεργατῶν εἶνε καὶ οἱ κ. κ. Γρ.
Ξενόπουλος, Κ. Παλαμάς, Λάμπρος Πορφύρας, Π.
Νιρβάνας, Ν. Λαπαθιώτης, Σ. Χρηστοδασίλης, Σταμ.
Σταμ., Χάρης Σταματίου κλπ.

Ἐπίσης περιέχει ἀνέκδοτα διηγήματα τῶν ἀποθανόν-
των λογίων Α. Καραβίτσα, Γερ. Βώκου, Ν. Σπαν-
δωνή, Ἀργ. Ἑφταλιώτη.

Κανὼς δὲ μὴ μείνη χωρὶς ν' ἀγοράσῃ τὸ

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

Τιμᾶται Δρχ. 28.

